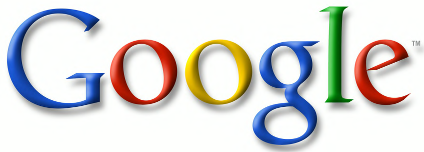
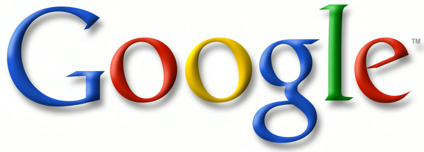

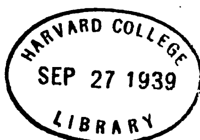

VE RI
TAS

"G. W."

1870—1876.

UPSALA,
Tryckt hos P. Hanselli 1876.

HARVARD COLLEGE
SEP 27 1939
LIBRARY

Studentvisa.

(Studentmötet i Upsala 1875.)

Melodi: "Säg Movitz, hvi står du" etc.

Förgäfves den drufva förrinner,
Som endast har ruset till mål.
Studenten han dricker och finner
På botten af bägarn en skål.
Han tömmer den för idealer,
Som näras bland fröjder och glam,
Som leende mildt blicka fram
Ur fylda pokaler.

En skål för den vrå utaf jorden,
Der solen gör kortare hvarf!
En skål för vår vagga i Norden,
Hvars minnen vi fått uti arf,

För armodet, äran och dygden,
Som bo i en kraftfull natur,
För hemmet bland bokar och fur,
För fädernebygden!

En skål för de läppar så röda,
Som öppnas att hviska vår dom!
En skål för de kinder, som glöda
Af kärlek, oskyldig och from!
Den helsningen, bröder, vi skicka
Med vårvind, som sväfvar förbi —
Snart famnar den, yster och fri
Vår älskade flicka.

En sjöman han älskar sitt segel,
Och krigaren dyrkar sitt svärd.
De vapen, som bära vår prägel
Förtjena väl också en gärd.
En skål för de gamla kamrater,
Som hvila på byllan i frid
Och tålmodigt vänta en tid
Af idoga dater!

Tidsnog få vi rynkor i pannan
Och sladda en prosa så lång.
Nu tömma med jubel vi kannan,
Och tala vi — sker det i sång.
Vi dricka i botten den gången
För trofasta vänner, vi haft,
Som skänkt oss sin saft och sin kraft:
För drufvan och sången.

Kamrater, den varmaste skålen
Den gäller vårt brödraförbund,
Som, fastän det knutits vid bålen,
Skall hålla i pröfningens stund,
Hur tidernas vågor sig hvälfva....
En skål för vårt lifs ideal,
För vänskap i fröjder och qval —
En skål för oss sjelfva!

Yngwe.

Mitt nordiska fädernesland.

Jag älskar naturen, hvar helst jag den ser,
Och skogen och sjön äro mina förtrogna.
Min lust är se solen gå upp och gå ner,
Se plantorna spira och frodas och mogna,
Se forsarna glittra och skymningen slå
Sin töckniga slöja kring skrefvor och strå . . . .
Ja, lundar jag älskar och höjder och strand,
Men mest i mitt nordiska fädernesland.

Jag älskar ock konsten, i bild och i ord,
I toner, som smeka mitt lyssnande öra.
Min själ kan ej träla beständigt vid jord:
En himmelsfärd äfven hon stundom vill göra.
Jag tror på en skönhet, för mer än den flit,
Som gör att sig odlingen vidgar en bit . . . .
Dock mera än verken af mästarehand
Jag älskar mitt nordiska fädernesland.

Jag kunskapen älskar och äran och allt,
Hvarför man i ungdomen brinner och svärmar.
Mig vinet förnöjer, om god är dess halt,
Och skämtet är bra, när det icke förnärmar.
Jag vänner har kära och eger också
En vän, för mitt hjerta mer dyrbar ändå . . . .
Dock högre än kärlekens ljufvaste band
Jag älskar mitt nordiska fäderneslaud.

I Norden jag föddes och dö vill jag der;
För det jag med tanke och armar vill strida.
Mitt första i glädjen mitt fosterland är,
Mitt första och sista i sorg och i qvida.
Och troget jag vördar min torftiga bygd,
Dess hugstora minnen af ära och dygd.
Ja, hålle, o Gud, du din skyddande hand
Utöfver mitt nordiska fäderneslandl

Gustaf.

Till damerna

vid en bal på Stockholms nation.

Vår och blommor trifvas samman —
Ungdom är ju lifvets vår.
Skämt och glädje, fröjd och gamman
Spira fram vid unga år.
Tidsnog skall man blommor leta,
Gömda under minnets ans.
Alla må i qväll förgäta
Lifvets allvar, alla fläta
Glädjens rosor i vår krans!

Fritt den växer, vårens prydnad,
Konstlöst skjuter den sin knopp.
Fröjd, som bär för tvånget lydnad,
Sväfvar ej mot himlen opp.
Vår nation åsido sätter

All sin flärd vid denna bal.
Inga granna toaletter,
Inga tomma etiketter,
Intet grannt och svarfvadt tal!

Balens blommor, unga qvinnor,
Blomstren derför utan tvång!
Främlingar och landsmaninnor,
Må'n I glädjas qvällen lång!
Gripen i den snabba vingen
Stundens fröjd, som snart förgår!
Hvad, som sedan sker, vet ingen,
Utom *jag*, som skildrar tingen,
Hur de bli om hundra år. —

Då skall balen arrangeras
Af en qvinlig komité,
Hvarje herre kriticeras,
Innan han får bjudas me',
Damkapellets toner skalla. . . .
Bredvid August Blanche i vrån
Syns en bild i marmorn kalla
Af studentskan — först bland alla —
Fröken Betty Pettersson.

Ingången till salen spärrar
En snobbinna nätt och fin.
De små stackars blyga herrar
Mönstrar hon med kännarmin.
Här ses några damer glamma,
Der i hörnet hörs en ann
Till en manlig skönhet stamma:
"Ack, herr Kalle, bed er mamma,
Att få bli min lilla man!"

Här i valsen recenseras
Darwin och hans teori,
Och derborta diskuteras
Skämtsamt Kants filosofi.
Fram på qvällen hörs en flicka
Myndigt knacka i en bål
Och i fria ord, men qvicka,
Bedja damerna att dricka
Alla vackra karlars skål.

Re'n är afskedsstunden nära.
Tungusinnor hör's med skäl
Öfver söl och nattsudd svära.

Herrarne ta ömt farväl,
Vandra hem, en efter annan,
Med en piga till beskydd.
Damerna bli qvar vid kannan,
Vakna se'n med värk i pannan,
När som stundens fröjd är flydd.

Främlingar och landsmaninnor,
Slik blir tidens anda se'n.
Men tills dato ä'n I qvinnor,
Vi, Gud vara lof, ä' män.
Ännu få'n I kokettera,
Än ert mål är giftermål.
Ännu få vi arrangera
Som i qväll och proponera
Våra vackra gästers skål.

Yngwe.

Aftonfrid.

Nu somnar-vinden vid stranden,
Och vågen tynar i sanden.
Det mörknar kring land och vatten;
Den kommer, den nalkas, natten.
Så tyst är i när och fjerran. —
Min själ är ensam med Herran.

Din vinge, o ande, lyfta
Högt öfver mörknande klyfta
Och träng uti skymningens timma
Igenom allt mörker, all dimma!
O, höj dig från jordegruset
Dit upp till eviga ljuset!

Der tronar bland stjernor klara —
De facklor så underbara —
Der tronar din Gud uti ära
Och englarne lof honom bära;

Och längre än tanke räcker,
Hans makt och hans rike sig sträcker.

Och ingen natt honom höljer;
Ej mörker hans sol fördöljer.
Ej höstliga stormar hvina,
Der himmelens stjernor skina;
Och ingen suck der sig blandar
Med lofsång af ljusets andar.

Och dock den väldige skickar
Hit ned sina kärleksblickar.
Till nattens rike han sänder
En stråle från ljusets länder.
Så klar liksom stjernan blänker
Sin kärlekstanke han tänker.

Han tänker med mildhet, Herran,
På barnen dernere i fjerran,
Der glädjens rosor och vårar
Omvexla med stormar och tårar.
När mörkret höljer din bydda,
Han vakar att barnet skydda.

Och sofve du djupt under mullen,
Han vakade dock vid kullen.
Han välter den tunga stenen,
Som gömmer de tröttade benen,
När evighets morgon bräcker
Och verlden med glans betäcker.

Så rys ej för kulna hösten!
Du hör ju den ljufva rösten
Af väktaren vid din sida;
Och milda stjernorna skrida
Bak molnen och gå sina kosor; --
I mullen gro nya rosor.

Och lifvets dagar, de rinna
Att snart som en dröm försvinna.
Så just de synas för anden,
Förklarad på evighetsstranden —
En dröm blott, en sällsam saga,
Der fröjdas man höres och klaga.

Swen.

En förlorad vän.

(Vid ett besök hos forna kamrater i Upsala.)

Förr fanns en fågel i mitt bröst,
Som med en ouppöfvad röst
Sjöng gladt det skönas lof i verlden.
Han bands ej i en bur så trång;
Nej, med sin enkla, glada sång
Till himlarna han sträckte färden.

I rymden flög han djerf framåt.
Oändligheten var hans stråt,
Der diktens rosenlundar blomma.
Hvar ros på lustig färd han sög,
Men med förakt han städse flög
Ifrån de många kalkar tomma.

På fjellens snöbetäckta höjd
Sin jubelsång han sjöng med fröjd

Till Gud, som allestädes tronar.
Vid stormens majestät och brus,
Vid stjernornas och solens ljus
Alltjemt den glada sången tonar.

Och se'n han flugit verlden om,
Han under sång tillbaka kom
Till nästet i mitt bröst härinne.
Der täljde han för mig sin färd
Kring andens och kring stoftets verld,
Och glädje spreds uti mitt sinne....

Den fågeln förr jag egde här.
I verlden *han* var mest mig kär
Ty han min enda kärlek varit. —
Nu är här ensligt. Ej hans röst
Som fordom jublar i mitt bröst:
Min sångarfågel fjerran farit.

Jag ensam vandrar, trött och stum,
Ty tomt och kallt är bröstets rum,

Sen han flög bort, min hjertans kära. —
Hvi flög du då din kos? O, säg!
Fann du ej åter hemmets väg?
Förmå ej vingarne dig bära? —

Likväl jag denna hemlighet
Om flyktens orsak kanske vet: —
Du dina många vänner saknat.
I sångarfåglars glada lag
Du fordom qvittrade hvar dag,
Och *ensam* plötsligen du vaknat.

Då flög du, fri och utan band,
För alltid upp till diktens land
Och lät mig här allena stanna.
Och jag är ensam, skall så bli,
Beröfvad hjertats poesi,
Med moln blott på min sänkta panna.

Dig, sångarfågel, egnar jag
På lyrans sträng mitt sista slag.

Tag mot min klagan, vän, du flydda!
Men kommer du en gång igen,
Står buren öppen hos din vän,
Och han skall kärleksfullt dig skydda. —

Vet du, hvem lilla fågeln är,
Som jag ej mer i barmen bär,
Hvars toner gladt mig och förklingat?
Jo, fågeln är den känsla varm,
Som glödde i en ynglings barm,
Som fröjd och fantasi bevingat.

Och sångarskaran, som flög bort,
Som sjöng med vännen min helt kort,
Hvart tog den vägen, och hvem är den?
Den styrde kurs, ett gladt förbund,
Till Fyris å. I Odins lund
Den rastar nu på sångarfärden.

Emil.

Önskningar.

O, att en stjerna jag vore
Uti himlens rymd! —
Utaf din blick
Då äfven jag finge tjusas,
När du såg dit upp,
Strålande skön.

O, att i vinden jag lefde! -
Ofta smekte jag
Rodnande kind,
Lekte med fladdrande lockar,
Och mitt hjertas brand
Täljde för dig.

O, att jag vore en blomma! —
När i lunden du

Drömmande går,
Kanske af dig jag blef bruten,
Fick vid snöhvit barm
Vissna och dö.

Randved.

Prolog

vid ett nationsspektakel.

Gode herrar, ädle gäster,
Som med lofvärdt vänskapsnit
Mangrant er förfogat hit,
Der med skämt och löjets fester
Man vill göra all sin flit
Att er qväll afdagataga —
Väl I ären att beklaga.
Omisstänksamt hit I skyndat,
Packat hop er i vår sal
På parketten, skröplig, skral —
Men hvad hafven I försyndat,
Till att lida *sådant* qval?
Här ha'n I nu snart en timma
Hört aktörer gå och stimma
Bak' ridåns mysterium,
Men den har ej lyfts en tum
Att bebåda hoppets strimma

För ett plågadt publikum.
Punschen i det inre rum
Blott till nödtorft oron svalkat,
Och sekunderna ha halkat
Sköldpaddslikt i tidens haf.
Atmosferen, dödligt qvaf,
Tyngt med skeppundsvigt på hågen.
Och som för att hälla rågen
På er väntans malörtsdryck,
Har ett bistert ödes nyck
Med en utsökt diabolisk
Elakhet så tillställt, att
En kinesisk, ja mongolisk
Folkrikhet här gränser satt
För hvar individs åstundan
Att i frid få rädda undan
Sin person från tramp och trångmål.
Ja, vi låtit oss berätta
Att, när med en ed, ett bångmål
Någon velat sinnet lätta,
Har han ej haft plats till detta.

Trött vid sådant klammeri
Hastar nu er fantasi

Emot scenens glans begärligt.
Och hvad sedan? Tillstån ärligt,
Icke mycket vänten I!
Saken gammal är. I veten
Förut hela herrligheten.
Icke är det er fördoldt,
Hvad till slikt spektakel hörer:
Hur de våndas här förbålt,
Konstens prest.. — nej, *kolportörer*,
Hur i smyg de speja snålt
Efter edra små favörer.
Stackars gossar! Föga fröjd
Få de för sitt omak skörda.
Ovett, käx och lexors börda
Drifva dem till vanvetts höjd,
Och ej direktörn är nöjd
Förrän några blifvit *snörda*.
De få krypa uti kjol
Att med tusen handgrepp fina
Knådas på frisörens stol,
Tills man tämjt det maskulina
Kynnet, och det feminina
Stiger som en liten sol
För att kanske snart tillbaka
Dimpa som en ungspankaka.

Huru så med bön och tår
Regissören sjuk sig harmar,
Hur sufflören nästan larmar,
För att länka i rätt spår
Minnets vilsne meteor,
Himlen sig till slut förbarmar,
Så att allting skapligt går.
Och åskådarkretsen andas
Åter, glad att det är slut,
Ty en sällare minut
För det späkta kött vill randas.
Tacksamhetens käril tömmes;
Ej man spar på bifall alls.
Första älskarinnans hals
Högt af kännare berömmes.
Barytonen nåd har funnit,
Och pajazzon rykte vunnit.

Ljuft är, att i konstens lund,
Der dess äkta söner tala,
Föra Aganippens svala
Vatten till sin heta mund.
Saligt är, att drömma tyst,
Der ej tunga tala mäktar,

Då musikens himlafläktar
Själens trötta öga kysst.
Hyllande vi hjessan sänka,
När på konstens altarhärd
Skådespelaren ses skänka
Sin person som offergärd,
Att i en förklarad verld
Snart som Fenix nyfödd blänka.
Och när i en renad bild
Lifvets äflan, brokigt vild,
Trollas fram att oss behaga,
När förbi vårt öga jaga
Alla drömmar, själen drömt,
Allt hvad skakande, hvad ömt,
Gladt och väldigt lifvet eger,
När från seger och till seger
Konsten ilar på sin char,
Liffull, djerf, fantastisk, klar —
Då all tyngd vi från oss välta
Och i njutning stumt försmälta....

Dock om konstens helga id
Fåvitskt är att orda mera,
Ty hvad *vi* i qväll prestera,

Kännes ej Talia vid.
Blott på skämt vi oss drapera
Med en söndertrampad flik
Af Melpomenes tunik.
Ej i poesiens källa
Ha vi lust at vaska gull,
Men helt enkelt vi tillställa
Upptåg för upptågens skull.

Ha'n I icke alle kännt
Stundom, huru hågen bränt
När ett *plus* af glada safter,
Öfverskott af ungdoms mod,
Tumlat om uti ert blod?
Det är gamla hednakrafter,
Gammal grekisk dårskaps eld,
Som, när olja blifvit hälld
Uppå kolen, börjat flamma.
Yster lifslust i det samma,
Yra känslors hela slägt
Ur sin dvala blifvit väckt,
Men förståndet, seders amma,
Flyktat uppå dörr'n förskräckt.
Ha'n I märkt, hur då man fångas

Af en lust, att skick och sed
Kätterskt vända upp och ned,
Att med bruk och hänsyn stångas,
Att i korybantisk yra,
Smyckad skönt med drägt och krans,
Sina fria lemmar styra
Till hellenisk vapendans,
Storma fram kring fält och gator
Som en glädjens triumfator?

Ack, men i vår karga zon
Är det ondt om lagerlunder,
Och från slika hednafunder,
Som ej höra till god ton,
Afstår man på goda grunder.
Ty hvem trotsar fritt maliceu?
Och så ha vi ju polisen.

Nej, då är det mer beqvämt
Att på bänken säfligt sitta,
Städad, gäspande förnämt,
Och med halfva ögat titta,
Medan *andra* fäkta grymt

För att se en bifallsskymt
På vårt bistra änne spritta.
Desse äro offer ju.
De få skämta, sjunga, hoppa,
Glädjen skedvis i oss proppa
Jemt på slaget klockan sju.

Dock, på allvar, hvem förkättrar
Dessa anspråkslösa skämt?
Om man resonerar jemt,
Ej man verldens gång förbättrar,
Lägger endast band och fjättrar
På ett lynne, glädtigt stämdt.
Här är icke tid till gnat,
När som nöjets bjellra ljuder,
Och en vänlig hand oss bjuder
Rätt försvarlig själamat.

Här finns "multum" att betrakta.
Här finn's upptåg, galna spratt,
Friska hjertan, friska skratt,
Ting som ej man får förakta.
Och till sist, hvad allra bäst är,

Vi er lockat hit, I gäster.
Listig krok vi lade ut;
Vi försummade ej nappet.
Upp I drogens utan prut;
Och vi vore värda stut,
Om vi släppte er i rappet.
Kännen er då som hos er!
Kasten här för qvällen ankar!
Trumpen blir den ensam vankar —
Det är godt att byte sker,
Byte utaf ljusa tankar,
Byte utaf fröjd och sång,
Vänskapstäflan natten lång.
Här skall mången fördom lemnas,
Månget missförstånd utjemnas.
Här vi sku' i sällt förbund
Hylla Bacchi blida spira,
Tills Oneiros slår sitt skira
Flor kring våra pannors rund . . . .

Dock, att I ej *re'n* mån somna,
Punkt vi sätta för vår svada,
Se'n vi ropat er vårt glada:
Varen hjertligen välkomna!

Homo.

En tämd häst.

Der ljumma vindarna yrde
  Utöfver förbrända fält,
Ditt tumlande lopp du styrde
  Och gnäggade ystert och gällt.

Snabbt bar det hän öfver steppen
  Vid ilande flodens svall,
Der stundom du fuktade läppen
  Och sköljde din bringa kall.

Den främsta bland vilda hjorden,
  Du stormade fram med behag;
Och gnistor sprungo ur jorden
  Vid hofvarnas dånande slag.

Hur stolt ditt hufvud du böjde
Uti kamraternas ring,
Der alla halsarne böjde,
När du förnämt såg dig kring!

Hur skyggt ditt öra du spände
Vid minsta knäpp eller kny
Och bort liksom blixten rände
Och snart försvann i en sky!

Om dagen du såg blott himlen
Och solen och öknens rum,
Om natten blott stjernehvimlen
Och jorden, så svart och skum.

Men allt du egde. Ej stängsel
Det fanns för din fria båg,
Och aldrig du pröfvat ett fängsel,
Obunden som vind, som våg.

Så kom den dag, då en snara
Det slungades kring din hals,

Och fånge du råkade vara,
Förr'n något du anade alls.

Hur än du i kampen vred dig
Och dröp utaf skum och blod,
Till marken man ryckte ned dig
Och stäckte ditt ädla mod.

Man in i ett stall dig stängde
Och band dig båd' fram och bak.
Med piskan din hud man flängde,
Till dess du blef riktigt spak.

Hos dig då kunde man lära,
Hvad våld och nesa förmå:
Snart visste du tygel bära,
Och bar den rätt ledigt ändå.

Nu är du en träl och har en
Djup skråma på benet bränd.
Nu kråmar du dig, när bojaren
Dig smeker på man och länd.

Ur marmorkrubba du spisar
Och dricker ur kopparho.
I gyllne schabrak du dig visar
Och skäms ej att bära sko. —

Men ute på steppen dansar
Din hjord i lekande språng
Och svänger de yfviga svansar
Och skriar med buller och bång.

Der trafvar i slutna hopar
De vilda hästarnas stam,
När stormvinden lustigt sopar
Utöfver tufvorna fram....

Om en gång till dem du stjäl dig
Att andas den fria flägt,
De skola sparka ihjäl dig,
Som kunde förneka din slägt.

Gustaf.

Blå eller mörka.

När, född på den Eviges herrskarebud,
Vår stammoder Eva var färdig
Och stod der i oskuldens bländande skrud,
Och bilden var konstnären värdig,
Var Allfader tveksam förvisso ändå
Att färger åt ögat förära;
Han tänkte på kattens, de gröna och små, —
Han tänkte på dufvans, de skära.
Men slutligen tog han från himmelens blå
Och ingöt dess afbild i ögonen två —
Och så'na din flicka bör ega också,
Ty vakta dig väl för de mörka!

Hin Onde såg till — och han fattade hopp
Den Eviges vishet att jäfva;
Ur afgrundens mörker han manade opp

En trogen kopia af Eva.
Men frestaren mägtade icke få fatt
I himmelsblå ögon åt tösen;
Dess blick den blef mörk, lik den eviga natt,
Som var hennes vagga och lösen.
De ögonen dunkla de småle så gladt,
De hviska om kärlek, de locka till skratt,
Men den de bedårat — den spela de spratt.
O, vakta dig väl för de mörka!

Och vandrar en ungmö min bana förbi,
Och ser jag för djupt i dess öga,
Än djupare ser jag; — bor mörker deri,
Då dårar dess fägring mig föga.
De nattliga blixtar på vandrarens stig,
De mörka, de herrliga dragen,
Må andra de fresta — de fresta ej mig,
Ty jag älskar ljuset och dagen,
Jag älskar de ögonen milda och blå,
Som tala om *kärlek*, men *trohet* också,
Och så'na min flicka bör ega ändå —
Jag vaktar mig nog för de mörka!

Yngwe.

Afsked.

Hulda, innan bort jag reser,
Bort till fjerran land,
Blott en ringa liten gåfva
Tag utur min hand!

Tag en törnros! Hör, den hviskar:
O, jag älskar dig!
Känn! En bön från blomman doftar:
Älska du ock mig!

Utan vank och utan fläckar
Skina rosens blad.
Se, den liknar dig, min flicka,
Oskuldsfull och glad!

O, låt ingen prålig fjäril
Smeka dig, min ros!
Lustigt han en stund dig tjusar;
Snart han flyr sin kos.

Men jag blir dig öm och trogen,
Fastän arm jag är.
Guldet, fjäriln bär på vingen,
Jag i hjertat bär.

Derför göm invid ditt hjerta
Denna blomma blå!
Bakom rosen den sig gömmer,
Men den syns ändå.

Så bak kärleken sig döljer
Trohet, fast och stark;
Men hon spirar, äfven hon, ur
Evighetens mark.

O, förgät mig ej, min flicka,
Hviskar blomman blå.

Jag dig aldrig skall förgäta,
Hviskar den också.

Blomstra öm och blomstra trogen
Under långa år!
Vattna dessa blyga blommor
Med en längtans tår!

När jag kommer sist tillbaka,
Till mitt hjertas vän,
Lika skön och lika trogen
Famne jag dig än!

Må du då som rosen hviska:
O, jag älskar dig!
Hviska såsom blåa blomman:
O, förgät ej mig!

Swen.

Skål för damerna

vid ett slädparti.

”Se så, min kära bror, du måste dig besinna
Att skrifva något till vårt slädparti:
Kläd henne i baschlik och muff, din sånggudinna,
Och hyr en rack att sätta henne i;
Sen bör du skaffa dig en kamp utaf den racen,
Som aldrig skena plär, — och derför tag Pegasen:
Med bjellror honom pryd, spänn säkert för
Och sätt dig i — och kör!”

Jag gjorde som man sagt — men tänk er väl, hvad hände?
Min dam, en veklig mö af sydländsk börd,
Så snart en flägt af nordisk vinterköld hon kände,
Blef sjuk — och strax var hela glädjen störd.
Och derför ej jag kan med vackra fraser glänsa;
Betänk att sångmön ligger sjuk af enfluensa
Och att Pegasen är förstörd och matt
Af qvarka och af spatt.

Så snart man har en fest som här, så snart en flicka
Det finnes samt en yngling och en bål,
Man följa plär en gammal, välkänd sed — att dricka
För skönhetens representant en skål.
Den skålen än en gång jag eder bringa ville;
Ty fastän mången dumbom förr och månget snille
Med samma ämne ha sin hjerna brytt,
Förblir det lika nytt.

Men orden, tror jag, börja ganska snart att fattas,
Fastän man skapar nya dag från dag,
Fast jord och himmel småningom beskattas
Att skildra edra tjusande behag;
Ty finnes väl ibland naturens alla riken,
Bland stjernorna i rymden och i botaniken
Ett enda föremål, der ej man ser
En afbild utaf er?

Nog ha'n I hört, hur ynglingen i kärleksjoller
Betecknar fästmön som sin "lilla skatt"?
Kanhända dragen I på mun åt sådant pjoller,
Som efter eder tro var höget besatt.

Men när man får en brud med gyllne hår, som skiner,
Med perletänder och med läppar af rubiner,
Kan sådan samling väl benämnas rätt
På lämpligare sätt?

Förakten derför hvarje svulstig fras, som leder
Att qvinnans skönhet, ej dess värde se!
Det sliskiga, det tomma smickret höfs ej eder
Att *taga mot*, ej heller oss att *ge*.
Hur mången än man hör om söderns tärna skrika,
Om hennes tjusningskraft, hon bör, hon måste vika
För våra ungmör, när man kärnan mer
Än yttre formen ser.

Ty är vårt lif en lek? Är qvinnans mål det bästa,
Att lefva i en dröm på ständigt samma sätt,
I skydd för söderns sol att taga sin siesta
Och blossa på sin lilla cigarrett —
Och se'n, när det blir natt, att från balkongen njuta
Af kylig vind, af tonerna från älskarns luta,
Att drömma bara för att vakna se'n
Och drömma om igen?

Nej, lefve nordens mö! Är sjön i bojor slagen,
Och skogen i sin hvita mantel står,
Då spränger hon framåt, af eldig fåle dragen;
Kring skog och dal den muntra färden går.
Hon gifver föga akt derpå, att nordanvinden,
Den gamle skalken, smeker djerft den hvita kinden
Och som en vedergällning lemnar qvar
Det skönsta rosenpar.

Den tärnan älska vi. Derför så snart en flicka
Det finnes samt en yngling och en bål,
Så följa vi väl nu, som förr, vår sed att dricka
För våra goda genier en skål,
För skönheten också, men mest för herrskarinnan
I hemmets oinskränkta monarki, för qvinnan;
Den skålen drickas skall, så länge män
Det finns att tömma den.

Yngwe.

Visa.

Liksom jag älskar sol och vår,
Så älskar jag ock dig;
Ty varm som sol och frisk som vår
Du alltid är för mig.
Ej finnes sorg, så tung och svår,
Att ej hon fjermar sig,
När du invid min sida står,
Blid, fager, innerlig. —

Och ej det glädje gifvas kan,
Så ljuf och underbar,
Att i din närhet icke han
Blir större än han var.
Det är som genom dig jag fann
Hvad lifvet skönast bar,
Som du mig gjorde god och sann,
Fri, manlig, lugn och klar.

Kär vännen min, i lifvet här
  Jag dig ej ega får.
Din väg blott sällan ditåt bär,
  Der sorgefull jag går.
Men kommer stundom du mig när,
  Mer snabbt mitt hjerta slår;
Ty evigt du dock för mig är
  Lif, glädje, sol och vår.

Gustaf.

Till min syster

på hennes nittonde födelsedag.

Lilla syster, vid nyss fyllda aderton år
Börja barndomens nöjen försvinna.
Lifvets högsommar följer dess gryende vår —
Du har mognat från ungmö till qvinna. —
Allt som anstod dig förr, ej det passar dig nu,
Ty att skalkas och visa sig yster,
Det kan anstå en ostyrig flicka, men du —
Du blir snart kallad "fru", lilla syster!

Må dock barndomens engel beständigt bli qvar
Vid din sida; på långväga färden
Må han följa dig troget, ty lycklig en hvar,
Som kan vandra ett barn genom verlden!

Må du minnas din ungdom och fröjdas dervid,
När som himlen är mulen och dyster;
Må du bygga ditt bo och glädje och frid
Blifva gäster deri, lilla syster!

Yngwe.

Serenaderna.

Don Fernando, tappre riddarn,
Som i striden hundra gånger
Skådat fienden i ögat,
Vågar likväl icke möta
Donna Annas skälmska blickar,
Vågar ännu mindre röfva
Ifrån hennes rosenläppar
Många hundra ljufva kyssar.
Stilla smyger han om natten
Svärmande kring hennes boning,
Ser den lilla lampan brinna,
Ser den äfven slutligt släckas;
Löser sedan bundne gångarn,
Rider till sin borg och drömmer
Hela natten om den sköna.
Dagar gå och dagar komma.
Ändtligen en natt, då månen

Stiger öfver horizonten,
Fattar don Fernando lutan,
Gripen af en sällsam djerfhet,
Stiger fram till donnans fönster,
Sjunger så till lutans toner:
"Solen ländar ju mitt öga,
När jag riktar blicken uppåt,
Sökande i sjelfva källan
Skåda hennes gyllne strålar;
Men i månens silfverskifva
Ser jag hennes ljus förmildradt.
Derför träd ej fram till fönstret,
Blända icke arme sångarn
Med din skönhets rika tjusmakt;
Låt i fantasiens spegel
Honom se den sköna bilden!"
Donna Anna ler förstulet,
Gömd bland vecken af gardinen,
Åt den veka serenaden:
Ljuft är dyrkas som gudinna,
Bättre älskas dock som qvinna.
Don Fernando löser gångarn,
Rider till sin borg och drömmer
Hela natten om den sköna.

Genom daggbestänkta skogen,
Sporrande den svarta fålen,
Ilar don Rodrigo skyndsamt
Bort till donna Annas boning.
Hunnen fram till hennes fönster,
Står han med ett språng på marken,
Griper häftigt lutans strängar,
Sjunger så till hennes toner:
"Stjernan låter du få blicka
In i tysta sofgemaket;
Månen sträcker sina strålar
Genom fönstrets klara rutor.
Hvarför dröjer stjernan fjerran?
Säg, hur kan då månen vandra
Lika lugn på himlahvalfvet?
Se din blick och icke älska
Dig till lifvets sista timma
Kan dock icke din Rodrigo!"
Donna Anna svarar intet,
Men längs rankbeklädda muren
Glider ned en silkesstege.

Alarik.

Mitt allt.

Först fosterlandet och sedan du!
Se der mitt allt både förr och nu. —
Mitt fosterlands äro håg och arm;
Men ditt är hjertat uti min barm.

Mitt land jag helgar min sträfvans nerv,
Hvar ädel tanke, hvart dugtigt värf.
Men hjertat ensamt kan dig jag ge
Med allt dess jubel och allt dess ve.

Först fosterlandet och sedan du!
Din lott skall blifva helt ringa jn.
Men, ack, du älskar vårt land också,
Och kanske hjertat då skall förslå.

Med dig hur skulle ej lifvet bli
I med- och motgång en harmoni,
Och all vår kärlek, vårt framtidshopp
För fosterlandet i glöd gå opp!

Gustaf.

En fotografi.

En dagens skönhet här ni ser:
Vid hvarje fläkt af vinden
En blygsamhetens rodnad brer
Sig öfver sammetskinden.
Men tag ej så'nt för verklighet,
Ty deraf luras mången;
Nej, rodnad passar, som man vet,
Till mörk tunik — och blygsamhet
Är modet för säsongen.

Hon *kanske* vet att laga sås,
Men *säkert* kokettera.
Ett hjerta har hon — det förstås —
Och sträfvar att få flera.
Hon går i kyrkan — blott i den,
Som är modern, dess värre,
Tar fram sin psalmbok, riktar se'n

Sin blick uppå herr "den och den"
Och tanken på vår Herre.

På qvälln bland melodiers haf
Hon sväfvar fram, betäckt
Ej af en drägt — nej, men utaf
En aning om en drägt.
Hon valsar med "ett rikt parti",
Rekryt i Amors läger.
Hvad hennes blick är ljuf! Deri
Hon speglar allt sitt drömmeri —
En dröm om *hvad han väger*.

Till henne diktades en dag
Min sång med ungdomsvärma;
Men intet stenhus hade jag
Och fick derför ej svärma.
Nu må hon fånga någon ann',
Som ger sitt guld i lösen,
Och kanske snart få se, min sann,
Att han har älskat sömmerskan
Och dyrkat hårfrisösen.

Yngwe.

Att lefva.

Lifvets lag är att strida,
Lifvets lott är att lida,
Lifvets mål är att segra
Eller att falla med mod.

Fegt är att njuta blott ljufligt,
Stort är att brottas okufligt
Och att med dödstrött panna
Segna för dödens hugg.

Fegt är att dårligt klaga,
Stort är att manligt fördraga
Och, om man tragiskt stupar,
Stolt till det sista förbli.

Det blott kan kallas ha lefvat,
När till ett mål man sträfvat.
Stor sak om lager vinnes
Eller en törnekrans!

Gustaf.

Till Julius Ebbe Centerwall

vid hans afgång från kuratelet.

Hvad gör, att sorgen slår sig neder,
En okänd gäst i våra lag,
Att vemodsslöjan mildt sig breder
Kring edra ungdomsväna drag?
Har sedligheten bragts att svigta
Vid nytt projekt om schweizeri?
Ha nya skalder börjat dikta?
Kanske Personne har fått plikta
Likt Holm för lönligt krögeri?

Ack nej! Vår glädtighet är bunden
Vid tanken på en älskad vän.
I minnets skål vid afskedsstunden
Må gömmas hopp att snart igen
Se mannen med de milda dragen,
Se hjelten, som man städse fann

Så främst om qvällen som om dagen,
Symposiarken och koragen.
Vår förste och vår siste man! . . .

Du far din kos. Vi måste stanna
Som utan herde får och fän,
Som öknens judar utan manna,
Som Norrlands skogar utan trän,
Som kungar utan ärestoder,
Poeter utan känslosvall,
Som barn förutan far och moder,
Som skutan utan mast och roder —
Nationen utan Centerwall!

Dock du vet bäst, att smärtan adlas
Utaf det mål, vi sträfva för,
Att den passion med rätta tadlas,
Som ej i vettets grannskap dör.
Om sorgen tecknat på vår lista,
Må ej hon släppas in i saln:
Ty, skulle våra hjertan brista,
Får du ett leende, det sista,
Och tåren gömmes i pokaln.

Men öfver ödets nyck må klagas,
Som så oss sliter från hvarann'.
Af en ska statens skador lagas
Och kroppens skador af en ann';
En gör affär i lifvets prosa
Och far med gyllne last i hamn;
En ann' på diktens haf styr kosa;
En ger hugsvalelse i Trosa,
En ann' ger stut i Söderhamn

Du far ju snart dit bort till polen,
Till denna isomhöljda stad,
Som knappast sett en skymt af solen,
Der björnar gå på promenad.
Tag våra hjertan med på vägen
Och drag framåt mot fjerran strand,
Dit bort — man måste bli förlägen
Att komma med en bön, så egen
Som be dig dra — till Helsingland!

Bygg fridsällt bo vid Bottenviken,
Och hedersgäster deruti
Må dina vänner från antiken,

Må larer och penater bli!
När snön der ute yr i flockar,
Du böje efter välskött dag
Mot egen gärd de blonda lockar
Och, om du se'n drar timmerstockar,
Skall sån't ej straffas efter lag.

Tänk, hvad man sedan skall dig tacka
För bildning utan gräns och namn;
Ty klassisk blir hvar enda bracka
I stapelstaden Söderhamn.
Dess magistrat skall disputera,
Hur Romarspråket talas ut;
Homerus skall man deklamera,
Och Cicero skall aldrig mera
Begagnas såsom pepparstrut.

Men Fyris' minnen skola draga
Med dig, hvarthän du än må gå.
O, tänk, när du ger piltar aga,
O, tänk på dina landsmän då!
För oss och klassiska auktorer
Låt hjertats dörrar stå på glänt,

Och när en far du se'n, min bror, är
För många framtidskuratorer,
Skänk dem nationen som present!

Af oss du aldrig blir förgäten.
Om någon gång ett möte ges
Emellan universiteten
Med himlens hjelp och doktor Grähs',
När då vi ska' på lusttur resa
(Åt Helsingland den resan bär)
Vi skola än en gång dig fjäsa,
Nationen skall hos dig kinesa —
Om ej det vållar dig besvär.

För med dig upp i höga norden
En hågkomst, som ej skall förgå!
Haf tack för tankarne, för orden,
Men mest för känslorna ändå!
Förgäfves fiskar jag i Lethe
En klassisk fras att ge dig nu.
Men tyst jag vet — och Rabe vet de':
Nunc tu et Tullia valete!
Amice frater, vale tu! . . .

Nationen sitt farväl dig sänder.
Det ljude vid pokalers klang,
Och ekot rundt kring Fyris' stränder
Må bli dess ackompanjemang!
Vår helsning vidt i fjerran sträfve
Så sjelfva Calleberg blir flat,
Och hans lokal i grunden bäfve
Vid vänners, vid kamraters "lefve"
Till afsked åt en sann kamrat!

Yngwe.

Ernst Nilsson.

Huld är döden. Bäst vi bäfvat,
Tviflat, bidat, ned han sväfvat.
Plötslig, skonsam, blid han kommit,
Lyckt den sjukes öga till.

Grym är döden. Ve, han bräcker
Fager ungdoms växt, han släcker
Ungdomseld, som renast brunnit,
Isar blod, som varmast runnit.

Hvi skall unga hvetet skördas,
Bästa gåfvan återbördas?
Hvi skall ynglingsflocken glesna
För din framfart, bistra död?

Fega hjerta! Jemt du klagar,
Vill ej hylla verldens lagar,
Törs ej möta ödets tuktan,
Kelar blott med sjelfvisk fruktan.

Ängslas icke! Dygden dör ej;
Lifvets källor döden rör ej.
Huld är döden. Hvarje väsens
Gode tjenare han är.

Inga salta tårefloder
Fukta mer din aska, broder!
Intet moln din bild skall skymma;
Klar vårt hjerta skall den rymma.

Gråt du sjelf ej älskat mycket:
Det låg *sol* i héla tycket,
Sol på pannan, sol i åtbörd,
Gyllne sol i hvarje blick.

Vänsäll var du. Lätt man vann dig.
Varm och redlig städs' man fann dig,

Böjd att prisa, ej att klandra,
Sjelf orygglig, mild mot andra.

Såg det hvita uti tingen,
Kunde skämta främst i ringen,
Ville höra sånger tona
Utur svärmiskt glada bröst.

Tyst och tapper plågan bar du.
Alltid glad i mödan var du.
Njutning jemt du fann i pligten
Icke mindre än i dikten.

Den har ej sitt lif förfelat,
Som så troget med sig delat
Dröm, som sunda sinnen vidgar,
Mod och sång och ideal.

Hetsig ungdom kämpar, irrar,
Tvifvel lätt dess sans förvirrar.
Dock, hvad mer, om trots och vildhet
Voro fjerran från *din* mildhet,

Om *din* morgons vindar friska
Glömde storma för att hviska,
Om en tidig aftonrodnad
Färgade din korta dag?

Skönt är qvällens skimmer äfven,
När en dallring far bland säfven,
Medan sjön förklarad speglar
Himladjup, der sky ej seglar.

Då är hoppets tysta timma.
Lyssna! Klara klockljud simma
Vidt på rymdens silfvervågor,
Och allt dagens split är glömdt.

Homo.

Till tärnorna den 3:dje maj 1871.

Ack rymdes *det vett* i min panna,
Som rimmare *tro* sig ha fått,
Och funnes der tankar, så granna,
Att ingen dem ännu förstått,
Och egde jag toner dertill,
Så klara som bäcken den unga,
Så ömma som näktergalns drill,
Och hade mitt hjerta en tunga —
Då skulle jag eder besjunga,
Då skulle jag tala för skåln!

Men sångmön besöker så sällan
Den arme, er yngste marskalk —
Och tryter kastaliska källan,
Så tömmer han lidandets kalk;
Ty tänken, hvad hotande pers
För ynglingens ovana hjerna

Att kläda sin känsla i vers
Att söka bland "stjerna" och "spjerna"
Ett passande rim uppå tärna,
Ett rim, som ger klang åt hans skål!

Min hyllning, som dör och försvinner
Med drufvornas skum, har till mål
Att tolka den tanke man finner
På botten af tärnornas skål.
I veten, man pratar ibland,
Att nygifta par styra kosan
Till diktens och drömmarnes land;
Men hela den lögnen är osann,
Ty bröllop och så'nt hör till prosan,
Ja, allt — utom tärnornas skål!

Hos makarne tu göra pligtens
Och omsorgens genier besök
Och motta's med glädje — men diktens
Får söka sig plats i ett kök.
Nog är det prosaiskt besvär,
En ömmande makes och pappas,
Och frun, som i tankarne bär,

Hur kläder ska' strykas och klappas
Och kokas ska' maten, och lappas
Ska' strumpor med näsvisa hål.

Men ungmön med läppar, som glöda,
Med ögon, som tända i brand,
Hon känner ej sorger och möda,
Ej Hymens betungande band.
Hon svärmar så yster och fri
Och bär på sitt skuldfria änne
En bild af sin själs poesi.
För skönhet och frihet, de tvenne,
Som begge förenas i henne,
För dem må vi dricka vår skål!

I ären ju dikter, utgifna
På himlens förlag uti prent,
Till fromma för mankönet skrifna —
Och spegeln är er recensent.
De aningar, som eder bry,
De suckar, som tråna och bränna,
De drömmar, som gycklande fly,
De offras åt dikten, och denna

Ger eder sin huldhet tillkänna
Hvart bröllop i tärnornas skål!

Men diktens chimère måste vika
För lifvets prosaiska fröjd,
Om ej man skall uppnå tillika
Parnassens och glasbergets höjd! — —
Dock — ännu så länge det tål,
Så länge I kunnen er värna
För giftermål — flickornas mål,
Så dricka vi, dricka så gerna
Enhvar med sin mö, med sin tärna
Behagens och skönhetens skål!

Yngwe.

Afsked till sångmön.

Farväl, farväl, mitt hjertas vän!
Du var mig kär och är det än,
Hvad lott jag än må finna;
I ungdomsdrömmen var du brud,
I tankens tempel var du gud,
Du var mitt allt, min sånggudinna!
Mins du vårt möte, vårt förbund,
Ett luftslott, bygdt på hoppets grund
I lifvets morgonstund?

Men det förbundet brytes nu;
Du är en ande — lycklig du!
Du plågas ej af magen
Och ej af slägtens jemmerskri,
Att lätja och att poesi
Bör straffas lika utaf lagen.

Jag går att bli en nyttans träl;
Slå derför an ditt strängaspel
Och bjud mig ditt farväl!

Gå ut i verlden! Du är fri,
Men mins — den tiden är förbi,
Då andens välde rådde,
Då klassisk skönhet var i ton
Och blixten ur en Krupps kanon
Ej mer än snillets blixt förmådde,
Då dikten hade form och lif,
Och trubadurn besjöng sitt vif
Förutan positiv.

Blif liksom jag ett tidens barn!
Låt du en väldig kaffeqvarn
Utaf Pegasen drifvas
Och göm din klassiska figur
Uti en lämplig jungfrubur
Af alla lösbehag, som gifvas!
Vänd till det praktiska din håg,
Låt Aganippens klara våg
Bli drifkraft åt en såg!

Din kärlekssång — jag mins den, jag,
Den ljöd till näktergalens slag,
När dagen var förliden; —
Sjung nu en sång, hur mynt i mängd
Plä'r paras hop med anors längd —
Så'nt kallas kärlek nu för tiden.
Sjung hjeltars lof i annan form,
Hur på en bal de gå till storm
I stoppad uniform!

Du diktade en pastoral
Om herdelif i fridfull dal
I skuggan utaf parken; —
Det der var bara svulst och fras.
Sjung nu hvad fåren ha för race
Och se'n — hvad köttet kostar marken;
Beprisa rofvor och spenat
Samt tolka i en sorgkantat,
Hur dyr den är, vår mat!

Du qvad, när du en ungmö såg,
Om lockars svall i gyllne våg,
Om svall af former unga; —

Nu får man köpa hull och hår,
Och hvad som sedan återstår,
Det lönar knappast att besjunga;
En qvinna fordom qvinlig var,
Men qvinnan uti våra dar
Blir mer och mera karl.

Förr fanns ett ordspråk i vår nord
Om qvinnodygd och mannaord,
Om tro och rena seder; — —
Förtälj hur äran nu är fal,
Och hur en filipstadsk moral
I dygdens ställe sig utbreder,
Och hur en gång de englar små
Ska' sväfva kring uti det blå
Och ha kalsonger på!

Gå fädrens minne stolt förbi
Och sjung om Darwins teori
Samt våra första fäder. — —
På englavingar flög din sång,
Hur jordelifvets strid en gång
Till himmelsk ro och hvila leder; —

Sjung nu, hur alla nuckor gå
I kyrkan att en försmak få
Af hvilan redan då!

Jag skiljes från din varma famn
Och lägger mig i prosans hamn
I ro vid gyllne ankar;
Gå du och hjelp nå'n fattig fan,
Hvars slup på diktens ocean
Stött på mot rimmets lömska bankar;
Du kan ju göra mången säll
Med en devis så nätt och snäll
Uppå en karamell.

Men sörjer jag och sörjer du
Den ljufva tid, vi lemnat nu,
Besjung din sorg vid lutan!
Och då, min sångmö, tror jag visst,
Trots slägtens sorg, trots magens brist,
Jag kan ej lefva dig förutan;
Jag blir en arm poet — än se'n?
Jag är ju rik som Mammons män,
Då jag har dig igen!

Yngwe.

Kärleksvisa.

(Efter en tysk idé.)

Kavall och potta finn's i kille,
Och i Sahara finnes gnu,
Hos deliranten finnes dille,
Men i mitt hjerta finns blott du!

Grodungen leker uti träsket,
Två kära leka "kuttrasju",
Trikiner leka uti fläsket,
Men i mitt hjerta leker du!

En evig ande bor i sången,
Och slisk bor i en billet-doux,
Och småkryp bo uti chignonen,
Men i mitt hjerta bor blott du!

På hafvets klippa hänger algen,
På spiken hänger nyckeln ju,
Kanaljen hänger uti galgen,
Men vid mitt hjerta hänger du!

En råmning hörs från kalf och qviga,
Från tuppen hörs "kukeliku",
Och grymtning höres i en stiga,
Men i mitt hjerta hörs blott du!

Hos Kuntze sitta lösbehagen,
På Pinden sitta muser sju*,
Magsyran sitter uti magen,
Men i mitt hjerta sitter du!

Ben slinka in i mollskinsbyxor,
Och tiden slinker i ett nu,
Och drängar slinka in till köksor,
Men in i hjertat slinker du!

*) Författaren saknade utrymme för flera.

Yngwe.

Min graf.

(Efter Béranger.)

Jag är ju frisk och sund; och dock I ämnen
Att resa på min graf en dyrbar vård?
Nej, kära vänner! denna dårskap lemnen,
Låt makten prunka på vår kyrkogård....
För marmorns eller bronsens köpesumma —
För skön att pryda griften mörk och qvaf —
Köp hellre vin, hvars perlor liffullt skumma,
Drick upp det guld, man ämnat till min graf!

Ni för en präktig minnesvård betalen
En tjugotusen francs och kanske mer;
Gån heldre då att i den ljufva dalen
För sommarhettan undangömma er.
Concerter, baler, der blott skönhet gästar,
Må våra salar länge fyllas af....
Ack, allt det der vid lifvet än mig fästar:
Njut upp det guld, man ämnat till min graf.

Dock jag blir gammal, och min älskarinna
Är ung ännu; må hon då få sitt pris!
I lyxens fröjd hon skadestånd må finna
Och lefva med i strålande Paris.
Man gjorde bättre, om min lilla sköna
Presenters mängd och guld man ymnigt gaf:
En vård, som hennes trohet kan belöna,
Res upp för guld, man ämnat till min graf.

Ej på teatern upp i skuggors rike
En hedersplats jag tar i fondens höjd —
Se tiggarn der, en arm och usel like
Helt nära döden; skänkom honom fröjd!
Ty redan före mig, jag det befarar,
Ridån går upp för honom, nödens slaf;
För att en plats du då åt mig bevarar,
Du får det guld, man ämnat till min graf!

Hvad rör väl mig, om namnet, man skall rista
På vården, tydes en gång af en lärd?
Strön icke sköna blomstren kring min kista!
För lefvande är deras doft mer värd.

Din fackla, framtid, skall mig fåfängt söka,
Se'n jag har kastat bort min vandringsstaf:
Jag gladt strött ut att lifvets fröjd föröka
Det lumpna guld, man ämnat till min graf.

Emil.

Prosa och svärmeri.

"Hvi rör du, yngling, ständigt på din lyra?
Hvi sträfvar du omkring i månens glans
Och binder utaf blommorna en krans?
Ack, stäfja då en gång din vilda yra!

Gack dädan du, ty stunderna ä' dyra!
Af bleka drömmarn målet aldrig hans,
Och hjertat styras skall af tankens sans;
Och menskan är och blir ändå en — myra." —

Kanske en myra! Myran *jag* fick vingar,
Och derför fladdrar jag också kring ljuset,
Insekten lik; som den jag dör deri.

Men hellre dock jag mig mot solen svingar
Än, liksom du, jag krälar fram i gruset,
Om ock af *guld* min stacke skulle bli.

Swen.

Souper med bal.

Man föres in bland tjusande koketter
Med blottad barm och med friserad lock
I luft, af värme och parfymer tjock,
Som propp för alla snilleblixtar sätter.

Man blandar samman ljussken, té, polketter
En fadd konversation, en tafatt bock,
Champagne, sex valser, så en städad choque
På ostron, caviar och hönscroquetter.

Lägg härtill en galopp, en kopp buljong,
Så glace och sist en timmes kottiljon. —
Får man den dosen flitigt in en tid,

Så tror jag se'n man hvila får i frid;
Ty det är bästa medel, som blef gifvet,
Att på ett säkert sätt förkorta lifvet.

Randved.

Till Gerda.

I.

Man klandrar dig för detta muntra skratt,
Som kunde sätta lif i sjelfva sorgen;
I kaffecirklarne och uppå torgen
Af kärngar skildras du som rent besatt.

Men tro mig, flicka, för ditt hjertas skatt
Af renhet är din munterhet en borgen.
Än höfs dig ge de dystra tankar korgen;
Nog kommer tid då dagen blir till natt.

Är glädjen ej som sorgen himlaburen?
Ler ej mot oss i högtidsdrägt naturen?
Se upp mot himlen blå och sörj ännu!

"Af sorgen blir man adlad" — ha de lärda
Beständigt sagt. — Ack, tro dem icke, Gerda!
Le än en gång, ty glädjen adlar du!

II.

Säg, vill du följa med mig, hand i hand,
Långt härifrån? — Ack rodna ej, du väna!
Ett rendez-vous af tankar ungdomsrena,
Det kan ej slita konvenansens band.

Säg, vill du följa bort till fjerran land?
Der är mitt hem uti de timmar sena,
Som dagens sol med nattens dunkel ena.
Det hemmet är i mina drömmars land.

Der eger jag hvad skönt man mäktar finna.
Dock fattas ännu ett — en herrskarinna. —
Du tvekar! — Väl, jag vill ej tvinga dig.

Men ledsnar du en gång vid hvardagslifvet
Och blir du trött vid sqvallret och vid kifvet,
Kom då till drömmens rike, kom till mig!

Yngwe.

Olika mål.

”Gå ut i verlden att din lycka finna,
Gack varligt fram och vik för öfvermakt
Och le och buga dig för ståt och prakt,
Var kall, men lockas jemt att eldigt brinna!

Låt smickrets ord ifrån din tunga rinna,
Så skall du bli en man af vett och takt,
Ditt rykte ila skall från trakt till trakt,
Och du skall fort och säkert målet hinna!“

Mitt mål! Uppå den saken tål att tänka.
Jag blef ej född att maktens händer slicka,
Och smickrets hala röst jag icke tål.

Ditt mål! Det är att yfvas och att bläuka.
Jag vill blott i ett trofast öga blicka;
Ett *hjerta* blott — det är mitt arma mål.

Swen.

Julklappsvers med en Venusbild.

Långt bort i fjerran sväfvar morgondimman.
I ystra lekar följer våg på våg.
Vid horizonten skönjes första strimman,
Der, natten nyss i dunkla drömmar låg.

Naturens pulsar slå; hon lyssnar stum
Till jubelkören, som i rymden höres.
Se! Böljan delar sig, ur hafvets skum
Uppå delfiners rygg en snäcka föres.

Ur fängslet af zefirer frigjord, stilla
Gudinnan undrande i snäckan hvilar.
Se'n verlden att beherrska glad hon ilar.

Ditt hjerta liknar hafvet, Anna lilla!
Ren kärleken är född och ser betagen
Med himmelskt leende mot framtidsdagen.

Elam.

Till fröken Jacqueline.

Steg Terpsichore sjelf hit ned att ansa
Den konst, som våra slägten ej förstå?
Är du Olympens barn, må alla gå
Att offer bära och att dig bekransa.

Är du en qvinna, kan jag ej mig sansa;
Du stammar ej från dessa bygder då,
Der knapt man vet att såsom menskor gå
Och ännu mindre att som englar dansa.

Gläds åt din makt! Ej fins i verlden vida
En sådan tölp, att icke vid din sida
Han genast blir en älskvärd kavaljer.

Men frukta ock! Om englarne i himlen
Nå'n gång ska' hålla bal bland stjernehvimlen,
Att hemta dig de skicka bud hit ner.

Yngwe.

Till fröken Eva H.

(Att begagnas som papiljotter till nästa studentmötesbal)

En mun, som kan en skandinav förhexa,
Men äflas att satirens pilar så,
Är — synes mig — ett nytt bevis derpå,
Att utan törnen inga rosor växa.

Uti pensionen hördes alla käxa
Hur "franskan" och kat'kesen läsas må;
Nu har du sluppit ut — och önskar då
Att sjelf en gång få ge en liten lexa.

Blif gerna qvick — det är ju värdt sitt pris; —
Blif vacker — fägring är ett mål att vinna; —
Men högsta målet är att blifva qvinna.

Du ger mig säkert rätt — om vi få lefva
Och om din Adam kommer, lilla Eva, —
Att törnen pryda ej ett paradis.

Yngwe.

Till fröken A***,

då hon rökte cigarr.

Vi männer uti svunna tider verlden
Med styrkans rätt för våra fötter lagt;
Men ganska snart till intet blef vår magt —
En ann uti sin sin svaghet stark slet sär den.

Ja, qvinlig skönhet och behaget är den
Regent, som herskar nu från trakt till trakt;
På oss sin rosenboja re'n hon lagt,
Hvar enda en dock med förtjusning bär den.

I sanning, lätt att kufva oss det gick,
Då från en skönögd qvinna blott en blick
Är nog, att oss inför sin fot hon såge,

Och en cigarr, så ful den annars tycks,
När den mot tvenne rosenläppar trycks,
Kan bli en pil från guden Amors båge.

Randved.

I Helsingfors.

Från brunnsparksvalln en härlig aftonstund
Jag hänryckt njöt af hafvets vida spegel.
Sitt skimmer solen göt på tusen segel
Och strödde guld ut öfver lummig lund.

Jag svärmade. Bredvid på bänken satt
En man med dystert lugn i bleka dragen.
Jag talte så, utaf naturn betagen,
Som mild för ögat bredde ut sin skatt:

"Vår sköna nord Guds godhet åt oss gaf.
Vårt hjerta, språk, de skiljas ej af haf.
O, finske broder — tackom då försynen!"

Han fräste till: "Det var då sjelfva fan!
Kan herrn ej se, att jag är fennoman?"
Och argt hans ögon blängde under brynen.

Elam.

INNEHÅLL.

2)

6

Minne

af

sällskapet "G. V."s tioårshögtid

i Uppsala

den 11. mars 1876.

Leipzig 1876.

Tryckt hos A. Edelmann

i 36 exemplar.

Enligt sällskapet ”G. V.”s uppdrag samladt
och på dess bekostnad till tryck befordradt
af Arvid Vikström.

Innehåll.

I.

Verser vid tioårshögtiden.

1.

Kantat.

I.

Vänliga minnen från dagar som flyktat,
styren hit öfver från gyllene kust,
väcken de fröjder ock lekar som lyktat,
hvisken om oskuld och knoppande lust,
tänden en glädje, som aldrig förbrinner,
locken vårt hjerta på läpparna fram,
skänken oss allvar, som icke försvinner
midt under festernas yra glam!

Vänliga minnen, som vinken och strålen
djupt utur ungdomens heliga lund,
ansen er eld på de flammande bålen,
värmen vår håg vid den lågan en stund!
Kommen, I älskliga, saknade nöjen,
haltande qväden och flödande tal!
Kommen, I tårar, I glimmande löjen,
långa förtjusningar, korta qval!

II.

Bröder, minnens I, hur "G. V." först gestalt tog an
och namn,
hur vår ungdoms bästa lycka fann just här sin trygga
hamn,
hur vi drömde stora drömmar om vår vänskaps fasta
makt,
pröfvade i ädel täflan våra vingar oförsagdt?

Minnens I, hur här vi buro tal och sång och upp-
tåg fram? —
mången dervid fick triumfer, ingen stickord eller
skam —.
Minnens I, hur hjertat svälde, tanken fick en dristig
gång,
hur vårt lifsmods ystra fåle tumlade i galna språng?

Blef det stundom mörkt och motigt, ville hjertat
sammandras,
sutto sorgens taggar djupt ej: — Nya sånger, nya
glas
vittnade att vår gudinnas glada kraft ej blifvit
bräckt,
att hon eger Iduns äpplen, är med gudarna i slägt.

Och hur tiderna förrunno, "G. V." visst ej likt sig var,
men vårt sinne här var bofast, hvart vår vandring också bar.
Inga orter för vår längtan kunde kärare sig te;
inga minnen öfverglänsa dem, som här förtroligt le.

III.

Herrligt är när hjerta,
fast med hjerta enadt,
varder styrkt och renadt
genom lust och smärta,
när två själar flamma
för det höga, sköna
och sin sällhet röna
uti ett och samma.

Herrligt är att svärma
uti vårar unga,
att om blommor sjunga,
smekt af vårsols värma;
herrligt när sekunden
inom sig bär lycka,
och vårt hopp vet smycka
höljda framtidsstunden.

Herrligast att rusa
sig af vänskaps nektar,
medan glädjens flägtar
själens böljor krusa,
medan friden drömmer
i vårt väsen stilla,
och ej sjelfvisk villa
gud och himmel glömmer.

IIII.

Ja, högsint sträfvan ledde våra fjät,
och ingen engel än för vår skull grät.

Och nöjet var så fritt och dock så skönt:
ett sjelfsvåld, men med oskuldsgloria krönt.

Jag minns, hur vi, en skägglös liten tropp,
invid pokalen gåfvo skämtet lopp.

Men hjertat lyste genom löjets flod,
och ingen gafs, som ej dess glans förstod.

Vi sånger diktade på utnött trall,
men tyckte likväl att det klang metall.

Med from förtjusning lyssnade vi till
pianoklink och ljuflig barnpipsdrill.

O, minns du färderna i sommardar,
då till vår fröjd naturen vittne var?

Till korybantisk fest vår skara drog,
och solens gud från vagnen bifall log.

Och minns du nattens underbara färg,
när sången eko gaf från nejdens berg?

Ack, hvarje bild uti min barm jag bär. —
Med dessa minnen evigt ung man är.

V.

O ungdom, som gjorde oss rika,
hvi gaf du oss smärta tillika,
  hvi ryckte en broder du bort?
Se, honom, vi älskade varmast,
mot honom du tedde dig armast:
  hans knoppande sällhet blef kort.

Dock skall i vårt hjerta han vara
med blicken, den milda och klara,
  med hållningen, ädel och fri.
Fast slut är hans vårliga saga,
hon ständigt vår tanke skall draga
  mot himmeln och dess harmoni.

VI.

En rast vid minnenas källa,
en dryck ur den klara våg
gör trötta vandrarna sälla
och svalkar den brännande håg.
Men framåt är lifvets lösen,
framåt utan rast och ro.
Bland snärjgräsbevuxna rösen
ej handlingens ekar gro.

Så fram då på mödans bana
som fasta, kraftiga män!
Ut fladdre vår gamla fana
med sina symboler än!
Den vänskap, som var vår lycka,
som är vår tröst och vårt stöd,
skall intet ifrån oss rycka:
den rår uppå tid och död.

Arvid Vikström.

2.

Helsningssång.

Hur snabbt ha tidens flöden ej förrunnit
att kasta sig i minnets klara ström,
och tio solhvarf hafva redan hunnit
att småle mot vår ljufva barndomsdröm.
En stundens fantasi af unga sinnen,
en barnalek fastän med manligt mål
i dag som luttrad verklighet I finnen
med vuxna krafter och med glada minnen,
med samma fröjd som vid vår första bål.

Kanhända tidens ur har råkat stanna,
ty mig det syns, som hade just i går
utur den se'n så lagerhöljda panna,
som hvarje morgon nya prof består,
ur Esses panna lik en ny Minerva
vårt "G. V." sprungit fram, ett moget vif,
och verklighet blef Attans dröm, den djerfva,
och lilla Schmidten lyckades förvärfva
liksom Pygmalion åt formen lif.

Så föddes hon, vår trogna hedersgumma,
och lefde ogift men med dygdig kraft,
att allt förtal hon mäktade förstumma,
fastän hon några dussin söner haft.
Och sökte hon ett litet snedsprång göra,
blef det moraler af från alla håll;
man stadgade det lif hon skulle föra,
och nya reglor fick hon ständigt höra,
som man kan se af våra protokoll.

Uppå de protokollens blad oss möter
vår egen barndom i ästetiskt snitt.
Der ser man snart som hedersledamöter
båd' Herman Bjursten och Johannes Schmidt;
der höres mången broders sångmö stamma
i rädda toner, bäfvande och blyg;
om vin och flickor började man glamma;
man frukosterade hos Biffens mamma
och ilade till Hörnan se'n i smyg.

I början var allt detta godt och bra, men
på unga örnar växa vingar snart,
och gumman "G. V." tog studentexamen,
se'n nutidstankarna med ens fått fart. —

Bowallius fick rek, den långa raden,
och Esse söp, Personne blef artist,
och Piso sjöng som bas i serenaden,
och Morbror tänkte uppå sörmlandsgraden,
och liten Fröman flög till skogs till sist.

I deras flykt vi dessa minnen hindre!
Hur ljuf var ej den tiden som förgått,
då Revel vägde några lispund mindre,
och Elams prilla var en saga blott,
då Bergström börja' i tentamen traska
på freda'n — sedan dess han tror på skrock —,
då Engström syntes uppå Labbis slaska,
och Po'x skref ned sitt tjusande "Alaska",
och Wærn bekom sin första öfverrock!

Fast mången broder blef ur ringen dragen
och ned i hvardagslifvets prosa kom,
förvisso finns han bland oss denna dagen
i verkligheten eller andanom:
Uddén och Biörklund, som ha börjat rycka
ur lastens armar bofvar hvar minut,
och Dahl, som gjorde i kommersen lycka,
och Attan se'n, som enkom lärt sig trycka,
när ingen ann vill ge hans dikter ut.

Ur minnets famm en tårhöljd bild sig smyger:
vår arme vän, som här vid Fyris' strand
sjöng svanesång likt näktergaln, som flyger
vid höstens ankomst till ett bättre land.
Men, ack, hvem vet, om ej bland vårens flägtar
hans ande sväfvar ned till oss i dag,
hvem vet, om ej det varma sinnet smäktar
i tysthet från ambrosia och nektar
att kransa sig i vänsällt brödralag? —

De tio åren ha vi drömt allenast,
och här står samma brödraring som förr.
Vi njuta allt, hvad tanken eger vänast,
och stänga noga verklighetens dörr.
Till mannakraft oss morgondagen sansar,
men alla samman äro barn i qväll —
vi sjunga som förut och tråda dansar
och binda våra minnen hop till kransar,
der rankor blanda sig med eternell.

Ja, här är "G. V." — Må det ega brister,
och annat står ju ej i menskligt val.
Blir det fullkomligt, sitt behag det mister,
ty tråkigt är hvartenda ideal.

Dess söner uti godlynt humor sträfve
att vända felen uti munterhet,
och genom fröjd och skämt vi pratet jäfve,
att det dör ut, vårt gamla, glada "G. V."! —
Det lefver ständigt, blott vi önska det.

Edvard Forssberg.

3.

Till skålen för "G. V."s stiftare.

Skuggporträtt af stiftarna.

I.

Edvard Forssberg.

Af någon fé helt visst du huldhct rönt,
i vaggan re'n med segerhufva smyckats,
ty mystisk framgång dina värf har krönt:
hur föga du dig mödat, städs' du lyckats.

Fast du som pojke var en spjufver jemt,
var dock din "mormors glädje" oförbrännlig.
Fast förr ditt anlet skönhetsälskarn skrämt,
är du nu vacker karl, ja, oigenkännlig.

Med måttlig flit du hederns tinnar hunnit;
fast måttligt dygdig, dygdepris du vunnit;
ej svärmisk, är du skald från topp till tå.

Ej född at herrska, dock vår chef du blifvit:
Vi utan knot dig all vår hyllning gifvit,
du bonvivant, du skald, du vän som få!

II.

Johannes Schmidt.

Det fanns en tid, då du vår "ganske lille":
Du bar ej hakskägg, gick ej rak i rygg,
men ansågs uti skolan för ett snille,
var flink och flitig, mycket sällan stygg.

Du växte till. Din bok, ditt glas du skötte,
din lof du slog så bra som någon ann,
tills från den skolbänk, som vi andra nötte,
du med ett djerft saltomortal försvann.

Så fick du försprång uppå lifvets bana —
men knappast är du munter nu som förr,
och i din blick vi fåfängt lyckan spana.

Vänd åter! "G. V." gladt slår upp sin dörr:
Här vilja vi förtret och sattyg glömma
och ljuft som i vår första ungdom drömma.

III.

Arvid Vikström.

Du stod, "en yster pilt, i höga Norden",
med hårda näfvar, solbränd, envis, vild.
Din segelbåt, den var ditt allt på jorden,
och milda makters vård på dig var spild.

Rann så din ungdoms stjerna upp med prakt.
Din ryggmärg börjar väl betänkligt svärma,
men hjertat vidgas ock; det slår med makt
och genomfars af sälla känslors värma.

Se'n dess du älskat, svärmat, jublat, gorrat
och vördat, vördat, vördat utan hejd —
och rimmen klungit, stundom äfven skorrat.

Far fort! Gladt du försake snillefrejd!
Mot hjertats friskhet väger allt dock föga,
och stilfull står du städse för vårt öga.

IV.

Esse Lalin.

Ja, denna tysta, flitiga kamrat,
han framtog, äfven han, en strängad lyra.
Han slog den, så hvar tviflare blef flat;
han qvad med lyrisk köld, med episk yra.

"Pistillens guldprakt" vissnade dock fort.
Åt sångmön barskt du vände ryggen, Esse.
Se'n tog du till att plugga rent förgjordt
och tedde dig energisk som en bjesse.

Men sångmön grymt sig hämnar: Listigt bytt
till Fröja, Bacchus, hon din håg plär tubba —
och nöjet för i släptåg bittra qval.

Än sen? I skärgåln hemta märg på nytt!
Blif som du var, låt ingenting dig rubba —
blif originel, men ej ett original!

Eugène Fahlstedt.

4.

För Bacchus.

Bröder, innan kransad panna,
innan töcknadt öga sänkes,
tror jag, att mig ej förtänkes
att jag beder eder stanna
uti edra libationer
för att egna ynglingsguden,
Tebes son med panterhuden,
lyrans, om än svaga, toner.
Tron dock ej, att Bacchus gästar
hvarje lag, der vinet stupar
utför några torra strupar.
Tron dock ej, att hvarje fest har
glädjen att se Bacchus svänga
tyrsus. Nej, der några hänga
stumma öfver tömda krusen,
och de respektive rusen
skingras eller blifva värre, —
der på dörrn Silenus gläntar,

och hans trogna åsna väntar
ner på gården på sin herre.
Men der skämtet föder löjet,
och der vänskap fyllt pokalen,
der ett rus ej grumlat nöjet, —
der står Bacchus midt i salen.

Här, der fröjd i ögat brinner,
han nog laget värdigt finner.
Derför honom alla tacke.
Lefve han! Evoe Bacche!

Elam Lundgren.

5.

Till Gustaf Wirséns minne.

När alla tankar nu i afton vändas
mot sälla dagar, som för alltid flyktat,
när hjertat söker upp de ljufva fröjder,
som tiden dolt i sina källarhvalf,
och vi af vackra minnen hungrigt frossa, —
o, icke en, men många, många gånger
bland bilders tal framskymtar ock gestalten
af vännen, hvilken länge sedan lemnat
vår lilla krets och fjerran sig begifvit ....
Hvad vemod lägger sig ej öfver taflan,
som "G. V." s forntid rullar upp inför oss,
när derifrån Wirsén emot oss träder!
Ty mellan honom, sådan här han framstod,
och enkla grafven der på kyrkogården
framvältra dimmor utaf sorg och smärta,
och stiga dunster med en hemsk förtviflan,
som vilja skymma bort de rena drag
utaf harmonisk lycka, som den döde

i styrkans fullhet här ibland oss tedde.
Ja, svårt det är, att skilja sär de plågor,
vår vän till slut fick lida, från den strålglans,
hvaraf hans första ungdom omkringgöts.

Och dock hur herrlig var ej denna ungdom,
hur innerligt förknippade dess bragder
ej med vårt sällskaps soligaste bana!
Hvems vänskap var hängifnare än Gustafs,
hvems snille lyste klarare än hans,
hvems glädje gaf väl varmare reflex?
När här han sjöng, vår sympati drogs med;
när här han talade, ljöd bifallsstorm,
och när han drack, blef backanalen adlad.
Det låg en poesi, ett slags förtrollning
utöfver allt, hvad än han företog sig;
och allas hjertan smögo sig till honom,
som jernet smyger sig intill magneten.
O, sälla tid, då ännu ej hans jemnmått
var stördt af villor, men hans rika gåfvor
förtjusning väckte inom "G. V."s väggar
och väckte hopp om ståtliga bedrifter! —
Allt, hvad han sedan blef i verldens tummel,
en bruten ros och ett förfeladt lif,
allt kan ej plåna bort det ljufva minne,

han i vår krets har evigt i behåll,
och kunde ännu mindre torka ut
vår vänskaps friska, spegelklara källa,
som, tvärt om, öfver griften, der han bäddats,
sitt silfverglitter sakta stänka lät.

Ack, broder, kanske här vid festens jubel
du tyst är med uti din andehamn
och himmelskt ler åt hvad vi förehafva.
Var helsad då af våra fulla hjertan
som sörja dig, men tacka dig för allt,
hvad du en gång har skänkt oss oförgänligt!
Ack, låt ditt lif ett ”mene tekel” varda
för all den kortsynthet, som kan oss draga
från sanningen uti vår lefnads strider!
Så spride än med gammal trofast vänskap
din ädla själ välsignelse ibland oss!

Arvid Vikström.

II.

Sällskapet "G. V."

1866—1876.

Berättelse,

enligt uppdrag afgifven

vid

tioårshögtiden den 11. mars 1876

af

Arvid Vikström

cch åtföljd af 4 bilagor.

Berättelse.

Vänner!

Då jag nu går att söka fullgöra det hedrande uppdraget att skildra "G. V."s öden från sällskapets stiftelse till denna dag, fattas jag djupt af de skilda känslor, som hos mig månde uppstå, när jag i minnet försöker samla och för mitt inre klargöra allt, hvad "G. V." verkat och hvad af betydelse det för sina ledamöter varit under sin tioåra tillvaro. Ty mycket har det i sanning uträttat, om ock dess krets varit ringa; och en stor insats har det lemnat i flera sina medlemmars utveckling. Ja, några bland oss skulle säkerligen till sitt skaplynne och till en och annan af sina ej oväsentliga egenskaper varit annorlunda, såvida icke "G. V." haft inflytande derpå. Och å andra sidan skulle förvisso sjelfva "G. V."s beskaffenhet ej varit sådan, som vi nu i dess häfder och verkningar kunna skönja den, om denna beskaffenhet ej fått sin vexlande prägel af summan af ledamöternas olika individualiteter under olika tidslopp.

Denna är den vigtiga vexelverkan, som förevarit mellan sällskapet och dess ledamöter; men inom denna vexelverkan — "G. V."s historia i hög mening — hvilken tafla företer sig ej, vidt omfattande och rik som lifvet sjelft och med skiftningar i alla färgskalans grader, från småaktighetens disiga gråhet till de ädlaste känslors klara azurblå, från backanalens gullgula punschfärg till hjerteblodets varma purpurton! Dock, huru än bilderna tumlat förbi med dagrar och skuggor, har denna sist nämnda röda färg alltid utgjort taflans undermålning; och huru än många af oss, så att säga, vid olika tillfällen uppträdt i olika drägt, har ändå den vänskap, som hållit oss fast vid "G. V.", ej svigtat, men åstadkommit att vårt sällskap fortlefvat, ehuru äfven det jemte oss gått från den ena förvandlingen öfver i en annan. Och när grunden till huset är orubblig, må de inneboende ej taga sig för hårdt vid, om rymdens vindar stundom något lättsinnigt fara fram med takresningen, ja, icke förfäras, om också en jordbäfning skakar hela byggnaden utan att förmå att störta den ned. — Säge ej heller någon, att grunden med tiden kan varda förvittrad och ej bära sina luftiga kammare! Det finnes bryggor, hvilkas fasthet böljornas raseri blott förstärker; det är

skatter, som mal och rost ej förtära, och det gifves känslor och dygder, som, utgångna från en bättre verld, endast dit återvända. Hvad, om "G. V."s vänskap vore af denna halt? —

Vänskap och håg till glada och förädlande samqväm på lediga stunder — se der anledningarna till sällskapet "G. V."s stiftelse. Bland den lärjungeskara, som hösten 1865 gjorde sitt inträde i Stockholms gymnasium, befunno sig fyra ynglingar, Johannes Schmidt, Esaias Lalin, Edvard Forssberg och Arvid Vikström, hvilka, nära fästade vid hvarandra och vid några fler kamrater, lifligt fattades af den associationsanda, som bland alla klasser, åldrar och förhållanden nu mera är så vanlig. Dessa personer öfverenskommo att bilda ett litet sällskap. De sammanträffado den 11. mars 1866, rådgjorde närmare om det tilltänkta företaget, konstituerade sällskapet "G. V." (hvilka bokstäfver skulle betyda "goda vänner") samt fördelade sins emellan embetsgöromålen så, att Forssberg utsågs till ordförande, Schmidt till sekreterare, Vikström till skattmästare och Lalin till direktionsledamot och vice embetsman. Härefter dracks ett enkelt glas punsch för sällskapets framtid, och dermed var stiftelsen fullbordad. Följande dag råkades man åter, och dervid invaldes

de 3 första ledamöterna. Den första egentliga sammankomsten hölls den 15. mars och öppnades med några lämpliga ord af ordföranden, som till sitt tal fogade uppläsandet af "Det eviga" af Tegnér. Omedelbart derpå föredrog sekreteraren stadgarna, hvilkas främsta § (af de 9) hade följande lydelse: "Sällskapet har till ändamål att genom föredrag i hvarjehanda ämnen, genom musik och dylikt bereda dess medlemmar trefnad. Hvarje medlem bör således härtill på allt sätt bidraga." Sammanträdet egde för öfrigt att bjuda på åtskilliga deklamationsnummer samt originalförsök på vers eller prosa af samtliga ledamöterna. Ack, jag minnes så väl, huru det låg en viss vänlig högtidlighet öfver denna sammankomsts förhandlingar. Vi tyckte oss såsom ledamöter af ett "sällskap" och såsom "författare" onekeligen vara vigtiga personager, men i vårt hjerta bodde likväl den innerligaste glädje och oskuld. Vi voro ju också alla endast vid en ålder af omkring 16 år.

I stiftelsestadgarna fanns bland andra den föreskriften att sammankomster skulle hållas en gång hvar annan vecka turvis hos alla ledamöterna. Så blef ock i det närmaste förhållandet under hela den tid, de flesta ledamöterna qvarvoro å gymnasium.

Sällskapet plägade således sammanträda hos en af medlemmarna, hvilken för tillfället bestod den större eller mindre materiela undfägnad, som tarfvas för ett gladt lag. Blott en och annan sällsynt gång höllos sammankomsterna ute i fria naturen. Till en början inskränkte sig sammankomsternas innehåll till litterära försök och deklamationer, men snart vann musiken insteg i "G. V.", i det att piano och fiol trakterades, samt solosång förekom. I protokollet för sammankomsten den 15. januari 1867 nämnes för första gången qvartettsång (utförd af Schmidt, Revel, Lagerheim och Uddén). Det dröjde sedermera ej länge, förr än musik i flerfaldiga former vardt oumbärlig vid sammanträdena. Emellertid voro och förblefvo länge de litterära bragderna hufvudsaken, och nästan hvar enda ledamot framträdde med egna originalarbeten eller öfversättningar. En eller annan gång höllos ock utarbetade tal, hvarjemte diskussioner sparsamt anstaltades. Att nu lemna en öfversigt af den ofantliga massa prosa och poesi, som i "G. V." under det första året såg dagen, är hardt nära omöjligt, och jag vill ej heller våga försöket. Det mesta var visserligen af nog klen beskaffenhet, men fyllde sitt ändamål: att roa vännerna och utbilda de unga författarnas större eller mindre förmågor. Forss-

berg, Fahlstedt och i synnerhet Hellgren frambragte de yppersta föredragen, och dessa tre ledamöter gåfvo redan då löften om sig, hvilkas uppfyllelse en senare tid ej skulle lemna å sido. Lalin var produktivare än någonsin senare, men Bowallius hade ännu ej alldeles funnit sin egentliga genre. För öfrigt arbetade Schmidt och A. Vikström äfven ganska träget på detta fält. Anmärkningsvärdt är, att prosadikter såväl som öfversättningar under den första tiden voro särdeles talrika. — Sammankomsterna voro i allmänhet förskonade från s. k. löpande ärenden, och få förslag väcktes. Det roligaste af dessa är utan tvifvel Schmidts, att de penningar, hvilka förefunnos i kassan, skulle fördelas bland ledamöterna, ett förslag, som mycket riktigt vann verkställighet. — Ledamöternas antal hade uppgått till 16, men, medan ett år förlidit, hade redan ett par medlemmar utträdt, och de qvarvarande voro 14.

Emellertid var "G. V." ett år gammalt, och med jubel och fröjd firade man den första högtidsdagen. En årsberättelse upplästes, och med tal och sånger hyllades det unga sällskapet. Jag vill här kasta en snabb blick tillbaka och något nogare tillse, hvilken närmare betydelse "G. V." under tiden hade fått. — I begynnelsen drefs man egentligen af umgänges-

behaget och en slags ästetiserande fikenhet. Men det var likväl endast vänner, som sammankommo. Så småningom utöfvade deras sammanvaro ett tvåfaldigt tillbakatryck på dem sjelfva. Dels blef vänskapsbandet allt fastare och innerligare, samqvämen friare och angenämare. Dels hade ock de roande och ädla sysselsättningarna en skönjbar inverkan å ledamöternas karaktärer, som snart intensivt och medvetet började flamma för höga grundsatser och idealer. "G. V." blef en asyl, der vänskapen och glädjen visserligen allsvåldigt lågade, men der deras brand underhölls af uteslutande oförvitlig offerved. Det unga sällskapet med de unga ledamöterna hade fått en inpuls att känna, tänka och sträfva högt, och det tillät ej orenhet och ljumhet dväljas inom sin krets. Redan var det ej glädje, man åsyftade: det var en vis och stor glädje. Det var ej blott att "bereda dess medlemmar trefnad", utan det var att föra ett sannt och lefvande ynglingalif. Jag behöfver väl ej nämna, att ännu hängde en del puerilitet fast vid de vackra sträfvandena.

På den väg, "G. V." inslagit, fortsatte det under det följande året (1867—1868) med stigande mognad, likväl ej alldeles utan besvärligheter. Det var en bitter stund, då en af stiftarne, Schmidt, förklarade,

det han ämnade utträda ur sällskapet. Hvilka motiv, som än ledde honom till detta steg, visst är, att det väckte stor förstämning. Men jemnvigten återvanns derigenom att sällskapet, som ej ville mista någon af sina verkliga vänner, valde den utträdande till sin hedersledamot. Flera ledamöter än den nämnda funno också för godt att lemna vår krets, men denna förlust ersattes till fullo derigenom att nya medlemmar invaldes, och vid det andra årets slut hade ledamöternas antal stigit till 17. Motigheter från yttre håll saknades visserligen icke, men dessa voro af ringa betydelse, och i allmänhet var "G. V." i åtnjutande af ett sällsynt, harmoniskt lugn, hvarunder dess utveckling var hastig. Sammankomsternas innehåll var fortfarande det förra eller litterära föredrag och deklamationer, musik och ett gladt kamratlif. En litterär pristäflan anordnades, och den första julfesten med dithörande julgran och -klappar kom till stånd. Likaså en animerad auktion för att insamla medel till den andra högtidsdagen. Intresset för sällskapets förhandlingar var allmänt och stördes ej af onödiga debatter. — I författareskap höjde sig flera af ledamöterna. Poesi idkades mest, prosa redan mindre. Inom poesin vann snart den komiska arten lyckliga bearbetare. På hvarje plats stod

ordföranden Forssberg främst. Hvem minnes ej ännu hans dikt "Den svenska zuaven", hvilken tog priset vid sällskapets första täflan, samt vidare de praktfulla styckena "Fantasins rike" och "Den döende vikingen"? Hvem har väl glömt hans skämtsamma och oförargeliga "nidvisor" öfver tvenne kamrater: "Stafkarlens visa" och "Nils Edvards konversation"? Fahlstedts fulltoniga lyra var sparsammare, men åhördes alltid med sympati. Lalin vann för vackra idyller, synnerligast en "Landskapsmålning", tillnamnet "'G. V.'s Creutz". Hellgren, som längre eller kortare tider var aflägsen från sällskapets verksamhetsort, började nu skrifva sina stilfulla "Antonii epistlar till de 'G. V.'aner". A. Vikström var ytterst alsterrik och qvad i alla diktarter, stundom rimmande händelser från det friska sjölifvet, stundom förlorande sig i romantisk onatur såsom t. ex. i det på "poetisk prosa" utförda stycket "Adelina". Wicksell, som blott en kort tid tillhörde oss, vann lof för sitt vercifierade inträdestal m. fl. satiriska småbitar. Lange talade någon gång de mest gripande ord såsom i teckningen "En dödsbädd"; oftast väckte dock hans komik det mest stormande löje. Jag erinrar endast om hans s. k. tragedi "Blandigraffo och Fosfor". Men Langes lustighet fick sin

besegrare i Bowallii hänsynslösa och faunartade qvasiallvar, då detta blixtrade ut i det förvåningsväckande "Tornérspelet" eller i andra lika förunderliga episka stämningsdikter, utan likar i verldslitteraturens historia och oförgängligt dyrbara inom "G. V." — Pianomusik och sång odlades ymnigt och var, relativt taget, nu mera de något musikaliskt bildade ledamöternas antal ej ringa. Sällskapet fick dessutom äran att i sin krets frambringa fulländade produktioner på ett egendomligt instrument, "barnpipa", som i Lange fann sin mästare, hvilken också härför på allt sätt uppbars och vid ett tillfälle, då hans gamla bleckpipa hade tjenat ut, af sällskapet såsom present erhöll en "hederspipa".

När så "G. V." den 11. mars 1868 firade sin andra högtidsdag, kunde sekreteraren med gladt mod framlägga en berättelse om en till rygga lagd lycklig tid och uti densamma äfven uttala de sällaste förhoppningar om en ljus fortvaro för sällskapet; och ordföranden helsade med skäl ledamöterna sålunda:

"Tillsammans drömde vi i lifvets vår,
tillsammans fröjdade vi oss och ledo:
Allt fastare blef bandet år från år,
allt hårdare den bardalek vi stredo
för allt det sköna, som vår tanke vet,
för allt det ädla, som vårt hjerta känner.

Men tiden ilade med snabba fjät: —
Hvad skönt vi drömde blef en verklighet,
— — — — — — — —.

I goda vänner, må i ord och sång
vi mången hyllning än vår vänskap gifva!
Och bryts vårt band, och skiljas vi en gång,
vårt mål, det ädla, skall dock evigt blifva." —

Nu hade nämligen sällskapet kommit till fullt medvetande af sig sjelft. Det kände djupt med och genom sig, att det var ett litet förbund, som, rustadt med vänskapens och glädjens kraft, gick till strid för det sanna och stora i verlden. Genomträngd af denna visshet, afgaf det då på en af stiftarnas förslag det dyra löftet att aldrig upplösa "G. V.", menande dermed, att sällskapets tillvaro vore innerligt förknippad med ledamöternas uppgift i lifvet, och troende, att, om denna uppgift ville svigta, skulle "G. V."s bestånd vara ett värn deremot. — Det kunde likväl vara möjligt (fast jag ej vill tro det), att en eller annan medlem det oaktadt ej i vårt sällskap såg eller förstod att se mera än en vederqvickelse på lediga stunder. Men visst är, att de allra flesta (och utan gensägelse de bästa) ledamöterna uppfattade "G. V." så, som jag här nämnt.

Under sitt tredje lefnadsår (1868—1869) kulminerade sällskapets verksamhet. Sannerligen: den,

som då var med, skall aldrig förgäta de angenäma sammankomsterna med vackra föredrag, brusande glädje och omvexlande nöjen. Inga stormar hotade utifrån, och endast vid tvenne tillfällen stördes jemnvigten härinne. Ena gången var, då två ledamöter (jag var en af dem) kommo i ett snart öfvergående missförstånd till hvarandra. Andra gången, då Biörklund af "förhållanden" tvangs att söka utträda ur sällskapet, ett ögonblick, då "G. V."s vänskap tårades, men firade en af sina ljufvaste triumfer. Dock dessa båda tilldragelser voro enstaka, och samlifvet för öfrigt det sällaste. Ja, jag vill här uttala min uppriktiga tro, att unga män näppeligen på ett ädlare sätt någonsin kunna finna förströelse än "G. V."s ledamöter då. Ty allt, hvad ynglinganaturen har hos sig inneboende godt, det utflödade i friska källsprång vid våra lag; och jag vore hardt nära frestad att kalla vår personliga lycka fullkomlig under detta skede. Och denna lycka hade just i "G. V." sitt klaraste och egentligaste uttryck. — Våra sammanträden, som af bindande skäl voro färre än de föregående åren, inrymde i sitt antal detta år en i sanning storartad bal (på den andra högtidsdagen), den första vårliga utfärden till sjös, trenne dramatiska föreställningar och en julhögtid.

Den första receptionsakten inträffade äfven nu, när G. Wikström gjorde sitt inträde i sällskapet. Då man med sanningsenlighet kan vittna, att det ej gafs en enda sammankomst, som ej var utomordentligt treflig, måste man väl ändå ge hedersplatsen åt den omtalade vårfesten, som i stilfullhet och sprittande fröjd var makalös, ehuru äfven den ej saknat värdiga efterföljare af samma slag. En litterär täflan företogs liksom det förra året och utföll ytterst väl. Äfven en täflan på den bildande konstens område anstaltades, hvarifrån Forssberg, Lange och förnämligast Biörklund hemförde lagrar och belöningar. Det må tillåtas mig, att här i förbigående uttala ett vänligt och tacksamt erkännande åt den sist nämnda, hvilkens artistiska förmåga vid flerfaldiga tillfällen stått "G. V." till tjenst, visserligen ej mest, när han kort efter sällskapets tredje högtidsdag smakfullt arrangerade det fotografi-mosaik-porträtt, som då utfördes såsom ett litet minne från denna glada period. Ett annat minne derifrån är den af Uddén komponerade berömda marschen, som, tillegnad sällskapet "G. V.", utkom af trycket. Uddén blef äfven mästare till en "G. V."vals, som ofta i vår krets med bifall blifvit hörd. Inom tonernas verld verkade vid Uddéns sida Jeansson, hvilken ungefär vid samma tidpunkt satte

vacker musik till A. Vikströms poem "Stjernan", och Petterson, hvilkens tonsättareanlag likväl ännu slumrade. Äfven Personne var en flitig pianospelare. Qvartettsång utfördes af Lange, Lagerheim, Jeansson, Larsson och Fahlstedt, solosång företrädesvis och till allmän förtjusning af Lange. De litterära föredragen bestodo hufvudsakligen af poesi, fast ej fullt till den ymnighet som tillförene. Forssberg, fortfarande den främste häruti, mognade allt mer och mer. "Kungens jagt" och "Amors rike" voro hvar och en i sin genre de mest helgjutna profven på hans talang. Hellgren gick äfven framåt och vann i djup, hvarpå bland andra poemet "Mitt hem" och "Antonii tredje epistel till de 'G. V.'aner" kunna tjena såsom bevis. Fahlstedts förnämsta stycke var väl den eteriskt-erotiska romansen "Luftseglarna". A. Vikström skref fortfarande oförtrutet, men torde först nu ha kommit till lugn åskådning af poesins verkliga väsen. Af hans dikter nämner jag "Agnes" och "Till min bästa vän". Lange och Bowallius täflade i bizarr glädtighet, Lange t. ex. med ett lyckadt tillfällighetspoem "Till van Attan, då han fyllde 18 år", Bowallius genom sitt oupphinneliga praktstycke "Två stjernor". Tvenne nyligen invalda ledamöter voro äfven ganska verksamma i författande,

nämligen Personne, som, mest försökande sig i komisk art, var upphofsman till den inom sällskapet spelade tragikomedin "Giovanni Bombini Bombardini" (utförd af författaren, Lange, Uddén och G. Wikström), samt Wirsén, hvilken förutom några vackra dikter föredrog ett särdeles anslående minnestal öfver "Ernst Daniel Björck" och för öfrigt tillvann sig mycken uppmärksamhet såsom talare ex tempore. Utom de nu nämnda ledamöterna uppträdde äfven några andra med en eller annan litterär småsak. — Under detta år hade ur sällskapet ingen ledamot utträdt, men tvenne nya invalts, hvadan ledamotsantalet vid tredje högtidsdagens inträffande utgjordes af 19 personer förutom 2 hedersledamöter, f. d. ledamöterna Schmidt och Revel, af hvilka den senare vid sin afgång till universitetet erhållit denna utmärkelse.

Det följande året eller "G. V."s fjerde år (1869—1870) är öfver hufvud taget i sällskapets historia af genomgripande betydelse förmedelst en vigtig vändpunkt i sällskapets lif. Denna vändpunkt inföll ej långt efter flyttningen från Stockholm till Uppsala; den betingades af de friare förhållanden, som dervid inträdde, och den utmärktes genom förut okända formtvister och deraf härledd split mellan ledamö-

terna. Jag nödgas något utförligare uppehålla mig vid skildringen häraf, men min teckning af samtliga derpå följande händelser skulle deremot kunna göras betydligt kortfattad.

Året begyntes godt och väl, och under dess första månader herrskade ännu guldåldern. Det var under dessa vårmånader, som det förut omtalade fotografimosaik-porträttet utfördes. Det var också då, som sällskapet fattade beslut om att låta trycka en mindre samling dikter från sin första (eller gymnasii-) period, ett beslut, som omedelbart verkställdes, och hvars frukt blef ett häfte poesi på några och åttio sidor under titel "'G. W.' 1866—1869." Denna diktsamling, hvartill ledamöterna Hellgren, A. Vikström, Fahlstedt, Wirsén och Forssberg lemnade bidrag, är förvisso ett vackert prof på de sysselsättningar, "G. V."s sammankomster haft att bjuda på, och om den naturligen ej fyller anspråken på mogna skalders fullgoda alster, torde det med allt fog kunna påstås, att den ej lemnar mycket öfrigt att önska med afseende på nittonåriga ynglingars poetiska dilettantism. Samlingen var tillegnad minnet af Herman Bjursten, en skald och man, hvilken såsom lärare väckt den poetiska gnistan till lif hos flera af "G. V."s medlemmar och dermed på sätt och vis gifvit upp-

slaget åt en god del af vår verksamhet, och hvilkens vördade minne "G. V." för öfrigt både förr och senare alltid med tacksamt hjerta bevarat i synnerlig helgd. Jag tillåter mig här nämna, att det lilla dikthäftet öfver allt, hvart det kommit, rönt ett välvilligt emottagande. — Det var vidare under 1869 års glada vårsammankomster, som en rolig dramatisk representation gafs (af Lange och Personne), och som en särdeles angenäm utflykt i det fria företogs.

Emellertid hade de flesta ledamöterna i maj månad vid Stockholms gymnasium aflagt mogenhetsexamen, och man beslöt då, att enär största delen af dem med höstterminens början öfverflyttade till Uppsala, man äfven dit skulle förlägga "G. V."s verksamhetsfält. När då i Stockholm före sommarens inträde den sista sammankomsten hölls, hystes allmänt den lifliga förhoppning, att sällskapet vid Fyris' strand fortfarande och ännu rikare skulle blomstra, till glädje och välsignelse för vännerna, som inom sin trånga krets hittills upplefvat de herrligaste stunder af en sorgfri tillvaro. Sorgligt att förtälja, skulle detta hopp komma på skam, och "G. V." ledas in på en väg, som mer och mer förde bort från de förra sammankomsternas ädla innehåll, och på hvilken endast den

förtroliga och fasta vänskapen ännu alltjemt ledsagade de glädjesökande unga männens irrande spår.

Först är att märka, det sammankomsterna, hvilka dittills hufvudsakligen hållits privatim hos respektive ledamöter, nu mera började förläggas till enskilda rum i schweizeri- och källare-lokaler, samt att särskilda sammankomstsafgifter påbjödos, med hvilka intagen förfriskning betalades. Genom detta arrangement löstes de tillförene lätt burna bojorna af en viss måtta i samqvämsfröjden, men ett tvång pålades i stället genom beskattningen. Dock härom är visserligen ej mycket att säga. En annan ännu större förändring, hvilken ej nödvändiggjordes af yttre förhållanden, utan tvärt om plötsligen uppdök inifrån, var af långt vidsträcktare inverkan på sällskapets hela väsende. Nu först begynte man nämligen få håg för ordutbyte om för sällskapet mer eller mindre nyttiga besluts vidtagande. Man märkte också nu först, att de stadgar, som skulle vara "G. V."s rättesnöre, voro högst bristfälliga och kräfde grundlig revision. Förr hade stadgarna föga bekymrat en. Det gick så bra äfven dem förutan. Men en helt annan åsigt gjorde sig härefter gällande. Stadgarnas omarbetning blef sammankomsternas lösen, och just derifrån kom ovädret, som rasade fram genom vårt

lugna samhälle, som bragte de mest energiska ledamöterna i harnesk mot hvarandra och ingaf de öfriga afsmak för så mycket onödigt bråk. Både under och utom sammanträdena kämpades väldigt för olika grundsatser i afseende på sällskapets organisation, i det att några i "G. V." ville införa ordensgrader med ty åtföljande hemligheter; andra deremot sträfvade blott för en omständligare apparat för förhandlingarna, men voro hårdnackadt emot att frångå den en gång gifna grundvalen af allmän likställighet. Slutet på allt detta split (hvarunder till och med två olika, af sällskapet nedsatta utskott voro verksamma) blef efter skälig lång tid, att nya stadgar antogos, hvilka förnämligast utgjorde en utvidgning och närmare bestämning af de gamla. Dock hanns detta mål ej förr, än "G. V."s fjerde år gått till ända. En mängd andra förslag hade emellertid på sammankomsterna diskuterats, och flera beslut fattats, af hvilka jag omnämner upphäfvandet af hedersledamotskapet, hvarvid de båda hedersledamöterna förklarade sig villiga att åter inträda i de arbetande ledamöternas led.

Det var under loppet af ett sammanträde på hösten detta år, som en mycket skarp ordstrid föreföll, hvilken hade till följd tvenne sorgliga tilldragelser: Forssbergs afsägande af det ordförandeembete,

hvilket han ärofullt beklädt ända från sällskapets stiftelse, samt Wirséns utträdande ur sällskapet. Jag vill ej upprifva gamla sår, men hänvisa på, hvart våra formtvister någon gång kunde leda, nämligen till de svåraste förvecklingar och djupt frätande missnöje. Men också är detta kapitel det i "G. V."s häfder, som erbjuder den minsta glädjen för minnet, och endast min pligt såsom en sann skildrare af de förgångna tiderna har nödgat mig stanna dervid. Wirsén invaldes, som bekant, snart nog åter för att inom kort kallas till sällskapets styresman. Hvad Forssberg angår, behöfvas ej mina ord för att erkänna, att endast under hans milda klubba "G. V." både förr och senare varit fullt lyckligt. De båda öfriga ordförandena, sällskapet egt, (ty blott trenne personer ha innehaft denna plats) ha måst kämpa mot svårigheter, hvilka de ej kunnat öfvervinna.

Oaktadt nu alla tvister och diskussioner hade likväl sällskapet ännu tid öfrig för glädjen, ehuru denna kanske ej var fullt oblandad, samt för sina vanliga fredliga värf, hvilka likväl till omfånget ej intogo samma rum som förut. En pristäflan företogs, hvarvid Wirsén och Personne belönades, en reception verkställdes vid Österbergs upptagande i sällskapet, och en mycket angenäm julfest hölls.

Föredrag och musikstycken uteblefvo ej heller, och flera ledamöter gåfvo vackra prof å sin utveckling i litterärt författareskap. Wirsén besjöng "Fosterlandet" i högstämda ord, tecknade Franzéns lif enkelt och värdigt samt mejslade några fina sonetter: "Olika mål", "Prosa och svärmeri", "Sorg i lycka", "Lycka i sorg". Forssberg lät höra ett skalkaktigt qväde om "En pensionsflickas tankar". Fahlstedt ristade i rena drag en vacker "Dödsruna", utandades i skär form sina "Ynglingafantasier" och gaf sällskapet dess valspråk genom prosaafhandlingen "Hufvudsaken är att vara tillsammans". Hellgren skref det sköna stycket "Min rikedom". A. Vikström (som vanligt den produktivaste ledamoten) diktade "Vårtoner", "Till Agnes" ("Epilog") och "Lyrtoner i nattens frid". Bowallius skildrade episkt i känd stil "Ett drama på Azowska sjön", och Personne roade oss alla lifligt genom lyriken i sitt prisvinnande dramatiska utkast "Draken på Holaveden". Specielt är att uppmärksamma ett måleriskt bref från Italien, tillskrifvet sällskapet af dess korresponderande ledamot Carlo Landberg. — Ledamöternas antal, som vid årets början utgjort 19 (deri inbegripna de två hedersledamöterna) förökades under årets lopp med tvenne nya ordinarie ledamöter samt den nyss nämnda

korresponderande. — Om den genomgående andan i sällskapets lif, som nu begynt blifva en annan, får jag tillfälle att något litet tala efter teckningen af det nästa året.

En blid och älsklig sinnesstämning rådde under den högtidsdag, som inledde räckan af det följande årets (1870—1871) sammankomster, men, ehuru visserligen en och annan af dessa blef ovanligt yrande och festlig, voro de likväl i allmänhet föga harmoniska och visst icke förskonade från de kräftsår, som tärt på sammanhållningen inom sällskapet. En god del af ledamöterna voro detta år frånvarande från Uppsala, och bland dem, som der uppehöllo sig, var hågen ej just synnerligen benägen för de fortfarande diskussionerna, hvilka ändock gjorde allt för mycket intrång på umgängets behag. Nya stadgar antogos vid årets början, och vill jag af dem anföra den första §, hvilken ännu eger gällande kraft: "Sällskapet 'G. V.' vare ett broderligt förbund af ynglingar, fästade vid hvarandra genom sann vänskap. Det hafve till ändamål att genom allvarliga och glada sysselsättningar bereda sina medlemmar sammankomster af verklig nytta och sannt nöje". Men, fastän nu de nya omständliga stadgarna ganska väl lämpade sig för vårt dåvarande behof, fingo de ej

vara oantastade, utan vredos, vändes och lappades på flera sätt. Sällskapet förde ett aftynande lif, och det gick så långt, att ett förslag uppkom från ett håll, der det innerligaste intresse för "G. V." knappast kunde betviflas, att förklara sällskapets verksamhet hvilande, till dess lugnare tider månde komma. Detta förkastades dock. — Den korresponderande ledamoten afsade sig under detta år sin plats, men 4 nya medlemmar invaldes och upptogos i sällskapet genom en öfverdrifvet lustig receptionsakt. Vårfesten var denna gång äfven öfver måttan svindlande, och förnämligast genom en af deltagarnas stämning är den särdeles leende för minnet. Julsammankomsten torde deremot böra anses för skäligen matt. Detsamma kan sägas om årets pristäflan. En dramatisk föreställning, hvarvid Personne, Lindeberg och Alm uppträdde, utmärkte sig fördelaktigt, kanske ej minst genom sin romantiska prolog. Qvartettsång, duetter och solonummer förekommo då och då äfvensom pianospelning, och voro de gamla exekutörerna de, som också nu höllo det musikaliska elementet vid lif. De litterära föredragen hade nog åtskilligt af intresse att bjuda på. Wirsén fortsatte sin sonettcykel, som ökades med trenne stycken, "Inledningssång", "Skaldens hjerta" och "Luftslottet".

Han var äfven författare till ett nytt, burleskt receptionsformulär. Fahlstedt besjöng "Eros" i fulländadt antikt versmått samt diktade ypperliga komiska bitar och satirer såsom "Försök att vara lugn", "Absinten" och "Visa om knackspelet, det välsignade". Forssberg (frånvarande under största delen af året) qvad i bjerta färgskiftningar "Min egen visa" (en bekännelse, lagd i Alms mun). Hellgren (likaledes frånvarande) gladde vännerna genom en "Helsningssång till 'G. V.' på dess 4. högtidsdag". Lange tecknade tvenne kostliga "Bilder från södern". Personne vann vid täflan hedersomnämnande för en visa "Djupt in i skogen" samt frambragte återigen ett skräckdrama, benämndt "Rosalinda eller två fingo, men två fingo intet". Äfven Bowallius och A. Vikström diktade hvar i sin ton, den förra en "Prolog", den senare bland annat poemet "Morgonrodnad". Såsom tillfällighetstalare glänste Wirsén och Lalin.

Dessa voro de egentliga skördarna under året. Återstår att granska det innersta lifvet, "lusten, hågen, sammanvarons röda tråd". Må det då bekännas rent ut, att vi redan blifvit något blaserade, att den forna oskyldiga tillfredställelsen lemnat rum för njutningslystnad och oförmåga att vara nöjda med den enkla, svala källa, hvarur vi förr öste våra

fröjder med rena händer. Må vi, om också med sorg, vidgå, att det tvångsfria studentlifvet ej varit välgörande för våra lättledda skaplynnen. I smuts nedsatte vi visserligen ej våra fötter, men för slipprigheter bar också vårt öra ej allt för stor räddsla. Våra vyer hade vidgats, men vi hade på samma gång erhållit flera bekantskaper, som drogo oss med sig; och ehuru vårt hjerta nog alltid trifdes bäst hos den gamla vänskapen härstädes, rycktes stundom vårt intresse mäktigare åt andra håll, i synnerhet som upprepadt käbbel afskräckte oss från sammankomsterna. Vår nya menniska utöfvade ett skadligare inflytande på "G. V.", än "G. V." förmådde välsignande inverka på oss. Se der i korthet, hvad är att säga härom.

Under ungefär samma förhållanden som dittills i Uppsala tedde sig sällskapets verksamhet nästa året (1871—1872), ehuru man verkligen började frigöra sig från de uttröttande debatterna. Detta var onekeligen en god sak, men så förblefvo öfriga omständigheter sig temligen lika. En lycka var, att Forssberg åter mottog ordförandebefattningen, men en svår stöt fick hela vårt samlif genom Fahlstedts utträdande. Han hade känt sig nedtryckt af den förändrade hållning, sällskapet sedan längre tid fått; och som hans förhoppningar om ett ljusare skede

nu mera totalt försvunnit, ansåg han sig ej förpligtad att tillhöra det "G. V.", för hvilket han brunnit, och i hvars tjenst han varit så uppoffrande trägen. Detta var förvisso både oväntadt och bittert nedslående; men nog kunde våra hjertan ha sagt oss, om vi i djupet vetat spörja dem, att Fahlstedts vänskap var oupplösligen fastvuxen vid "G. V.", hurudant detta än var, och att hans utträdande ej betydde annat, än att hans fot ej ville beträda vår tröskel, på det hans själ skulle få frid för våra förvillelser. Dock detta är nu lätt att yttra efteråt, men då hade vi knappast velat erkänna, att det var ganska sorgligt ställdt inom det glada sällskapet, och derför insågo vi ej fullt klart hans motiv, om hvilka för öfrigt ett och annat ändå kunde sägas. Säkert är emellertid, att utträdandet då var af ej ringa betydelse, men mest för oss. Men jag går att tala om angenämare ämnen, ty sådana tröto dock ej alldeles. Äfven detta år var högtidsdagen särdeles lyckad och vårfärden mycket angenäm, fast betydligt stillsammare än 1870. Äfven detta år hade att bjuda på en roande reception, hvarvid Fröman och Dumrath våndades, samt en glänsande teaterrepresentation, då Personne, Engström och Alm oöfverträffligt figurerade såsom aktörer. Vi gåfvo dessutom en grann middag för vår gamle-nye ordfö-

rande Forssberg, anstaltade ett lotteri med åtföljande auktion samt utdelade på en nyårssammankomst lustiga marknadsgåfvor, enär den sedvanliga julhögtiden måst inställas. Också en pristäflan gick af stapeln med A. Vikström och Hellgren såsom de lyckliga. De musikaliska förströelserna voro ej talrika, och under hela året förekom aldrig annan sång än några få solostycken. En komposition har jag nöjet att anteckna: Uddéns musik till Runebergs dikt ”Förställning”. De skriftliga föredragens antal hade allt mera märkbart nedgått, och vill jag här endast erinra om ett och annat, nämligen: Lalins i egentlig mening naturalistiska småvers ”Våren”, ”Sommaren”, ”Hösten” och ”Vintern”, Forssbergs dikt ”Blå eller mörka” samt hans nya receptionsformulär, Forssbergs och Personnes med stort bifall uppförda komedi ”Ett drama vid Dragarebrunnsgatan”, Personnes qvicka ”Nattstycke à la Victor Hugo” samt hans storslagna och lyckade sång ”Till Edvard Forssberg vid festmiddagen i ’G. V.’”, A. Vikströms berättelse i folkvisans ton ”Herr Åke och stolts Ellen”, Langes förträffliga parodi derpå ”Stolts Elesif och väpnaren”; Hellgrens skämtsamt travesterande opera ”Röfvardottern eller masen och prinsen”, samt till sist Wirséns öfversättningar af 5 af Heines lyriska dikter —

det sista, denna ledamot här lät höra. — Två ledamöter hade under året invalts, tvenne utträdt (hvaraf den ena till följd af sällskapets beslut). Så väl vid årets början som dess slut uppgick således medlemmarnas tal till 27.

Om "G. V."s sjunde år (1872—1873) är föga att säga. Ett och annat beslut fattades, de vanliga högtiderna begingos, men sammanträdena antogo nästan uteslutande arten af dryckeslag. Den enda verkligt stilfulla sammankomsten var julfesten med sin genialiska teaterpjes, som charmant utfördes af Personne, Dumrath och Fröman, samt sin storartade och väl hållna reception af de nya ledamöterna Osbeck och Lundgren. En annan reception hade förut under tiden förekommit, då Bergström för andra gången gjorde sitt inträde i sällskapet, men denna var på långt när ej så lyckad. Ingen pristäflan kom till stånd, och de poetiska alster, som frambragtes härstädes, äro lätt räknade. Jag tillåter mig dock erinra om några erotiska stycken af A. Vikström, om Hellgrens hjeltedikt "Ödets hämnd eller skönhetens makt", om Personnes parodi "Herr Blasius Bruno och Agata den rödhåriga" samt i synnerhet om den sist nämndas och Forssbergs prakttragedi "Roms brand eller Nero och katakom-

berna", måhända den bästa dramatiska produkt, som sett dagen i "G. V." Ingen instrumental-, ej heller någon vokal-musik finnes för detta år antecknad i protokollen, om man ej till det senare slaget vill hänföra Personnes föredrag af sitt poem "Önskningar", till hvilket han komponerat en nätt melodi. — Antalet ledamöter var vid årets slut 30.

Det synes mig, som om det derefter inträffande året (1873—1874) skulle något lättat på den qvafva luft, som en längre tid omsvept "G. V." En anledning härtill kan sökas deruti, att de gällande stadgarna ytterligen förenklades. En annan orsak var väl, att man hunnit vänja sig vid bristen på lust att till sammankomsterna medföra ständigt nya föredrag. Det var nu alldeles faktiskt, att många ledamöter, som förut skrifvit och poetiserat just för att det skulle så vara, icke vidare omakade sig med ett göra, hvari de ej längre funno så särdeles nöje. Några gåfvos visserligen, som fortfarande höllo uppe de litterära traditionerna, men dessa skulle nog ha diktat, äfven om ej sällskapet funnits, der det diktade kunde uppläsas. Detta vill med andra ord säga, att härefter förekommo i allmänhet litterära alster sällan och endast af dem, för hvilka det blifvit ett behof att ge sina tankar och känslor det

skriftliga ordets form. Sällskapets egentliga verksamhet hade närmast kommit att likna lifvet inom en klubb af närmare vänner med till en del skilda intressen — och för dem, som funno sig i detta nya förhållande, erbjöd "G. V." förvisso ej många disharmonier. Ännu åhördes dock både allvarliga och skämtsamma föredrag med uppmärksamhet. Det år, hvarmed jag nu sysselsätter mig, hade några företeelser här vid lag, som kanske ännu ej hunnit glömmas. Forssberg skref tvenne goda sonetter, "Studenten" och "Den gamle", i hvilka klart skönjdes, att djup visserligen ej fattades den annars oftast löjeframkallande skalden. A. Vikström skildrade kärlek, fåfänga och försoning i en romans ur nutidslifvet, betitlad "Barndomsvännerna". Personne gaf en förträfflig bild af "det gamla 'G. V.'" i poemet "Den flydda tiden". Några väl starka kryddor serverades också stundom dem, som sådant åhågade, i en och annan visa t. ex. Forssbergs "Hvi suckar det så tungt ibland löfven" och Lundgrens "Det lilla djurets klagan". Ett förslag väcktes, att trycka ett häfte dikter från sällskapets senare period, och ett utskott nedsattes för att öfverväga lämpligheten och möjligheten deraf. Många svårigheter ha satt sig i vägen för detta utskotts arbeten, och dessa ha först innevarande år blifvit öfvervunna. Emellertid

har saken fortskridit så långt, att utskottet ändtligen har sitt utlåtande färdigt, och det tillhör nu mera sällskapet sjelft att afgöra, om ur "G. V."s starkt skuggade händelser under dess vistelse i lärdomsstaden vid Fyris några ljusare bilder skola framdragas för att läggas till de äldre, rikare minnena. Men för att återkomma till sällskapets historia, vill jag angående det sist omhandlade året blott erinra om att de vanliga bemärkelsedagarna firades utan anmärkningsvärda företeelser, samt att i ledamotsförteckningen ingen förändring timade.

Af ovanligt intresse var "G. V."s nionde år (1874—1875), och det är både med sorg och glädje jag dröjer ett ögonblick vid hogkomsterna derifrån. Sorgen, som tränger sig in bland mina tankar, kallas uteslutande fram af den händelsen att vi då för första och hittills enda gången genom dödsfall förlorade en af medlemmarna af vänskapskretsen. Gustaf Wirséns jordiska lif slöts nämligen i Uppsala den 23. april 1874. Vårt sällskap lade på hans kista en krans med inskriften "Ditt minne lefver bland goda vänner" och begick ytterligare hans minne genom en särskild sorgefest, då i tal och sång den bortgångna vännens bild framställdes, och de qvarlefvandes smärta och saknad fingo luft. Det skulle

väl med fog kunna begäras, att jag här i denna tioårsberättelse dröjde vid denna vår oersättliga förlust, och att jag sökte ådagalägga Wirséns betydelse för sällskapets utveckling — ty han egde nog en sådan —, men jag befarar att jag då skulle blifva allt för vidlyftig, och jag inskränker mig för den skull att hänvisa på den minnesteckning, hvari jag förr en gång bjudit till att skildra honom såsom menniska, vän och skald. Endast det vare här nämndt, att ett rikare hjerta och en ädlare själ gifves väl knappast, och ett ynglingalif är väl ytterligt sällan så skarpt färglagdt som vår döde väns var: — under dess förra hälft af en harmonisk glädjes rosenskimmer och under dess senare af sorgers och lidandens nattliga stormmoln. — — Oaktadt nu detta tunga slag för oss, hade, såsom jag sagt, sällskapet flerfaldiga anledningar till tillfredsställelse. En af dessa, och sannerligen ej den ringaste, var Fahlstedts återinträde i "G. V.", hvilket allmänt uppfattades såsom ett tecken att missmodets och förslappningens dagar voro till största delen förbi, och gryningen inträdd till en blidare tid. Och så var äfven förhållandet, ehuru förutsättningarna härför voro flerahanda. Förutom Fahlstedt invaldes tvenne nya ledamöter, men då Wirsén dödt, och en

annan medlem uteslutits, steg blott ledamotsantalet med 1 eller utgjorde 31, vid hvilken siffra det sedermera förblifvit. Sammankomsterna voro ganska talrika och stämningen dervid förträfflig. Högtidsdagen, julfesten, men specielt den ljufliga vårutfärden förflöto under sprittande fröjd. Receptionen af Stenberg och Wærn utföll väl. Tvenne glada auktioner på af ledamöterna förärade effekter höllos för att förstärka kassan. Med ett ord sagdt: det var ett godt år. Musik kom åter till heders, och Bergström, Stenberg samt Lundgren glänste synnerligen såsom vissångare. Petterson komponerade vacker musik, bland annat till A. Vikströms poem "En sommarmorgon vid hafvet". Äfven föredragen voro ej få, och några ganska präktiga. Det var under detta år den vidt berömda diktcykeln "Från skilda länder" påbegyntes. Härom vore åtskilligt att säga, men då författarna förmodligen vidgå, att de brokiga styckena totalt sakna allt ästetiskt berättigande, och endast från psykiatrisk synpunkt äro utomordentligt intresseväckande, vill jag mot genren ej göra någon svårare anmärkning, i synnerhet som den ovillkorligen bidragit till glädjen inom vår krets. De största praktexemplen på detta slags diktkonst voro väl "Kritik der reinen Vernunft" af A. Vikström (och signaturen

Nafvelsträng) samt "Alaska", hvilket senare för sitt upphof står i förbindelse till Stuxberg, Bowallius och Engström. Men vi fingo äfven höra andra diktarter. Forssberg tecknade i en spirituel visa "Elams lif efter detta". Fahlstedt föredrog en gedigen "Skål för den förra gymnasiekamraten John Berg". Personne skref några särdeles fina sonetter: "Fjärilsfeber", "Souper med bal" och "Till Gustaf Wirséns minne". A. Vikström höll ett minnestal öfver Wirsén, qvad öfver honom äfven ett dråpa samt sjöng en visa om kärlek, sol och vår, hvartill Petterson fogade en intagande melodi. Några posthuma arbeten af Wirsén blefvo också upplästa, och bland dessa befanns en "Sannfärdig 'nid' om Poxens obotliga dille", ett i sanning qvickt och harmlöst skämt. Särskildt är att ihogkomma ett af t. f. sekreteraren Dumrath på vers författadt lifligt protokoll öfver sammankomsten den 15. februari 1875.

Ändtligen har jag att tala om det sista året, som väl är i frisk och behaglig hogkomst, förnämligast genom sin högtidsdag, sin höstutfärd, sina fester för vår ständiga ordförande Forssberg och vår illustra ishafsfarare Stuxberg samt ej minst genom den dityrambiskt fröjdefulla julhögtiden. Ja, detta år erbjuder en vänlig tafla, oskymd af några töcken.

Skämtsamma tankeutbyten, full blomstring af den nya, för "G. V." egendomliga diktarten, flitig pokulering och ett eller annat öfverdådigt upptåg gåfvo omvexling åt samlifvet. Ej just något steg framåt, men också intet tillbaka. Vi voro vänner naturligtvis, men vi voro vänner, som absolut skulle ha så roligt som möjligt, och som för den skull jägtade efter lustbarheter och ej osökt hemtade glädjen från det lugna land, der vår vänskap hade sitt stamhåll. Jag menar hjertat. Men vi äro ju tidens barn, och det gifves få saker, som nu ej skola gå med ångans kraft eller elektricitetens snabbhet. — Bland detta års knapphändiga poetiska företeelser antecknar jag Pettersons vackra skåltal "Till 'G. V.'" på sista högtidsdagen samt Personnes och Lundgrens vercifierade varma helsningar till Forssberg vid festen för honom. Äfven är jag glad att kunna omnämna det dramatiska skaldestycke, som blef oss tillsändt från vår fjerrboende vän Lange. Hvad samlingen "Från skilda länder" angår, hafva Bowallius, Personne, Stuxberg och A. Vikström flitigt bidragit till dess förökelse. I musikväg framlades under årets lopp af Petterson en förtjenstfull "Bacchuskör", tondikt till ord af A. Vikström. Såsom qvartettsångare ha Revel, Fahlstedt, Petterson och Lundgren under-

stundom låtit höra sig. — Under sista året lemnade Forssberg och A. Vikström universitetet, och derigenom förlorade sammankomsterna två deltagare, som ända från stiftelsen varit synnerligen nitiska för sällskapet; och genom dessa tvennes m. fl.s bortresa förminskades de i Uppsala sig uppehållande medlemmarnas antal betydligt, så att det för närvarande utgör endast 11, då deremot de i Stockholm boende uppgå till 15, och de på andra ställen vistande äro 5. Under sådana omständigheter må man ej undra på, att "G. V."s verksamhet ej kunnat vara rikare och fulltonigare. Man månde i stället värdera, att den ostördt fortgått så, som fallet varit. —

Vi hafva nu hunnit denna betydelsefulla dag, den dag, då "G. V." fyller 10 år, och då alla "goda vänner" här eller från aflägsna håll innerligt deltaga i den hyllning, vi egna detta samfund. — Jag har efter den särdeles knappa tid och den ringa förmåga, som stått mig till buds, i det föregående sökt skildra vårt sällskaps och vår vänskaps historia under den till ryga lagda tiden. Jag har gjort det, medan omvexlande glädje och vemod intagit mitt sinne; och min anspråkslösa berättelse torde bära tydliga spår af ojemnhet. Men det har så legat i sakens natur, ehuru utan tvifvel en skickligare hand än min skulle

kunnat gjort detta mindre skönjbart. I alla fall mån I vänligt nöja er med, hvad jag åstadkommit, då jag försäkrar eder, att sanningskärlek och det mest lefvande intresse styrt min penna. — Ett förhållande ville jag likväl här särskildt påpeka. Jag har, såsom väl naturligt är, på sina vederbörliga ställen egentligen namngifvit de ledamöter, som inom sällskapet uppträdt på ett eller annat mera bemärkt sätt. Men dermed är visserligen ej sagdt, att dessa djupast varit fattade af "G. V."s grundsatser eller ensamt bidragit till sällskapets utveckling. Nej, äfven de i protokollen blott såsom vid sammankomsterna närvarande nämnda ledamöterna ha genom umgängeslifvet — den kanske betydelsefullaste sidan af sällskapets verksamhet — kunnat gagna och sprida välsignelse, och detta hafva flera af dem i vidt mått gjort. Det har sannerligen äfven gifvits tillfällen, när de hufvudsakligast talande och skrifvande medlemmarna ensamt tillställt bråk och split, och då ha de tystare och blygsammare mången gång genom sitt passiva uppförande bragt oenigheterna till ända. Och för öfrigt lär den satsen väl vara orubblig, att de, hvilkas vänskap varit rikast, de ha ock varit de förträffligaste ledamöterna, oafsedt om de inom sferen för "G. V."s sysselsättningar framstått såsom för-

mågor, äflats såsom dilettanter eller officierat liksom den grekiska kören. I att vara glada och angenäma, hafva vi väl alla varit temmeligen lika. Inga iskarioter hafva heller funnits i vår krets; och att några personer blifvit utvoterade ur "G. V.", vill jag för min personliga del beteckna såsom ett missgrepp af oss, och jag vill tro och hoppas, att den vänskap, vi en gång hyst för dessa f. d. ledamöter, fortfarande följer dem.

Emellertid — för att nu skicka en sista snabb tanke tillbaka öfver "G. V."s tioåra tillvaro — finna vi, då vi fasthålla det egentliga af teckningen deraf, att sällskapet undergått ej oväsentliga förvandlingar. Ett är beståndande: vänskapen och det glada samlifvet. Men nästan allt annat har småningom bortdödt. Sträfvandet mot idealerna, som förr var så karaktäristiskt för alla våra ungdomliga förhandlingar, finner ej mera sin plats inom "G. V."s väggar. Samarbetet här vid lag har upphört eller fått sin hållpunkt utom sällskapet. De ädla litterära föredragen, hvilka länge voro hufvudsaken vid de fordom talrika sammanträdena, äro till stor del utträngda och ha blifvit föga ersatta af en säregen genre af besatta komiska dikter af tvifvelaktigt värde. Musik öfvas nu mera blott som ett förgyllande bidrag till sällskapsglädjen. Ja, i hvarenda riktning är det forna

innehållet af sammankomsterna på reträtt. Det vore fegt att vilja förneka faktum. Men vi hafva sjelfva så velat. Allt detta är nämligen betingadt af vår egen ungefär likartade individuela utveckling under vår studenttid. Denna utveckling är i åtskilligt ej just något ämne till glädje, då vi föra oss till minnes vår första oskyldiga, herrliga tid. Men den var nödvändig, och ingen yngling undgår att drabbas af lifvets tunga och kantigheter. Väl honom, om han ur pröfningen utgår med bibehållen kraft och oförderfvadt hjerta! Lika ren, som han upptog kampen, kan han svårligen lemna den, men vedermödans tid kan hafva lärt honom vägen att stilla återvända till den frid, han egde förr, än han råkade inom de menskliga strömsättningarnas område. Väl, om så är! — Jag vet ej, om "G. V." fullkomligen genomgått sin skärseldsperiod, men jag är öfvertygad om, att det redan bestått de största svårigheterna. Det förefaller mig, liksom dess förlorade jemnvigt först då rätt skulle åter infinna sig, när sällskapet ånyo helt och hållet kommer att nedslå sina bopålar i Stockholm. När "G. V." fullt blir fritt från de oregelbundna förhållandena af ett studentlif, och när alla dess medlemmar intagit hvar och en sin plats i det praktiska lifvet, då är min öfvertygelse, att vårt kära

samfund åter skall blomstra, ehuru visserligen på ett sätt, som i mycket mera varder likt den nu varande tidens "G. V." än gymnasiiperiodens. Vi skola alltid känna ett behof af, att sammankomma till fria nöjen och trofast samlif med de gamla kamrater, som i soliga och kulna stunder ständigt vetat taga vara på sin vänskap, ständigt ansett sina banor jemnlöpande, — och då blir vår mötesplats förvisso inom "G. V."s minnesrika tempel, der förtroligheten aldrig svikit i sitt angenäma bestyr att tillreda ljufliga bålar, der skämtet aldrig varit stumt, och hjertat alltid klappat hörbart. —

"G. V."s mission fylles ej förr än då, när den sist lefvande ledamoten följt den näst sista till grafven, ty den vänskap, som här fått upphof och näring, skall fortvara och ej upphöra att lysa klart som solen på en töckenfri dag öfver ett vinterlandskap i Norden. "G. V."s sol skall stråla ned i vår barm, huru många år än lägga sin snö på vår hjessa, huru många hogkomster än blekna bort för vår tanke. Hvad från en bättre verld är kommet, kan endast dit återvända. — Må vi i våra hjertan vara innerligt tacksamma öfver, att vi så länge egt och ännu ega "G. V.", och må vi värna dess bestånd med vår ännu qvarvarande bästa ungdomsglöd! — Lefve "G. V."!

Bilagor.

1.

Sällskapet "G. V."s ledamöter

1866—1876.

K. A. Vikström, en af stiftarna 1866 $^{11}/_{3}$.

J. F. E. Schmidt, en af stift. 1866 $^{11}/_{3}$, utträdde 1868 $^{4}/_{2}$, hedersledamot 1868 $^{4}/_{2}$, ånyo ledamot 1869 $^{12}/_{11}$.

E. Lalin, en af stift. 1866 $^{11}/_{3}$.

E. A. Forssberg, en af stift. 1866 $^{11}/_{3}$.

R. M. Bowallius, led. 1866 $^{12}/_{3}$.

F. E. Fahlstedt, led. 1866 $^{12}/_{3}$, uttr. 1871 $^{28}/_{9}$, ånyo led. 1874 $^{11}/_{12}$.

J. W. Wikström, led. 1866 $^{12}/_{3}$, uttr. 1866 $^{15}/_{10}$.

H. T. Biörklund, led. 1866 $^{28}/_{4}$.

K. A. Lagerheim, led. 1866 $^{13}/_{9}$.

A. G. Petterson, led. 1866 $^{15}/_{10}$.

K. H. B. E. Staaf, led. 1866 $^{1}/_{11}$.

A. E. Hellgren, led. 1866 13/11.

J. L. Bergström, led. 1866 13/11, uttr. 1866 11/12, ånyo led. 1872 3/5.

H. L. Uddén, led. 1866 11/12.

K. G. Arrhenius, led. 1867 5/2, uttr. 1867 9/4.

G. V. L. Revel, led. 1867 5/2, uttr. 1868 14/1, hedersl. 1868 15/9, ånyo led. 1869 12/11.

A. Lange, led. 1867 11/3.

K. J. G. Wicksell, led. 1867 9/4, uttr. 1867 23/12.

H. F. V. Dahl, led. 1867 8/10.

E. O. T. Jeansson, led. 1867 8/10.

N. E. Personne, led. 1867 12/11.

K. G. Larsson, led. 1867 23/12, uttr. 1871 7/12.

I. L. Sellberg, led. 1868 4/2, uttr. 1874 29/12.

K. G. T. Wirsén, led. 1868 1/4, uttr. 1869 12/11, ånyo led. 1869 5/12, † 1874 23/4.

Z. M. G. Wikström, extra led. 1868 11/12, led. 1869 12/11.

N. F. L. Engström, extra led. 1869 24/5, led. 1869 12/11.

E. P. V. Österberg, led. 1869 12/11.

K. Wikström, led. 1870 9/6.

A. J. Stuxberg, led. 1870 9/6.

K. A. Lindeberg, led. 1870 9/6.

R. O. Alm, led. 1870 9/6.

R. K. A. Fröman, led. 1872 12/2.

J. E. Dumrath, led. 1872 $^{12}/_{2}$.
F. A. Osbeck, led. 1872 $^{10}/_{12}$.
E. A. Lundgren, led. 1872 $^{10}/_{12}$.
K. M. Stenberg, led. 1874 $^{11}/_{3}$.
J. E. Wærn, led. 1874 $^{11}/_{3}$.

C. Landberg, korresponderande led. 1869 $^{24}/_{5}$, uttr. 1871 $^{9}/_{2}$.

2.

Sällskapet "G. V."s embetsmän 1866—1876.

Ordförande:

Forssberg 1866 $^{11}/_{3}$ — 1869 $^{23}/_{11}$.
[A. Vikström, interimsordförande, 1869 $^{23}/_{11}$— 1870 $^{2}/_{2}$.]
Wirsén 1870 $^{2}/_{2}$—1871 $^{9}/_{2}$.
A. Vikström 1871 $^{9}/_{2}$ —1871 $^{28}/_{9}$.
Forssberg 1871 $^{28}/_{9}$ — ; ständig ordförande 1875 $^{11}/_{10}$ —

Vice ordförande:

Lalin (direktionsledamot och vice embetsman) 1866 $^{11}/_{3}$—1867 $^{11}/_{3}$.

Bowallius (vice embetsman) 1867 11/3—1867 10/9.

A. Vikström (vice embetsman 1867 10/9—1868 4/2) 1867 10/9—1869 27/1.

Wirśén 1869 27/1—1869 24/4.

A. Vikström 1869 24/4—1871 9/2.

Wirsén 1871 9/2—1871 28/9.

Bowallius 1871 28/9—1874 21/10.

A. Vikström 1874 21/10—1875 11/10.

Bowallius 1875 11/10—

Sekreterare:

Schmidt 1866 11/3—1868 20/1.

Fahlstedt 1868 20/1—1871 28/9.

A. Vikström 1871 28/9—1871 12/10.

Biörklund 1871 12/10—1871 7/12.

A. Vikström 1871 7/12—1873 10/10.

Personne 1873 10/10—

Skatt- och sex-mästare:

A. Vikström (skattmästare) 1866 11/3—1866 15/10.

Bowallius (skattmästare) 1866 15/10—1867 11/3.

Fahlstedt (skattmästare) 1867 11/3—1868 20/1.

Bowallius (skattmästare 1868 20/1—1869 4/6) 1868 20/1—1871 28/9.

Personne 1871 $^{28}/_{9}$ — 1873 $^{10}/_{10}$.
Lundgren 1873 $^{10}/_{10}$ — 1874 $^{21}/_{10}$.
Bowallius 1874 $^{21}/_{10}$ —

3.

Sällkapet "G. V."s sammankomster 1866—1876.

1866	$^{11}/_{3}$	i	Stockholm	hos	A. Vikström.
-	$^{12}/_{3}$	-	-	-	Forssberg.
-	$^{15}/_{3}$	-	-	-	Schmidt.
-	$^{23}/_{3}$	-	-	-	Bowallius.
-	$^{29}/_{3}$	-	-	-	Lalin.
-	$^{10}/_{4}$	-	-	-	W. Wikström.
-	$^{19}/_{4}$	-	-	-	Fahlstedt.
-	$^{26}/_{4}$	-	-	-	Forssberg.
-	$^{28}/_{4}$	å	Liljeholmen.		
-	$^{8}/_{5}$	i	Stockholm	hos	Schmidt.
-	$^{22}/_{5}$	-	-	-	A. Vikström.
-	$^{4}/_{6}$	-	-	-	Lalin.
-	$^{13}/_{9}$	-	-	-	Forssberg.
-	$^{27}/_{9}$	-	-	-	Fahlstedt.
-	$^{15}/_{10}$	-	-	-	Bowallius.
-	$^{1}/_{11}$	-	-	-	Biörklund.

1866 13/11 i Stockholm hos Bowallius.
- 26/11 - - - Schmidt.
- 11/12 - - - Forssberg.
- 18/12 - - - Fahlstedt.
1867 2/1 - - - A. Vikström.
- 15/1 - - - Bowallius.
- 29/1 - - - Biörklund.
- 5/2 - - - Forssberg.
- 12/2 - - - Fahlstedt.
- 26/2 - - - Uddén.
- 11/3 - - - Bowallius. (Högtidsdag.)
- 26/3 - - - Schmidt.
- 9/4 - - - A. Vikström.
- 23/4 - - - Forssberg.
- 8/5 - - - Lalin.
- 21/5 - - - Fahlstedt.
- 4/6 - - - Biörklund.
- 10/9 - - - A. Vikström.
- 26/9 - - - Fahlstedt.
- 8/10 - - - Forssberg. (Litterär pristäflan.)
- 22/10 i Stockholm hos Schmidt.
- 12/11 - - - Bowallius.
- 27/11 - - - Biörklund.
- 10/12 - - - Fahlstedt.

1867 23/12 i Stockholm hos Lalin.
- 30/12 - - - Uddén. (Julfest.)
1868 7/1 - - - A. Vikström.
- 14/1 - - - Forssberg.
- 20/1 - - - Larsson. (Auktion.)
- 4/2 - - - Bowallius.
- 20/2 - - - Fahlstedt.
- 22/2 - - - Bowallius.
- 11/3 - - i Lilla börssalen. (Högtidsdag, bal.)
- 1/4 i Stockholm hos Lalin.
- 16/4 - - - Larsson. (Dramatisk föreställning.)
- 28/4 i Stockholm hos Biörklund. (Konsttäflan.)
- 13/5 - - - Fahlstedt.
- 2/6 på Smedsslätten å Stora Essingen. (Vårfest.)
- 15/9 i Stockholm hos Bowallius.
- 6/10 - - - A. Vikström.
- 29/10 - - - Personne. (Litterär pristäflan.)
- 12/11 i Stockholm hos Larsson.
- 11/12 - - - Forssberg.
- 29/12 - - - Fahlstedt. (Julfest, dramatisk föreställning, reception.)

1869 27/1 i Stockholm hos Uddén.

- 17/2 - - - A. Vikström. (Tablåer.)

- 11/3 - - - Forssberg. (Högtidsdag, dramatisk föreställning.)

- 24/4 i Stockholm hos Larsson.

- 24/5 - - - Fahlstedt.

- 2/6 - - - -

- 4/6 å Nacka. (Vårfest.)

- 21/9 i Uppsala å Öfre Norbergs.

- 7/10 - - - Gillet. (Litterär pristäflan.)

- 19/10 - - - -

- 12/11 - - - Öfre Norbergs. (Tablåer.)

- 23/11 - - - Gillet. (Reception.)

- 5/12 - - - -

- 30/12 - Stockholm hos Fahlstedt. (Julfest, logiskt museum.)

1870 2/2 i Uppsala å Gillet.

- 19/2 - - - -

- 5/3 - - hos Bowallius.

- 11/3 - - å Gillet. (Högtidsdag.)

- 1/4 - - - -

- 23/4 - - - Öfre Thaddeis.

- 6/5 - - - Gillet.

- 9/6 - Stockholm hos Fahlstedt.

- 10/6 på Smedsslätten å Stora Essingen. (Vårfest.)

1870 30/9 i Uppsala å Gillet. (Reception.)
- 15/10 - - - Öfre Norbergs. (Dramatisk föreställning.)
- 12/11 i Uppsala hos Uddén.
- 16/12 - - å Öfre Norbergs.
- 29/12 - Stockholm å Hôtel du Nord. (Julfest.)
1871 9/2 i Uppsala å Öfre Thaddeis.
- 5/3 - - hos A. Vikström.
- 11/3 - - å Gillet (Högtidsdag.)
- 31/3 - - - -
- 17/6 - Stockholm å Hörnan.
- 19/6 å Nacka. (Vårfest.)
- 28/9 i Uppsala å Gillet. (Fest för Forssberg.)
- 12/10 - - - - (Lotteri, auktion.)
- 13/11 - - - Öfre Norbergs.
- 7/12 - - - Gillet. (Dramatisk föreställning.)
1872 12/2 i Uppsala å Stadshotellet. (Reception, marknadsgåfvor.)
- 11/3 i Uppsala å Stadshotellet. (Högtidsdag.)
- 3/5 å Eklundshof.
- 13/6 - Djurgården. (Vårfest.)
- 7/10 i Uppsala å Gillet. (Reception.)
- 12/11 - - - -
- 10/12 - - - -

1872 30/12 i Stockholm å Pelikan. (Julfest, reception, dramatisk föreställning.)

1873 16/1 i Uppsala å Öfre Norbergs.

- 11/3 - - - - - och i Stockholms nations klubbrum. (Högtidsdag.)

- 19/5 å Eklundshof.

- 20/5 - - (Vårfest.)

- 10/10 i Uppsala å Öfre Norbergs.

- 11/11 - - - - - och i Stockholms nations klubbrum.

- 30/12 i Stockholm å Hôtel du Nord. (Julfest.)

1874 17/2 - Uppsala hos A. Vikström.

- 11/3 - - å Gillet. (Högtidsdag.)

- 14/4 - - - - (Reception.)

- 29/4 - - - - (Auktion.)

- 11/5 - - - - (Minnesfest öfver Wirsén.)

- 1/6 å Rosersberg. (Vårfest.)

- 21/10 i Uppsala å Öfre Thaddeis.

- 11/11 - - - Stadshotellet.

- 11/12 - - - Öfre Thaddeis.

- 29/12 - Stockholm å Iduna. (Julfest.)

1875 16/1 - Uppsala å Öfre Norbergs.

- 15/2 - - - - -

- 4/3 - - - - - (Auktion.)

[1875 11/3 i Uppsala å Öfre Norbergs. (Stiftelsedagen.)]
- 19/4 - - - Stadshotellet. (Högtidsdag.)
- 12/9 å Alsike. (Höstfest.)
- 11/10 i Uppsala å Öfre Norbergs.
- 28/10 - - - Stadshotellet. (Fest för Forssberg.)
- 11/11 i Uppsala å Gillet.
- 2/12 - - - - (Fest för Stuxberg.)
- 28/12 - Stockholm å Hôtel Phoenix. (Julfest.)
1876 11/2 - Uppsala å Stadshotellet.

4.

Sällskapet "G. V."s pristäflingar 1866—1876.

Litterär täflan 1867 8/10.

(5 inlemnade skrifter.)

Första priset: "Den svenska zuaven", episk-lyrisk dikt af Forssberg.

Andra priset: "Mina älskarinnor", lyrisk dikt af A. Vikström.

Konst-täflan 1868 28/4.

(En mängd blyertsteckningar samt några svartkritsritningar och aqvareller m. m. voro inlemnade af nästan samtliga ledamöterna.)

Första priset: "En flicka som beder" och "Modell till en pappersknif" — 2 blyertsteckningar af Biörklund.

Andra priset: "Den svenska zuaven", första sången, "Den svenska zuaven", andra sången, och "Voulez-vous" (qvinnofigur) — 3 aqvareller af Forssberg.

Tredje priset: "Tvenne fantasi-hufvuden" — blyertsteckningar —, "En krigare från Lappos blodbestänkta fält" — svartkritsritning —, "Copernicus i sin studerkammare klockan 2 på nattkulan" — svartkritsteckning —, "Rip van Winkle efter naturen" och "Rip van Winkle efter 20 år" — 2 blyertsteckningar —, "Præback det" — blyertsteckning —, "En tilldragande flicka" — handteckning i bläck och blyerts —, "Trögelin, åtföljd af sin sakförare" — blyertsteckning — och "Till van Attan, då han fyllde 18 år" — poem med illustrationer i svartkrita —, samtliga af Lange.

Fjerde priset: "G. V." (qvinnofigur) — blyertsteckning af Staaf.

Femte priset: "Fantasi-mansfigur" — blyertsteckning af Sellberg.

Litterär täflan 1868 29/10.

(12 inlemnade skrifter.)

Första priset: "Kungens jagt", episk-lyrisk dikt af Forssberg.

Andra priset: "Prolog till ett sällskapsspektakel", lyrisk dikt af Hellgren.

Litterär täflan 1869 7/10.

(9 inlemnade skrifter.)

Första priset: "Fosterlandet", skaldestycke af Wirsén.

Andra priset: "Draken på Holaveden", dramatiskt utkast af Personne.

Litterär täflan 1870 25/10.

(5 inlemnade skrifter.)

Hedersomnämnande: "Djupt in i skogen", visa af Personne.

Litterär täflan 1871 1/10.

(4 inlemnade skrifter.)

Pris: "Herr Åke och stolts Ellen", berättelse i 8 romanser af A. Vikström.

Hedersomnämnande: "Röfvardottern eller masen och prinsen", romantisk opera i 5 akter af Hellgren.

III.

Bilder från "det gamla 'G. V.'"

Tvenne dikter

af

Nils Personne.

Författaren erkänner vid anfordran villigt den förbindelse, i hvilken han för en del af idéerna till dessa stycken, deras urform samt ett och annat vackert uttryck står till framlidna biskopen och kommendören, doktor Esaias Tegnér.

1.

Vid sällskapet "G. V."s festmiddag

den 28. september 1871.

Jag stod i natt vid Fyris' gula bölja,
när festligt samqväm ändtligt slutadt var,
och hörde vågen strandens stenar skölja,
och på min trötta kropp sken månen klar.
Der låg ett uttryck i de bleka dragen,
som när det åskar i en fredlig dal.
Blott olust var der, och förbi behagen: —
En bägare för mycket blifvit tagen
på festen, hälften svyck och hälften backanal.

Förunderliga makt, som dryckjom eger
att jaga sjelfmedvetandet långt bort,
ett presens, som oss sitt futurum säger,
en kopparslagarverkstad innan kort!

Ja, sådan var jag, när jag stod invid den
af månens skimmer silfverklara å
och ökte den i tystnaden och friden: —
När stora män ge sin tribut åt tiden,
en Bacchi riddersman får lemna sin också.

Emot sitt öde fåfängt är man strider:
I finkan hamna' jag som nattlig gäst,
men drömde der så ljuft om svunna tider,
om "G. V." och om denna glada fest. —
Se, skingrad är skilsmessans tunga dimma:
En älskad bror i dag vi återfått,
en pröfvad vän från "G. V."s första timma,
i hvilkens öga vänskap städs' sågs glimma,
hvars hjerta trofast klappar för allt skönt och godt.

På hvem jag syftar, väl I alla kännen.
Han står der. Edvard Forssberg nämnes han.
Hvem minnes ej den tid, då denna vännen
i "G. V." sammankomsten förde an
och öppnade oss glädjens ljusa lunder?
Jag mins den tiden. Hur den är mig kär!
Mitt inval föll uti de solskensstunder
med sin förhoppning, sina sångarunder
och allt det splitter nya lif, som rördes der.

Vår Edvard för oss alla stod i spetsen,
och klubban var en trollstaf. Med hvar stund
der växte nya hjertan uti kretsen
och nya dikter på en glädtig grund.
Hvart sinne öppet blef, om än så slutet
som "G. V."s protis för hvar fremmad blick.
Och lifvet blef förbannadt festligt njutet,
och Gregor Wikström kanka' oförtrutet,
och "G. V." då sin festmarsch af Arminius fick.

Och våra snillen bröto nya banor
i tankens hittills obesökta land,
ty från den tiden räkna sina anor
"Tornérspelssångerna" af Roberts hand.
Med "Tvenne stjernor" började han färden,
som, hoppas jag, ej slutar än så brådt. —
Och Nisse skedar skapelsen i härden,
och under Hörp'rums pensel föds till verlden
mång qvinnobild, fulländad uti stort som smått.

Bredvid hans sida, drömmande och stilla,
satt Piso, komponerande så täckt.
Och Esse skref sitt "Landtlif" inte illa,
en sång af morgondagg och vestanflägt.

Den sången var en dröm från barnaåren
och länge uti "G. V."s krets berömd. . . .
Fullt ut så skön, fullt ut så himlaboren,
fullt ut så ljuf, lik lärkans sång om våren,
skrefs "Poesiens verld" — i "G. V."s minne gömd.

Se hit, se hit! Se, broder Zalza nalkas.
Hur glädjen strålande ler kring hans mund!
Hör, hur han skämtar! Se, hur gladt han skalkas
bland "G. V."bröderna i festlig stund!
Hans barnpipsmelodier jag behöfver
ej prisa här. Hvar drill mins än en hvar,
fast många år dem redan halkat öfver. —
Det fins ej tid, som dessa toner söfver,
det fins ej något land, som deras like har.

Hör Attan! Dômen för hans fantasi sig
vidöppnar. Väldiga gestalter gå
med månens silfver strött på rustning isig,
när midnattsklockorna från tornet slå. —
Hvem räknar väl de sånger, han vid lutan
har sjungit med en högstämd harmoni,
"Vid strand" densamma som "På Åreskutan"?. . .
I folkvisarten hvem kan öfverskjuta'n?
Och uti "Adelina" hvilken poesi!

Och Hellgren, som af skönhet och behagen
oss än en ren och himmelsk urbild ger!
Se'n "Gamla, goda tiden" trädt i dagen,
hvad kunna vi väl, bröder, önska mer?
Hur klingar "Neckens harpa" i hans händer!
Hur ren hvar ton, hur skär, hur silfverklar!
Ack, när han uti "Minnet" hän oss sänder
till svunnen tid, ej gerna återvänder
man då tillbaka till en trumpen prosas dar.

Då sjöng Eugène de lätta "Aftonbilder".
"Nattliga tankar" följde deras spår.
Ifrån all flärd hans sångmö vida skild är,
men sydlig glöd hos henne rikligt rår,
när hon med nöjets rosor gläds sig smycka,
när uti vemodstoner hon sig klär. —
Och Puer dikta' herrligt om sin lycka.
I djerfva rim hans känslor sig uttrycka,
när i "Seminaristen" han var dödligt kär.

Men dessa gamla sånger hafva tystnat,
och deras klang är klandrad eller glömd.
Till många nya ha vi sedan lyssnat,
och strängt blef "G. V."s första diktning dömd.

Dess barndom flytt sin kos; — nu står vårt "G. V."
som ungmö re'n. . . . Ej mäktar jag en flik
af framtids förlåt höja. Men ett lefve
för lycklig tid! Jag önskar, att den blefve
som barndomstiden utan kif och arg kritik.

Der låg ett skimmer öfver Forssbergs dagar,
som var fantastiskt, barnsligt, om man vill;
men det var stil i dem, och, hur man klagar,
jag tror, vi fröjdas, att de varit till. —
Med glädje helsas du, och allas moder,
vårt "G. V.", öppnar dig sin varma famn,
du ädla vän, du gamla hedersbroder. . . .
Jag hoppas, att du åter tar ditt "G. V."s roder
och förer det med stadig hand i säker hamn.

2.

Den flydda tiden.

Sång till "G. V." 1873.

Du sofver "G. V.", musernas älsklingsbarn;
den hvilar, rostas och tiger, sjusträngade lyran,
och bort ifrån dig tyckes för evigt ha flytt
den fordom så festliga, backanaliska yran.

Ack, förr var skämtet och sången en ständig gäst
i brödraringen, och snillet hof sina vingar,
och qvickhet flödade, stämningens ton var hög,
och glädtigt sången i jublande vänkrets klingar.

Ty då sjöng Yngve så ljufligt om stjernströdd natt,
om fager tärna med rosenkinden i lågor,
hur mot den mörkögda ungersven hon log,
hur hänryckt han kysste de guldgula lockarnas vågor.

Och Attans sångmö än väldig som eken var,
än vek som doftrik linnéa i grönskande lunden,
än dyster liksom en sydländsk, åskfull natt,
än blid som en nordisk sommar i aftonstunden.

I ha'n ej glömt än von Zalzas barnpipsdrill
och ej hans glödande bilder från sydliga orter,
hans "Stockholmstyper": rangören, som svärmar för
Sofi, — qvasisnobben, som, full, ej får tag, hvar hans
port är.

Och då var Gnomon ej ännu en maktlös kropp:
en ande rördes i nu förslappade leder.
Naturens lof han i sköna sonetter qvad.
Det gamla "G. V."s runor han förde med heder.

I Bacchi armar sig kastar Esse gladt.
Hans talaresnille olympiska ögonblick ger oss. —
Eugène han diktar så skönt om "Glädjens tår",
beskrifver oss "Knackspelet", sjunger om guldlockig
"Eros".

Och Emil täljer för lyssnande vänners ring
om fångna prinsessan så vän, om befriande hjelten,
om Neckens klingande harpa vid blåan flod,
om elfvornas luftiga dans kring de grönskande fälten.

Och Robert framsteg i kretsen med eldigt sinn',
en dyrkad broder, hvars snille ej någonsin skolkar,
hvars alltomfattande sångmö ej kände gräns
i flygt och meter, – i diktens rike en trollkarl.

Och väldigt grep han i lyran med öfvad hand.
Ej veklig vällust, ej qvinnoglam ljöd från dess strängar.
Om strider qvad han, om åra, om kämpalek,
"Tornérspelssånger" från Frankrikes bördiga ängar.

Odödligt han sin hjeltes bedrifter sjöng
och sjöng som ingen förut och härefter ingen
väl mäktar mer. Och "G. V." drack gladt en skål
för fröjder och gamman, han skänkte åt brödraringen.

I ljufva minnen! I protokollen I stån
som tomma fraser, dem icke de unga sentera.
Men slappad ålder blickar med tjusning bort
mot hänsvunnen tid, som ej återkommer mera.

Ack, vakna "G. V."! Sök väcka till lif igen
de domnade andar! Ej slumren dem längre famne!
Må nutids dvergätt de visa med kraft en gång
att gamla "G. V." fins qvar icke endast till namnet!

3)

STUDENTEN

FRÅN

GREIFSWALD.

SKÄMT I EN AKT MED SÅNG

AF

X. [illegible]

UPSALA 1878.
ESAIAS EDQUISTS BOKTRYCKERI.

«I anledning af Jubelfesten.»

PERSONER:

Jubell, *brukspatron.*

Alma, *hans fru.*

Karolina } *deras barn.*
Karl

Axel Frisk, *ny-promoverad filos. doktor.*

Karl Hurtig, *hans vän, student.*

Händelsen försiggår i Upsala den 7 September 1877.

Theatern föreställer ett rum hos Axel med dörrar i fonden och på sidorna; i fonden till höger en klädhängare med kläder; till venster en bokhylla; längst ned till höger en soffa.

I. SCENEN.

(Musik i orkestern.)

AXEL.

(ligger och sofver på soffan i nattrock och med lagerkrans kring hufvudet, talar i sömnen under det musiken fortfar) Vaktmästare, hit med mera champagne! Mine herrar, jag föreslår en skål för alma mater jubilaris. Lefve hon! Hurra, hurra, hurra! — *(han vaknar, tar sig med händerna om hufvudet och reser sig småleende upp)*

Sång n:o 1.

(Mel: *Lik en Afrodite* etc.)

Aldrig i mitt lif jag supit har så mycke', —
Månda'n, tisda'n, onsda'n och, min Gud, i går!

Ännu på mitt hufvud bär jag festens smycke;
Men härinnanför det bultar och det slår.
Gud bevars för slikt! En hufvudvärk så svår
Vankas blott en gång på fyrahundra år.

2.

Dock, hvad gör väl det, om hjernan ock kreverar,
När i festlig yra öfver stad och land
Hon, vår hjertans alma mater, jubilerar,
Hvem vill inte då sig ta en tår på tand?
Hennes son jag är med kransen kring mitt hår.
Lefve, lefve hon i många hundra år!

(svänger kransen)

3.

Likväl i min fröjd ett obehag jag erfar:
Bäst jag i min bostad fejat stort och smått
För att ta emot min svärmor och min svärfar,
Har jag en kines, en tysk, på halsen fått.
Tyska kan ej jag, han svenska ej förstår;
Men hvad fan gör det om fyrahundra år!

(lägger kransen afsides, talar)

Ja, det här var det jubelfånigaste, jag har varit med om. Att få en inqvartering just nu, sedan jag hela veckan lyckats hålla mina rum obesmittade af verlden för att ha dem i beredskap åt min ärade tant och farbror, mina blifvande svärföräldrar — som jag hoppas — hvilka till följd af något trassel med de norrländska ångbåtarne ej kunnat komma hit förr än i dag. Och nu kommer den här fördömde tysken. Jag mins knappt, hur det gick till, ens. Jag kommer bara ihåg, att jag stod uppe i botaniska trädgården i gär qväll efter promotionsmidda'n, inbegri-

pen i ett lifligt resonnemang med en fysiker af mina bekanta, angående elektriska solen. Han påstod, den var *intermittent*, men jag i den öfverlyckliga sinnesstämning, hvari jag befann mig, svor på, att den var *permanent*. Just då kommer Broström eller Strandin eller hvad det var för en sorts vermlänning fram till mig och presenterar mig en utlänning, en student från Greifswald, som kommit för sent till festen och inte hade tak öfver hufvudet till natten. Ja, det tänkte inte fan på följderna, utan jag sa' åt'en: »Hier ist der Schlüssel», sa' jag, och så gaf jag honom nyckeln till andra rummet, som jag händelsevis bar på mig, »aber Morgen müssen Sie gehen, denn eine Familie, mit der ich bekannt bin — — soll die Räume haben». »Ja wohl! Ja wohl!» — sa' han bara, och så skiljdes vi åt, och jag har inte sett till honom vidare. I natt, när några glada själar följde mig hem vid tretiden för att äta nattsexa, försökte vi visserligen få ut honom hit »um für ihn einen Salamander zu reiben», men den, som inte svarade ett ord, det var tysken. Förbaskadt olägligt emellertid! Farbror och tant äro här om ett par timmar, de skulle komma med half 11 tåget. Ack, hvarför kunde inte deras dotter, min dyrkade Karolina, göra dem sällskap? Då skulle min lycka varit fullkomlig. Men hon vistas för närvarande nere i Malmö för att möta sin bror, som i dagarne återkommer från Tyskland. Den göken vore också roligt att träffa. Vi ha inte sett hvarandra på öfver sex år. — — Men jag tyckte jag hörde steg derinne; nu måtte väl min greifswaldare vara på benen. *(går*

till venstra sidodörren och ropar) Mein Herr! — Schlafen Sie, mein Herr? — *(talar)* Den, som tiger, han samtycker. Jag misstog mig väl således. Men han måste nödvändigt bort, innan mina gäster komma. Om jag skulle försöka bjuda honom på frukost. *(ropar)* Wollen Sie gehen mit und essen Frühstück, mein Herr?

EN FRUNTIMMERSRÖST. *(inifrån rummet)*

Är det du, Axel?

AXEL.

Hä? Talar han svenska? Är han kanske lingvist? Och så'n röst se'n, och så du-ar han mig till på köpet!

RÖSTEN.

Är Karl derute?

AXEL.

Kan han mena Kalle Hurtig? Honom känna de då allesamman. Men så han talar i falsett, precis som ett fruntimmer. Han måtte ha supit ymnigt i natt, den gode germanen. *(ropar)* Kommen Sie heraus, mein Herr! *(talar)* Det är hög tid, att vi bege oss af. *(han drar af nattrocken och går mot fonden med den, så att han vänder ryggen åt dörren till venster; denna öppnas, Karolina sticker ut hufvudet genom dörröppningen, skriker till, då hon får se Axel, och slår igen dörren)* Hörde jag rätt? Det är ju damer derinne! Är han då gift, den der studenten? — Eller tar han sig friheten att mig oåtspord öfverlåta rummet på sina qvinliga bekantskaper? Jag måste genast ha fatt på städerskan för att få reda på, hur det hänger i hop. *(kastar hastigt på sig en annan rock och skyndar ut till höger.)*

2. SCENEN.

KARL JUBELL *från fonden, sedan* **KAROLINA.**

KARL J.

Han tycks redan vara utgången. Vi få väl således spara öfverraskningen till längre fram. *(går till venstra sidodörren)* Är du der Lina?

KAROLINA.

(kommer ut i promenaddrägt). God morgon, bästa Karl. O, du kan inte föreställa dig, hvilken natt jag har tillbragt! Men hvem är då den afskyvärda menniska, som bor i det här rummet?

KARL J.

(afsides) Hon vet ännu inte, hvilkens gästfrihet hon åtnjutit. Godt! *(högt)* Jag känner honom inte. Hur så?

KAROLINA.

Föreställ dig, att här har förts det rysligaste lif. Rummet har varit fullt af studenter, som sjungit och pratat hela natten, så att jag omöjligt kunde sofva. Jag var förfärligt rädd, men ändå mera nyfiken, ty jag tyckte mig flera gånger urskilja Axels röst.

KARL J.

Åh, det var väl bara inbillning?

KAROLINA.

Döm om min förskräckelse, när en af dem kommer fram till dörren, — lyckligtvis hade jag reglat

den — och ropar åt mig, att jag skulle komma ut och dricka med dem. Han talte tyska.

KARL J.

Förmodligen en tysk student, en från Greifswald kanhända.

KAROLINA.

Då är det visst han, som bor härinne, ty nyss, innan du kom, ropade åter någon genom dörren på tyska, fast den ej var särdeles god, att jag skulle komma ut. Nu tyckte jag alldeles tydligt, att jag hörde Axels röst, och tänkte, att du sökt upp honom, såsom du lofvat. Jag begick derför den oförsigtigheten att öppna dörren, och får se en skymt af en karl i skjortärmarne. Lyckligtvis vände han ryggen till, så att han inte såg mig, men jag kunde inte hjelpa, att jag skrek till, hvarpå han straxt gick sin väg.

KARL J.

Lilla toka, der ser du följderna af att oupphörligt tänka på din Axel. Men nu måste vi skynda oss till bangården för att träffa våra föräldrar.

KAROLINA.

Hvad de skola bli öfverraskade af att se oss, som de tro vara på femtio mils afstånd!

KARL J.

Men om de inte äro med på tåget?

KAROLINA.

Då skynda vi genast upp till Karolinasalen. Man måste vara der i god tid för att få plats till konserten, och den vill jag till intet pris försumma.

KARL J.

Så kom då! *(bägge gå ut i fonden.)*

3. SCENEN.

AXEL *inkommer hastigt från höger, sedan* **KARL HURTIG.**

AXEL.

Städerskan säger, att ett ungt och vackert fruntimmer, hvars namn hon inte känner, har bott derinne i natt. Nå, hon må vara hur ung och vacker som helst, så måste hon bort. Det här är inte något hotell för resande. *(går till dörren och ropar)* Min fröken, rummet är upptaget efter kl. 10. *(talar)* Hon svarar inte. Fördömdt!

KARL H.

(har under det föregående inträdt i rummet, går fram och slår honom på axeln) God dag, magistern! Emottag mina hjertliga lyckönskningar, min hedersbror. Jag fick inte tid att vara i kyrkan i går, men jag förmodar, du redde dig bra. Var det du, som besvarade magister-frågan, eller var det någon annan? A propos det, så har äfven jag en liten fråga att göra dig, som kanske är ändå svårare att nöjaktigt besvara.

AXEL.

Vill du låna pengar?

KARL H.

Precis! Hur kunde du gissa det? Ser du, det är en alldeles särskild anledning den här gången.

Jag var tillsammans med ett par lundensare i går, som jag måste bjuda på sexa, och det blef litet dyrt, och så blef det vira af, och det blef också litet dyrt, ty de gökarne spelade med obegränsade betar. Med ett ord: kan du låna mig 50 kronor tills om lördag?

AXEL.

Tills om lördag? Det är i morgon, det!

KARL H.

Ack ja, det är ju sannt. Ser du, jag har alltid för vana att vigga om måndagarne. Men den här jubelfesten har vändt upp och ned på alla ordnade förhållanden. Nå, tills om lördag 8 dagar då eller lördag 14 dagar eller hur länge som helst, bara jag får pengar.

AXEL.

Nå, efter du erbjuder mig så goda vilkor, så se här har du pluringarna.

KARL H.

Tack, tack! Du är ändå min gamle hedersbankir.

Sång n:o 2.

(Mel. ur *"Regementets dotter".*)

Hvem har ej haft, hvem känner ej
Stundom ett starkt behof af att vigga?
Skräddaren säger plötsligt: "Nehej";
Skomakarn vill ens stöflor mer ej pligga.
Plånboken är, som om den aldrig fans;
Klockan för längese'n på assistansen.
Då blir dagens lösen — vigilans.

Vi ä' här,
Vi ä' der.
Knickeknack! «Stig på!»
Har du mynt? »Nej!» Och du? »Bara kronor två.»
Hit med en, tills jag mer kan få!
Ja, lefve vigilansen!

2.

Morsgrisen väl ombonad och varm
Kan sig åt oss ej nog förvåna,
Yttrar helt högt sin dygdiga harm
Öfver de der, som springa jemt och låna.
Saken likväl han snart sig lär förstå;
En gång till följd af kassabalansen
Pappa skickar inga pengar mer — och då:
Han är här,
Han är der, etc.
(sista raden:) Då fattar han vigilansen!

AXEL.

Ja, det der är godt och väl, men jag tycker, du svängt myntfoten väl flitigt på senare tiden. Och så påstår man, att du spelar bra mycket kort; men det är kanske förtal?

KARL H.

Till en del — någon sanning torde dock ligga till grund derför, men man måste väl på något sätt fördrifva det efter-hvartannat-vara, som filosoferne benämna tid.

AXEL.

Möjligtvis, det ges dock äfven ett annat tidsfördrif.

KARL H.

Du menar biljard?

AXEL.

Nej, jag menar arbete!

KARL H.

Jaså, arbete.

AXEL.

Det är du kanske inte road af?

KARL H.

Tvärtom, arbete är för mig ett verkligt nöje, men man bör inte för mycket öfverlemna sig åt nöjet. Dessutom är jag trött på den här eviga kretsgången. Nog har jag tenterat en hoper, jag också, i mina da'r, men på sista tiden ha mina betyg blifvit så förbaskadt gamla. Det är med betyg som med unga flickor, få de bara en fyra, fem år på sig, så känner man inte igen dem vidare.

AXEL.

Nå men så skaffa dig någon annan verknings krets, lemna Upsala!

KARL H.

Omöjligt min bror! Alltför många band fjettra mig vid universitetet, såsom reverser, obetalda räkningar m. m. Halfva stadens bourgeoisie är min fordringsegare. Det skulle bli handelskris, om jag lemnade staden. Bankerna skulle vackla på sina brandfria källarhvalf, och köpmännen ta in sina bodskyltar. *(karrikeradt)* Jag vill inte störta Upsala, der-

för stannar jag qvar. Kan du tänka dig min bror, att jag just i dag har fått ett krafbref från min gamla värdinna, gumman Rosentagg, som begär de 100 kronor, jag är skyldig henne för förra årets hyra, och som hon behöfver »i anledning af jubelfesten». Hvilken rörande naivité! I anledning af jubelfesten har jag annat att göra än springa och skaffa pengar åt f. d. möbelhandlerskor, jag är ju marskalk ... A propos, det var sant! Jag glömmer ju alldeles mitt *egentliga* ärende. Du måste låna mig din frack på några timmar.

AXEL.

Gerna, den hänger der.

KARL H.

(under det han ömsar rock) Ser du, min egen frack fick litet för mycket i går afton, med ett ord, den är hos skräddar'n, och som marskalk måste jag ständigt vara klädd i frack. Hvar har jag bandet? Jo, här i fickan. *(sätter på sig marskalksbandet)* Rocken kan ju få hänga här så länge. Kl. 11 skall jag vara uppe på marskalkskontoret, och hon är strax half.

AXEL.

Hvad för slag är kl. half 11, då måste jag genast skynda till bangården för att möta mina svärför ... min farbror och tant. Min bäste bror, du måste göra mig en tjenst. Ser du, det är på det viset, att ... ja, jag har inte tid med några förklaringar — derinne i rummet är ett fruntimmer, hustru eller syster till en greifswaldstudent, men som jag inte närmare

känner. Du måste stanna här, och när hon går, som jag hoppas, att hon genast gör, så lagar du, att rummet blir städadt, det måste nödvändigt vara i ordning tills mina svärf... mina gäster komma. Farväl så länge! *(ut i fonden)*

4. SCENEN.

KARL HURTIG *ensam.*

(ser förvånad efter Axel) En student från Greifswald med fru! Det var mig en försigkommen yngling. Jag är ju bror med hvarenda greifswaldare, som är här, både med Sieglin, Schimberg, Reiche och Domnick; och de ä' hyggliga ungkarlar allesamman. Han känner henne inte, sa' han, men när jag kom in, stod han ju och konverserade med henne genom dörren der. Det här var mystiskt, eller rättare, det är tydligt nog, det ges bara en tolkning. Jaså, min käre magister, är det på det sättet, du i praktiken tillämpar dina vackra moralpredikningar? Nå, herre Gud, inte är jag någon rigorist, men i alla fall när man väntar sina svärföräldrar. — Jag har lust att genom nyckelhålet försöka uppfånga en skymt af den sköna *(går till dörren och tittar genom nyckelhålet)* Morjens! Hon är inte uppstigen ännu. Der hänger hennes klädning. *(med stigande förvåning)* Ta' mig fan tror jag inte, det är siden. Och der ligger underkjo'ln — spetsar, det var gentilt! Och på golfvet står ett par små satinkängor — förtjusande små satinkängor — och alldeles hela! *(springer upp)* Men hvem hin kan det då vara, som logerar derinne? Nå, det är detsamma, det

rör mig inte, jag har ämnat att sköta än stå här som skyddsvakt åt den sofvande oskulden! Jag måste upp på marskalkskontoret och sortera jubelgaloscher. Jag har inte tid med några satinkängor. *(går mot fonden, men vänder om)* Hvad hör jag, en vagn stannade här utanför. Skulle de redan vara här? *(går till fönstret)* Min själ, är det inte gubben och gumman, det kan inte vara någon annan, men Axel är inte med. De måste ha kört förbi honom. Jo, det här var trefligt! Hvad är nu att göra? Klokheten bjuder mig att gå, vänskapen att stanna qvar. Godt Axel! Du har inte förgäfves anförtrott dig till mig. Öfver mitt blodiga lik går vägen till detta rum. Nu hör jag dem i trappan. *(Orkestern slår an. Under det Karl i det följande betjenar de resande, söker han alltjemt ha ögonen på dörren till venster.)*

5. SCENEN.

KARL HURTIG, BRUKSPATRON *och* **FRUN.**

Ett stadsbud bär in de resandes saker.

Sång n:o 3.

(Mel.: *"Husarenritt".*)

BRUKSP. *och* **FRUN.**

Nu ä' vi ändtligt här
Från resans små besvär!

KARL H.

Hvad fröjd mig blir beskärd.

FRUN.

Men säg, hvar är vår värd?

KARL H.

Han ut har gått,
Men jag har fått
I uppdrag att —
Min fru, er hatt!

BRUKSP.

Hvad hvimmel här
Kring hela sta'n,
Det högtid är.

KARL H.

Ja visst, för fan,
Nu gläder sig och kläder sig Upsala i sin gala.

BRUKSP.

Hvad lärda män! —

KARL H.

Och folk af ton! —

FRUN.

Och flaggor se'n! —

KARL H.

Åh! En million!
I blomsterkransar sirad står hvarenda en nation.

BRUKSP.

Hvilka nöjen utan tal!

ALLA.

Ack, ja!

KARL H.

Två konserter och en bal!

ALLA.

Ack, ja!
Hvilken fröjd!

BRUKSP. *och* FRUN.

Så är man ändtligt här,
Från mödor och besvär!

KARL H.

Var god sitt ned, jag ber!

FRUN.

Stor tack! — I Er vi ser?

KARL H.

Hans vän.

FRUN.

Jaså!

ALLA.

Hur skönt ändå
Att hvila ut
Vid resans slut!

(under sången ha de aftagit ytterplaggen)

KARL H.

Min vän sprang nyss ned till bangården för att möta herrskapet.

BRUKSP.

Jaså! Ja, vi hade först tänkt fara på jernvägen, men i sista stund ändrade vi oss och reste med ångbåten, som gick från Stockholm i morse kl. 5. Se, jag skall säga herrn, jag är från Norrland.

KARL H.

Jaså.

BRUKSP.

Jag är från Skellefteå.

KARL H.

Är det möjligt?

BRUKSP.

Och vi norrlänningar ä' inte riktigt vana vid jernvägarne ännu. Inte som skulle jag på minsta sätt ha något emot uppfinningarne och vetenskapen och det der. Tvärom, tvärtom, jag erkänner gerna, att verlden går framåt med hvarje dag, det gör den visst, vi ha ångan, vi ha telegraferna...

FRUN.

Och vattenledningen se'n!

KARL H.

Och trottoarerna, min fru!

FRUN.

Fins det trottoarer i Upsala?

KARL H.

Magnifika trottoarer!

FRUN.

Men ingen vattenledning?

KARL H.

En superb vattenledning.

FRUN.

Kanske också gas?

KARL H.

Öfverlägsen gas — utan minsta spår af svafvelväte. *(afsides)* Mycket intressant det här!

BRUKSP.

Ja, det är som jag säger, verlden går framåt. Kan herrn tänka sig, att för några år sedan ville de införa trottoarer i *Skellefteå* också, men det gick då inte, ty borgmästaren, min goda vän och bror, sa' så här: "Stopp gubbar; hvad som kan passa för en hufvudstad, passar inte för Skellefteå."

KARL H.

Ha, ha, ha! *(afsides)* Den Axel, som inte kommer! Jag vet inte, hvad jag skall göra med dem.

FRUN.

Men nu måste jag lemna er, mina herrar, för att göra toalett till konserten. *(går mot dörren till venster)*

KARL H.

För all del, min fru, akta er för den der dörren... den är nymålad.

FRUN.

Nå, men om man öppnar den försigtigt ... det är ju doktorns rum?

KARL H.

Ja visst, men — det är inte riktigt trefligt, det der rummet. Det är litet mörkt *(afsides)* Jo, nog är det här ljust alltid! *(leder henne till höger)* Var god stig in i det här rummet i stället! Det är mycket bättre det.

FRUN.

Men detta är ju bara en skrubb.

KARL H.

Det här? Min vän har varit bjuden 5 kronor om da'n under jubelfesten för det här lilla kabinettet, men han tog det inte, ty han väntade hit sina svärföräldrar, sa' han.

FRUN.

(smickrad) Sa' han svärföräldrar?

KARL H.

Nej, men han tänkte det. — Var så god och stig på, fru brukspatronessa!

FRUN.

Han är artig. Det är visst en ung diplomat. Jag ser han har ett utländskt ordensband. *(går ut till höger)*

6. SCENEN.

BRUKSPATRON *(sitter till venster)*, **KARL HURTIG.**

KARL H.

Låt oss nu underhålla gubben! *(gör några stumma komplimanger och sätter sig slutligen till höger)*

BRUKSP.

Nå, ... nu ha' herrarne roligt?

KARL H.

Utan tvifvel! *(afsides)* I synnerhet jag!

BRUKSP.

Böckerna få hvila?

KARL H.

Naturligtvis!

BRUKSP.

Men äfven under brinnande termin, förmodar jag, herrarna slå sig lösa ibland...

KARL H.

Understundom, ja visst!

BRUKSP.

Och gå ut och ta' er ett glas. —

KARL H.

Alldeles ja ... *(afsides)* Om det stannade vid ett, gick det väl an.

BRUKSP.

Då sjunga ni väl också?

KARL H.

Ja, de som ha' röst. Brukspatron har väl hört den der: *(gnolar)* «Kavall och Hussu fin's i Kille».[1])

BRUKSP.

Ja, för tusan! Den är känd ända upp i Jockmock och Karesuando genom handelsresande. Timmerkarlen på sin flotta, nybyggaren i sin släda och lappen i sin akja, alla gnola de på den. *(gnolar)* »Men i mitt hjerta finnes du!» *(talar)* Orgelnisten derhemma har arrangerat den för fyrstämmig kör med ackompagnemang af messingsinstrumenter.

KARL H.

Det måtte låta f—n så bra.

---

[1]) På melodien: «Kung Beles söner gerna drage» af *Crusell.*

BRUKSP.

Storártadt! Åh, vi ä' inte bortkomna i Skellefteå. Äfven i vår aflägsna bygd följa vi med intresse tilldragelserna vid akademien. Nå, det ä' ju vackra flickor på schweitzerierna?

KARL H.

Åhja, några stycken ä' inte så illa.

BRUKSP.

Det är bra för er, det — tjufpojkar!

KARL H.

Herr brukspatron har sjelf varit ung!

BRUKSP.

Jo, det är säkert det, kanske yngre än de flesta. *(allvarsam)* Men det gläder mig i alla fall, att vår kära doktor skall vara så stadig, som han är.

KARL H.

Han? *(rättar sig)* Ja, det vill säga, han är ganska stadig. *(afsides)* Det ser så ut!

BRUKSP.

Skulle ni kanske ha märkt någonting i den der vägen.

KARL H.

I den der vägen? Nej, ingenting! *(afsides)* Ingenting annat än en underkjol.

BRUKSP.

Se, jag skall säga herrn, hur det är: Han tycker om min dotter, och hon tycker om honom, och Alma, min hustru, tycker också om honom, och jag tycker

förbannadt mycket om honom, och derför så ... men här sitter jag och pratar; min herre har kanske mycket att uträtta.

KARL H.

Åhnej, bevars! *(afsides)* Jo, det har jag visst det. *(högt)* Visserligen är jag marskalk, men *(tummar på sitt band)*

BRUKSP.

Jaså, herrn är marskalk! *(naivt)* Det är väl mycket det?

KARL H.

Kommer an på. Tar man i betraktande vigten af hans kall och vidden af hans omsorger, då är det mycket; ser man åter på hans aflöning, då är det inte så mycket.

BRUKSP.

Nå, men hvad har en marskalk att uträtta egentligen?

KARL H.

En marskalk! Hör på! *(de stiga upp)*

Sång n:o 1.

(Mel. *"Fastän Sjöman"* etc. ur *"Pariserlif".)*

Som en biffstek utan potatis,
Som en kejsarprins utan tron
Vore festen, — fanns der ej gratis
Festmarskalkarnes pluton.
Snöhvit halsduk, felfria handskar
Och på fracken blågula band, —
En entrébiljetterna granskar,
En med karaffin i hand

Ses springa :,:
Och bringa :,:
En tår åt hvar liten ros, som törstig står, hvar ros,
som törstig står.

2.

Vi ej ha konsiderationer:
Menskorna för oss rätt och slätt
Existera blott som personer
Utan — eller *med* biljett.
Artiga förutan gränser
Midt bland trängsel, jämmer och gnäll,
Lika djupt för excellenser
Och hvar liten symamsell
Vi buga :,:
Och truga :,:
Herr stats-råd och lilla fröken, tagen plats! Var'
goda och tag' plats!

3.

Mången tacksam blick ur ett öga,
Värdt en konungs purpur, man får.
Men marskalken rör det blott föga,
Der han hög på gången står.
Allvarsam med korslagda armar,
Tycks inviten knappt han förstå,
Dock till sist han sig förbarmar,
Och hans blickar eldigt då
Sig smyga :,:
Till den blyga :,:
En skalk är ändå hvarenda festmarskalk. En skalk
är hvar marskalk.

BRUKSP.

Ja, det är rätt! Jag tycker om glädje! Jag tycker om sång! Jag tycker om herrn! —

KARL H.

(afsides) En godmodig själ! Om man skulle låna pengar af honom. *(högt)* Herr brukspatron har inte varit i Upsala förr?

BRUKSP.

Inte sedan 1847, då jag var här för att ta stu dentexamen. *(afsides)* Men blef kuggad!

KARL H.

Nå, då får man önska herr brukspatron välkommen åter i skötet af alma mater.

BRUKSP.

(afsides) Alma mater, säger han. Skulle han mena hustru min? *(högt)* Jag förstår inte. Känner herrn henne förut?

KARL H.

afsides) Om jag känner henne förut! Han tycks vara lite dum, men det gör då ingenting. *(högt)* Ja, visst känner jag henne, såsom den ringaste af hennes tillbedjare.

BRUKSP.

Hä?

KARL H.

Herr brukspatron sjelf är väl inte utan all bekantskap med denna hulda moder?

BRUKSP.

Nej, det är temligen klart. *(afsides)* Jag tycker han blir närgången.

KARL H.

(afsides) Är det klart? Så mycket bättre! Han är kanske vetenskapligt bildad, fast det inte syns på honom. Låt oss då slå an på den strängen. *(högt)* Nå, då är det kanske blott herr brukspatrons egen blygsamhet som gjort, att inte äfven ni i dessa dagar kommit i åtnjutande af hennes gunst.

BRUKSP.

Hvad säger herrn?

KARL H.

Jag menar, att hon inte smyckat er panna med denna prydnad, som så väl anstår äfven de grånade lockarna.

BRUKSP.

Herre, är ni rent förbannad?

KARL H.

(afsides) Nej, det der gick inte i honom!

7. SCENEN.

DE FÖRRA. FRUN *(inkommer från höger).*

FRUN.

Se så, nu är jag färdig att gå på konserten. Men är då Axel inte här ännu?

KARL H.

Nej, inte ännu, men han kommer visst på ögonblicket. *(afsides)* Jag har inte tid att dröja längre. Axel får skylla sig sjelf.

FRUN.

Emellertid vill jag se mig om litet i hans våning. *(går mot venster)*

KARL H.

För Guds skull, min fru, gå inte dit!

FRUN.

Men hvarför i all verlden?

KARL H.

Jo, se saken är den . . . *(afsides)* Hvad fan skall jag hitta på? . . . *(högt)* Det är ett fruntimmer derinne.

BRUKSP. *och* FRUN.

(på en gång) Ett fruntimmer?

KARL H.

Ja, eller rättare en gammal städerska, mycket gammal, som ligger . . .

BRUKSP. *och* FRUN.

(på en gång) Ligger hon?

KARL H.

Som ligger i kopporna, vill jag säga.

FRUN.

Men, min Gud, det är ju alldeles förfärligt.

KARL H.

Ja, det är en förfärlig sjukdom, min fru — i lyckligaste fall slutar den med döden, eljest, som ni vet, blir man vanställd för hela lifvet — och så smittsam se'n! Kommer man bara på tio stegs afstånd från den sjuka, så — knall och fall! — Men nu måste jag nödvändigt aflägsna mig. Jag har den äran, fru

brukspatronessa! Mjuka tjenare, herr brukspatron! *(går mot fonden, men kommer tillbaka)* Som sagdt var, min fru, gå inte dit! Hon är *mycket* sjuk. *(afsides)* Något är det som är sjukt, det är säkert. *(ut i fonden)*

8. SCENEN.

DE FÖRRA *(utom* KARL HURTIG).

FRUN.

Hvad var det der för en grobian? Han kommenderade, som om han varit herre i huset.

BRUKSP.

Ja, jag tyckte, han var så treflig i början, men se'n gick han in på personligheter.

FRUN.

Men kan det då vara möjligt, att Axel logerar oss vägg i vägg med en kopp-patient? I sådant fall bege vi oss straxt härifrån. För öfrigt skulle vi ju gå på konserten. Men hvar äro biljetterna? Hvar är Axel?

BRUKSP.

Jag vet inte.

FRUN.

Klockan är öfver 11. Vi få gå dit utan honom. Bara vi kunde få tag i biljetterna! Han måste ha dem här någonstans. Der hänger en rock. Kanske ligga de i fickan *(går mot fonden, der Karl Hurtigs rock hänger)*

BRUKSP.

Stopp litet, det är inte riktigt grannlaga att . .

FRUN.

Åh, för sin blifvande måg behöfver man väl inte genera sig; han tycks inte genera sig för oss. *(hon tar några papper ur bröstfickan på rocken, och går fram med dem)* Hvad är det här? *(läser)* «50, 52, 54, 112.» Det tycks vara ett additionstal.

BRUKSP.

Nej, snarare skulle jag tro att det är ett wiraprotokoll. Låt mig se! Ja, riktigt — de spela med höga betar, ser jag. Den sista är på 1056, och under står skrifvit: «Undertecknad således tappat 38 kronor, som jag tills vidare blir skyldig vännerna Jönsson och Tegnér.» — *(lugnt)* Jaså!

FRUN.

Han spelar högt och har ingenting att betala med. Nå, hvad är det här då? En källarräkning.

BRUKSP.

Vi sluta vår granskning, min gumma lilla.

FRUN.

Patrick, det gäller kanhända vår dotters lycka; alla betänkligheter måste vika. *(läser)* «Sexa för tre personer med viner, kaffe, likörer, bålar, cigarrer, drickspengar och sönderslagna glas — 43 kronor, som jemte de 200, jag förut är skyldig brodren Svanfelt, gör» — Han har krogskulder.

BRUKSP.

Åh, det är kanske bara en liten tillfällighet.

FRUN.

Och här är ett bref men fruntimmers-, för att inte säga pigstil...

BRUKSP.

Se så, man läser inte andras bref... *(går fram till henne)*

FRUN.

Låt mig åtminstone se på underskriften! *(läser)* «Eder tillgifna Amanda Rosentagg.» — Jo, det var som jag tänkte.

BRUKSP.

(rycker papperen af henne och lägger dem tillbaka i rocken) Prat! En karl måtte väl kunna brefvexla med ett hederligt fruntimmer.

FRUN.

Ett hederligt fruntimmer, som heter Amanda Rosentagg, och skrifver en sådan stil!... Omöjligt! Det hvilar en förfärlig hemlighet öfver det här... och så det mystiska rummet se'n! Patrick, det må gälla mitt lif, men jag går in till den sjuka. *(går till venster, och slår upp dörren)* Jaså, detta var således upplösningen på gåtan. En hel fruntimmersgarderob!

BRUKSP.

Ja, verkligen!

FRUN.

Nå, hvad säger du nu?

BRUKSP.

Ja, hvad vet jag? Han är kanske oskyldig.

FRUN.

Oskyldig, med dessa talande bevis för våra ögon?

BRUKSP.

Nå, än se'n då? Det kan ju hända att .. att han varit utklädd ... att han har spelat flicka på någon nationsteater. *(afsides)* Fast inte tror jag, han kunde få de der kängorna på sig.

FRUN.

En filosofie doktor spela flicka på en nationsteater! Patrick, ditt lättsinne förvånar mig. Vi fara genast vår väg härifrån, men först vilja vi med några ord underrätta honom om orsaken till vår afresa *(ironiskt)* och tacka honom för hans gäsfrihet. Det står skrifsaker derinne. Kom! *(de gå ut till venster)*

9. SCENEN.

AXEL.

(inkommer från fonden, nedslagen och med kläderna i oordning; han går ned till rampen) Finnes det någon olyckligare varelse än jag? Jag är som slagen af åskan. Jag kommer ned till stationen, springer väl en halftimma för att bland den sammanpackade menniskomassan uppleta mina blifvande svärföräldrar — eller kanske rättare sagdt mina f. d. svärföräldrar. Då jag slutligen återvänder för att gå hem, rullar en vagn förbi mig, och hvem sitter inne i den, om inte Karolina, min engel, min afgud, och bredvid henne — den fördömda greifswaldsstudenten. Som en galning rusar jag efter vagnen, genom gator, öfver broar, uppför Karolinabacken och kommer lagom för att se dem arm i arm gå uppför trappan bland de besökande.

Halft andlös skyndar jag efter; en vaktmästare fattar mig i armen — «Biljetten?» Biljetten! — Hemma i min byrålåda! — Jag ber, jag bönfaller, jag sticker en tia i hand på honom för att få komma in. Omöjligt! Då försöker jag bruka våld; en poliskonstapel kommer till, och i morgon står väl mitt namn i tidningarna under rubriken «Straffvärdt okynne» eller något dylikt. — Hon måtte ha gjort hans bekantskap i Malmö, en mycket intim bekantskap, efter som hon följer honom hit och visar sig offentligen arm i arm med honom. Ah, jag erinrar mig någonting. Rösten i morse! Det var då åt henne, som han öfverlät sitt rum d. v. s. *mitt* rum i natt; det är *min* gästfrihet, som hon på detta sätt återgäldar. Jag måste genast förvissa mig derom. *(skyndar åt venster; i detsamma utkomma brukspatronen och hans fru; stum scen)*

10. SCENEN.

AXEL. BRUKSPATRON. FRUN.

AXEL.

(kallt) Ah, farbror och tant här? Mycket välkomna!

BRUKSP.

(glömmande sig) Min kära gosse det gläder oss ofantligt, att —

FRUN.

Patrick, var man!

BRUKSP.

(hejdar sig) Ja, det vill säga, det skulle under andra omständigheter glädja oss ofantligt att se dig, men nu är det så, att —

FRUN.

(ifyller) Att vi ha' upptäckt mindre hedrande saker om dig.

AXEL.

Om mig?

BRUKSP.

Ja, egentligen är det min hustru, som har upptäckt —

FRUN.

Patrick! *(till Axel)* Vi ha' kommit underfund med att du spelar höga spel.

AXEL.

Jag spela höga spel?

BRUKSP.

Pointen var inte hög, men nog kunde ni låta bli att slå ihop fem-mastare.

FRUN.

Och så sätter du dig i skuld hos herrar källarmästare.

AXEL.

Men det måtte vara ett misstag.

FRUN.

Såå? Är kanske också ditt förhållande till mamsell Rosentagg ett misstag?

BRUKSP.

Ja, visst är det det, kära gumma, — ett ungdomsmisstag.

AXEL.

Jag känner ingen mamsell Rosentagg (*afsides*) annat än möbelhandlerskan, och henne har jag inte något förhållande till.

FRUN.

Inte det? Du känner förmodligen inte heller den damen, som bor derinne?

AXEL.

(*förargad*) Nej, inte henne heller.

BRUKSP.

(*glad*) Är det då inte ditt rum?

AXEL.

(*som förut*) Jo, bevars!

FRUN.

Och är det inte du, som har engagerat din utmärkte vän att posta här för att hindra oss att komma in i rummet, under föregifvande, att det låg en person derinne i kopporna.

AXEL.

(*som förut*) Har hon kopporna? Det var ledsamt, det. Då får hon ärr.

FRUN.

På denna väfnad af lögner och intriger ges det blott *ett* svar: föraktet. Kom, Patrick, vi gå!

AXEL.

Jaså, står det så till? Nå tillåt äfven mig då säga ett par ord. Det behöfs visst inte en sådan mängd af diktade beskyllningar och påhitt för att göra det

för mig begripligt, att herrskapet ej längre vill ge mig sin dotter. Under andra omständigheter skulle jag med händer och fötter arbetat emot er vilja, men nu eger jag ingen rättighet dertill, ej heller lust, sedan jag funnit att hon sjelf ändrat sitt val.

BRUKSP.

Hvad säger du?

AXEL.

Jag förmodar, det inte är obekant för er, att hon är förlofvad.

FRUN.

Karolina skulle vara förlofvad?

AXEL.

Ja, i annat fall finner jag det minst sagdt besynnerligt, att hon visar sig i Upsala, arm i arm med en tysk student.

FRUN.

(förskräckt) Min dotter i Upsala, i armarna på en tysk student! Men det är ju förfärligt! Ack, hvarför reste vi hit till den välsignade jubelfesten?

BRUKSP.

Ja, det här var inte något roligt, tycker jag. *(Karl Jubell och Karolina inkomma oförmärkt och stanna i fonden)*

FRUN.

Men är du då säker på hvad du säger?

AXEL.

Lika säker som på att jag står här. Jag har med mina egna ögon sett henne i en droska tillsammans med en student från Greifswald, den jag önskar, att fan må ta' med hull och hår!

11. SCENEN.

DE FÖRRA. KARL JUBELL. KAROLINA.

KARL J.

(i fonden) Fromme Wünsche! Bravo!

BRUKSP.

Hvad ser jag?

FRUN.

Är det möjligt?

AXEL.

Der är han ju. *(går mot fonden)* Mein Herr, Sie müssen mir erklären...

KARL J.

Hjertligt gerna, — men inte på tyska. God dag, käraste föräldrar! Vi hörde af en bekant på konserten, att ni kommit med båten, och skyndade strax från alltsammans hit för att välkomna er. *(vänder sig till Axel, som gifvit tillkänna liflig förvåning)* Och du, Axel, vid närmare påseende känner du väl igen en gammal vän, fast han fått skägg, sedan vi sågo hvarandra sist?

KARL H.

Kära bror, är det du?

KARL J.

Och du förlåter mig ju ett litet skälmstycke, som förskaffat min syster tak öfver hufvudet hos dig?

AXEL.

Af hjertat gerna!

FRUN.

(afsides) Tyckte jag inte, att jag kände igen Karolinas underkjol? *(högt till Karolina)* Men klädningen derinne har du låtit göra i Malmö?

BRUKSP.

Nå, då är ju allt godt och väl igen! *(till Axel och Karolina, som fattat hvarandras händer)* Omfamna mig, mina barn! *(de omfamna honom)*

FRUN.

(sakta till honom) Nå men viraprotokollet och det öfriga?

BRUKSP.

(till henne) Sch! Man har inte rättighet att veta, hvad som ligger i andra personers rockfickor.

12. SCENEN.

DE FÖRRA. KARL HURTIG.

(inkommer hastigt från fonden, iklädd sin egen frack med ett paket i handen, hejdar sig, då han får se de församlade, och stannar i fonden)

KARL H.

(till Axel) Se här, min hedersbror, har du din frack. Jag fick nyss igen min egen från skräddarn. Rocken der skall jag låta hemta.

FRUN.

(utbrister) Det är då *er* rock? *(Brukspatronen skrattar)*

KARL H.

Ja visst, min fru! Jag skall skicka städerskan efter den.

BRUKSP.

Städerskan? Hon, som har kopporna? Ha, ha, ha!

KARL H.

Men jag förstår inte?

KARL J.

(närmar sig honom) Förlåt mig, är det inte Kalle Hurtig?

KARL H.

Hvad ser jag? Kalle Jubell! God dag, Kalle! Hur står det till med dig, Kalle?

KARL J.

Tack, Kalle? Hur mår du sjelf, Kalle? Det var länge se'n jag såg dig, Kalle!

KARL H.

Gamla gosse!

KARL J.

Hedersprisse!

AXEL.

(till Karl H.) Och här får jag för dig presentera hans syster, min fästmö — *(till frun)* eller hur, tant lilla? — den samma, vid hvars dörr du i morse så troget vaktade, fast hon inte var der.

FRUN.

Kära Axel, förlåt mina orimliga misstankar!

BRUKSP.

(härmar sin fru) Du spelar, du super, du har kurtis! Ha, ha, ha! *(plötsligt allvarsam)* Ja, det här är godt och väl, men hin vete, hvarifrån vi ska få någon middag.

KARL J.

Var lugn, pappa lilla! Det har jag sörjt för. En splendid middag står uppdukad för oss på «Gästis», der vi vilja dricka de nyförlofvades skål . . . Du följer väl med, Kalle?

KARL H.

(tvekande) Tack, Kalle! Jag vet inte, om . . .

FRUN.

Men se konserten, den gick vi ändå miste om,

KAROLINA.

Ack, ja!

KARL H.

Men det blir ju en konsert till, i eftermiddag. Behagas inte biljetter till den? *(han lemnar biljetter)*

DAMERNA.

Ah, tack, tack!

KARL H.

(afsides) Den blir kanske inte fullt så bra som den första — men de ä' ju från Skellefteå!

AXEL.

Ja, den som bara hade anat det här, så skulle jag väl inte ställt mig utan biljett till balen.

KARL H.

Balbiljetter? Hur många? *(tar upp biljetter ur fickan, räknar de församlade)* En, två, tre, fyra. Fru brukspatronessan dansar väl?

FRUN.

Men ni är då allsmäktig, min herre?

KARL H.

Jag är marskalk, min fru!

AXEL.

(muntert) Ja, låt' roa oss i dag! I morgon skyldrar jag väl i stadens tidningar bland rättegångs- och polissaker.

ALLA *(utom* AXEL).

(förvånade) Du i tidningarna? Bland rättegångs- och polissaker?

AXEL.

Ja, jag kom att knuffa till en vaktmästare på konserten. Gud vet, om jag inte till och med begick «våld mot poliskonstapel».

KARL H.

Var lugn, min bror! Det är marskalkskontoret, som redigerar tidningarna den här veckan. Vaktmästarens klagan skall inte tränga igenom det öfriga jubelskränet, det svarar jag för.

BRUKSP.

Hör på, herr Hurtig! Jag tycker om herr'n; det har jag redan sagt, fast jag inte strax förstod, hvad herrn mente med sitt «alma mater». Och om herrn, som jag tror, har mera lust för det praktiska än att ligga och rota i gamla böcker, så har jag ett förslag att göra er. Min förvaltare lemnar mig i dagarne för att bli sin egen. Jag erbjuder er hans plats. Lönen är sådan, att herr'n kan lefva af den, och göromålen sätter ni er snart in i.

KARL H.

Herr brukspatron sa' någonting. Kyss till! Jag är inte så alldeles utan kunskaper i jordbruket, ska' jag säga. *Cirkulationen* isynnerhet har jag länge varit inne i — (*afsides*) fast blott i fråga om tentamina, gudnås! — (*högt*) och hvad affärer beträffar, så har jag en mycket vidsträckt kännedom om dem. Enda svårigheten för mig hittills har varit att få debet och credit att gå ihop. Men det lär man sig kanske med tiden.

BRUKSP.

Nå, då ä' vi ju alla glada och nöjda. Och nu fort till middagen!

FRUN.

Och derefter till konserten!

KAROLINA.

Ack, ja! Och sedan till balen!

ALLA (*utom* KARL HURTIG).

Sång n:o 5.

(Mel. ur *"Svaga sidan".)*

Skynda! Skynda! Tiden lider.
Nu förenade omsider,
Gladt vår skara framåt skrider
Till det fyllda bordets rand.

KARL J.

Tänk, hvad viner vi ska' hälla!
Må champagnekorkar smälla
Vid en skål för dessa sälla!
Snart de knyta Hymens band.

BRUKSP.

Se'n man lite' fått i västen,
Ut i sta'n att skåda resten
Af den sköna jubelfesten,
Denna högtid för vårt land!

ALLA.

Skynda! Skynda! etc.

(De gå alla ut utom Karl Hurtig, som står qvar nere på scenen, försänkt i tankar; musiken fortfar under det följande)

13. SCENEN.

KARL H.

De gå att blanda sina glada röster i det allmänna jublet på denna festens sista dag. — Och jag —

följer dem för att dricka en afskedsskål med mitt gamla Upsala — hemmet för så många kära, så många oförgätliga minnen!

Sång n:o 6.

(Mel. *"Du gamla, du friska"* etc.)

Du gamla, du friska, du ungdomens stad,
Hvars lof höres nu kring verldens länder,
Dig helsar en son, som, allt annat än glad,
Ditt ljufva hem för evigt ryggen vänder.

2.

Må han—gömd och glömd—hvarje dårskap han gjort,
Med oblida öden betala,
Blott du blifver äradt och mäktigt och stort! —
Mitt hela hjerta tillhör dig, Upsala!

(Han går långsamt mot fonden)

Ridån faller.

4)

0

BIOGRAFISKA ANTECKNINGAR

TILL

FORNE GYMNASII-KAMRATERS FEST

Å HASSELBACKEN

DEN 8. JUNI 1879

UPSALA 1879
ESAIAS EDQUISTS BOKTRYCKERI
50 EX.

DET SANNA KAMRATSKAPET

UNDER

VÅR GEMENSAMMA STUDIETID

EGNAS DESSA BLAD

MED GLAD OCH VÄNFAST HOGKOMST

AF

UTGIFVAREN

Vid den fest, som den 18. maj 1869 å Alhambra på Djurgården firades af de afgångna lärjungarna från fjerde ringen af Stockholms gymnasium med anledning af deras nyss aflagda mogenhetsexamen, och till hvilken lektorerna F. W. Hultman, A. V. Norinder och C. V. Svahn samt nu varande lektorn i Skara J. P. Lagergren voro inbjudna, öfverenskoms att kamraterna om tio år ånyo skulle råkas i Stockholm. En komité utvaldes, bestående af Arrhenius, Bowallius, Forssberg, Hessler, Wirsén och undertecknad, för att i god tid sammankalla de öfriga samt arrangera en enkel högtidlighet. Under de nu förflutna åren ha Wirsén och Hessler aflidit, men de qvarvarande af komitén ha i deras ställe med sig förenat Westrin och Knut Wicksell samt jemte dessa genom cirkulär kallat såväl 1869 års abiturienter som ock alla de gamla kamrater, hvilka från hösten 1865 till våren 1869 någon tid tillhört dessas ring, att i dag sammanträda, till hvilket möte, sedan lektor Hultman, den vördade och så varmt afhållne läraren, med döden afgått, de tre öfriga gästerna vid förra festen blifvit inviterade. Komitén har äfven ansett lämpligt att såsom ett varaktigt minne af tioårshögtiden föranstalta upprättandet af en matrikel, som skulle innehålla samtliga ringkamraternas senare lefnadsöden. Undertecknad har fått sig anförtrodt uppdraget att utarbeta denna matrikel, och resultatet är detta anspråkslösa försök.

Den 8. juni 1879.

Arvid Vikström.

BIOGRAFISKA ANTECKNINGAR.

Karl Gustaf Arrhenius, född den 20. mars 1849 å Ultuna landtbruksinstitut. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Östgöta nation i Upsala den 7. september 1869; undergick förberedande examen för examina till rättegångsverken och kansliet den 31. maj 1870; jur. stud. af Östgöta nation i Lund den 30. januari 1871; sekreterare i Juridiska föreningen i Lund vår- och höstterminerna 1872; tog examen till rättegångsverken den 17. december 1872; konsistoriiamanuens i Vesterås sedan den 2. oktober 1874; vice häradshöfding den 9. november 1874; tidtals bestridt konsistoriinotarietjensten i Vesterås sedan juli 1875; tidtals uppehållit rådmanstjenst vid Vesterås' rådstufvurätt sedan sommaren 1876; ledamot af Vesterås' stads drätselkammare från den 1. januari 1878; vice brandchef i Vesterås från den 1. januari 1879; praktiserande affärsjurist dersammastädes.

Gift å kaptensbostället Sotlanda, Lena församling, Elfsborgs län, den 16. augusti 1877 med *Turinna Löwegren,* född i Hamilton, Norra Amerika, den 18. juli 1854. Barn: *Lilly Turinna Elisabeth (Elsa),* född i Vesterås den 29. maj 1878.

Herman August Atterberg, född i Stockholm den 28. juli 1851. — Elev vid Teknologiska institutet i Stockholm den 12. september 1867; civilingeniör den 9. juni 1871; praktiserade såsom murare i Stockholm somrarna 1867—1871; elev vid Utsjö jernväg den 10. augusti — den 25. november 1871; ritare hos ingeniör C. J. Hammar i

Stockholm den 10. januari — den 30. april 1872; först elev, sedan nivellör vid Bergslagernas jernvägar den 1. maj 1872 — den 31. oktober 1873; posthafvande ingeniör vid Ladugårdslands Strandgatas i Stockholm anläggande den 25. oktober 1873 — den 11. mars 1874; nivellör vid Oxelösund-Flen-Vestmanlands jernväg den 12. mars — den 1. november 1874; ritare vid Atlas' mekaniska verkstäder i Stockholm den 8. mars — den 20. april 1875; posthafvande ingeniör vid ombyggandet af Vattholma stångjernssmedja den 21. april — den 25. augusti 1875; vikarierande posthafvande ingeniör vid grundläggningsarbetena å Vasabron i Stockholm den 20. februari — den 1. april 1876; posthafvande ingeniör vid gatu- och trumbyggnads-arbetena å Södermalm och i staden mellan broarna i Stockholm sedan den 1. april 1876.

Gift i Stockholm den 30. december 1877 med *Hanna Charlotta Danielson*, född i Törnsfalls församling, Kalmar län, den 6. mars 1851.

John Vilhelm Berg, född i Stockholm den 2. mars 1851. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 16. september 1869; undergick medicinsk-filosofisk examen den 30. maj 1870; studerade vid Karolinska institutet i Stockholm höstterminen 1870 — vårterminen 1873; amanuens vid Karolinska institutets anatomisal vårterminen 1872; medicine kandidat i Upsala den 30. oktober 1874; tjenstgjorde vid akademiska sjukhuset i Lund höstterminen 1874 — vårterminen 1875; åtföljde såsom sekreterare generaldirektör M. Huss på hans inspektionsresor till rikets hospital sommaren 1875; tjenstgjorde såsom amanuens vid den kirurgiska afdelningen å Serafimerlasarettet i Stockholm fyra och en half månader sommaren 1876; vikarierande stads- och lasarettsläkare i Söderköping en månad sommaren 1877; amanuens vid rättsmedicinska institutionen å Karolinska institutet höstterminen 1877 — vårterminen 1878; efter slutade tjenstgöringar vid klinikerna i Stockholm medicine licentiat derstädes den 4. maj 1878; ledamot af Svenska

läkaresällskapet den 16. maj 1878; amanuens vid kirurgiska afdelningen å Serafimerlasarettet sedan den 1. juni 1878.

Tryckta skrifter: "Några ord om det manliga perinæi muskler och fascier" i Upsala läkareförenings förhandlingar. Nionde bandet. Upsala 1874. (Af Upsala läkareförening belönt med det mindre Hwasserska priset den 17. september 1874.) — "Om upptäckande af blod uti vätskor, der det finnes i ytterst ringa mängd" i Hygiea. Trettiofemte bandet. Stockholm 1873.

Johan Ludvig Bergström, född i Stockholm den 25. maj 1848. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 17. maj 1870; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 24. maj 1870; studerade i Upsala till och med höstterminen 1875; e. o kammarskrifvare hos Generaltullstyrelsen i Stockholm sedan den 15. oktober 1875; tjenstgjorde vid Postverket i Stockholm den 11. januari — den 17. juli 1876; innehaft åtskilliga förordnanden inom Tullverket.

Tryckta skrifter: Dikter och smärre uppsatser i tidningar eller särskildt småtryck, med namnmärke, psevdonymt eller anonymt.

Henning Theodor Biörklund, född i Stockholm den 16. juni 1849. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; extra elev vid Teknologiska institutet i Stockholm höstterminen 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 4. februari 1870; undergick förberedande examen för examina till rättegångsverken och kansliet den 14. september 1870; tog examen till rättegångsverken den 29. maj 1873; e. o. notarie i Svea hofrätt den 1. juli 1873; vice notarie i Stockholms rådstufvurätt den 7. augusti 1874; vice häradshöfding den 31. maj 1876; kanslist i riksdagens första kammare 1877; förordnad till kanslist i Arméförvaltningen sedan den 31. mars 1877; tidtals skött sekreteraretjenst i Arméförvaltningen sedan sommaren 1877; notarie i riksdagens första kammare 1878 och 1879.

Robert Magnus Bowallius, född i Stockholm den 3. augusti 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 17. maj 1869; tog juridisk-filosofisk examen den 31. maj 1871; bibliotekarie i Stockholms nation höst-

terminen 1876 — vårterminen 1879; jur. stud. af Skånska nationen i Lund den 23. januari 1879.

Tryckt skrift: Förteckning öfver Stockholms nations i Upsala bibliotek 1878. Upsala 1878.

John Robert Christiernsson, född i Stockholm den 6. juli 1849. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 20. maj 1868; tog folkskolelärareexamen i Linköping den 4. juni 1874; ordinarie lärare vid Katarina folkskola i Stockholm sedan den 20. november 1874.

Hugo Fredrik Valdemar Dahl, född i Stockholm den 21. juni 1848.*)

Har, allt sedan han den 20. maj 1868 vid Stockholms gymnasium aflade mogenhetsexamen, egnat sig åt Merkurii tjenst.

Efter att under några år försökt blifva en duglig adept, har han från Stockholm företagit åtskilliga resor inom landet för att på detta sätt gagna sin mästare.

Några händelser, värda att förvaras i häfderna, hafva ej derunder inträffat, och ej heller har han fått sig något släptåg med på resan genom lifvet, vare sig i form af hustru eller barn eller någon annan utmärkelse.

Nils Ferdinand Linus Engström, född i Stockholm den 15. februari 1851. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 17. september 1869; referent i sektionen för geologi och fysisk geografi af Naturvetenskapliga studentsällskapet i Upsala höstterminen 1874; tillförordnad amanuens vid laboratoriet för allmän och analytisk kemi i Upsala höstterminen 1874 — vårterminen 1875; filosofie kandidat maj 1875; amanuens vid laboratoriet för allmän och analytisk kemi i Upsala maj 1875 — maj 1877; ledamot af Geologiska föreningen i Stockholm den 2. december 1875; filosofie doktor vid Upsala univer-

*) Sjelfbiografi.

sitets jubelfest den 7. september 1877; assistent och lärare i oorganisk och organisk kemi samt laborationer vid Alnarps landtbruksinstitut sedan april 1877; Mitglied der Deutschen Chemischen Gesellschaft zu Berlin 1877.

Tryckta skrifter: Undersökning af några mineral, som innehålla sällsynta jordarter. Akademisk afhandling. Upsala 1877. — Följande uppsatser i Geologiska föreningens förhandlingar: i Andra delen: "Analys af två litionhaltiga mineraler från Långbanshyttan" och i Tredje delen: "Analys af s. k. ljus knebelit från Dannemora".

Frans Eugène Fahlstedt, född i Stockholm den 6. september 1851. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 25. maj 1869; lärare i Nisbethska flickskolan i Upsala höstterminen 1875 — vårterminen 1877 samt vidare från höstterminen 1878.

Tryckta skrifter: Prolog vid Stockholms nationsspektakel den 10 November 1874. Upsala 1876.

Dessutom dikter eller smärre uppsatser i vittra samlingar och tidningar, med utsatt namn, under namnmärke eller psevdonymt.

Eduard August Forssberg, född i Stockholm den 6. november 1848. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 25. maj 1869; undergick medicinskfilosofisk examen den 14. september 1870; fullgjorde de praktiska öfningarna i anatomi vid Karolinska institutet i Stockholm höstterminen 1870 — vårterminen 1871; medicine kandidat i Upsala den 14. december 1874; tjenstgjorde vid akademiska sjukhuset i Upsala året 1875; vikarierande stadsläkare i Vesterås sommaren 1875; studerade vid Karolinska institutet och tjenstgjorde vid de medicinska klinikerna i Stockholm åren 1876 och 1877; stipendiat i Fältläkarekåren våren 1876; extra bataljonsläkare vid Vestmanlands regemente två månader sommaren 1876; vikarierande stads- och provinsialläkare i Nyköping två veckor hösten 1876; vikarierande lasaretts- och hospitalsläkare derstädes samma höst under tre veckor; vikarierande provinsialläkare i Jörlanda, Göteborgs och Bohus' län, samt vikarierande lasarettsläkare i Kongelf två och en half månaders tid

samma höst; extra bataljonsläkare vid Svea lifgarde två veckor sommaren 1877; läkare vid artilleriskjutöfningarna å Tånga hed under en månad samma sommar; vikarierande distriktsläkare vid Vifsta varf, Vesternorrlands län, tre månader hösten 1877; pensionär i Fältläkarekåren samma höst; extra bataljonsläkare vid Pontonierbataljonen i Stockholm tre månaders tid sommaren och hösten 1878 samt ytterligare trenne månader vid början af året 1879; amanuens vid Allmänna barnhuset i Stockholm sedan den 24. april 1879; medicine licentiat i Stockholm den 28. maj samma år.

Tryckta skrifter: En populär föreläsning af *Mormors glädje*. Uppförd å Stockholms Nation den 24 April 1872. Upsala 1876. — Minnen från ungdomsåren af *Yngwe*. Upsala 1876. — Några minnen af *Mormors glädje*. Upsala 1876. — "Min brorson, pedanten". Komedi i en akt på fria Vers. Uppförd å Kongl. Dramatiska teatern. Stockholm 1877. — Samt tillsammans med N. E. Personne: Roms brand eller kejsar Nero och katakomberna. Stor tragisk compott i 5 akter på vers af *Mormors glädje* och Nasogrosso. Uppförd å Stockholms Nation den 20 Oktober 1873. Upsala 1876.

Dessutom dikter i vittra samlingar, tidskrifter eller tidningar samt särskildt småtryck, med utsatt namn, psevdonymt eller anonymt.

Edvard August Detlof Heijkenskiöld, född i Stockholm den 30. augusti 1848. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Gotlands nation i Upsala den 15. juni 1869; fil. stud. af Östgöta nation i Lund den 20. september 1869; undergick förberedande examen för examina till rättegångsverken och kansliet den 31. januari 1870; tog examen till rättegångsverken den 14. december 1872; tog examen till kansliet den 26. maj 1873; vice häradshöfding våren 1877; innehaft åtskilliga förordnanden, hufvudsakligen såsom domare å landet, till sommaren 1877, då han anfölls af ett svårare bröstlidande; vistades i södra Tyskland, Schweitz och Italien senare delen af 1877 och förra hälften af 1878; sedan dess bosatt i Stockholm, nu svårt lidande af lungsot.

Anton Emil Hellgren, född 1848. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockkolms Lyceum den 20. maj 1868; civilingeniör; föreståndare för en afslutningskurs till mogen-

hetsexamen i Stockholm 1878; lärare vid Beskowska skolan i Stockholm.

Gift.

Tryckta skrifter: Uppsatser i Tidskrift för matematik och fysik. — Den lilla sångfogeln. Lustspel i 1 akt med kupletter på kända melodier. Bearbetning från tyskan. Stockholm 1869. — Röfvardottern eller masen och prinsen. Stor romantisk, högtidlig, lysande, eqvilibristisk och musikalisk opera i fem akter med melodramer, jordbäfningar, luftbalonger, fyrverkerier, maskinerier, trakasserier och dolkstyng, omvexlande med baletter, entreakter och andra förfriskningar af *Gissa Hvem*, ledamot af flera vittra ordnar och sällskaper. Musiken, i den storartade stilen och högst pikant, är ännu icke påtänkt. Stockholm 1874.

Dessutom dikter, uppsatser och öfversättningar i vittra samlingar, tidskrifter och tidningar.

Johan August Hessler, född i Stockholm den 2. juni 1848. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 25. maj 1869; tog juridisk-filosofisk examen den 14. september 1871; bibliotekarie i Stockholms nation vårterminen 1875 — vårterminen 1876; död i Pisa den 4. april 1877; begrafven å protestantiska kyrkogården derstädes.

Tryckt skrift: Vid Gustaf Elis Reinhold Rabes graf den 14 Februari 1869. Stockholm 1869.

Emil Otto Theodor Jeansson, född i Hedemora den 26. juli 1849. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; vistades derefter ett år i Härjedalen såsom informator; kontorist i Stockholm sedan hösten 1870.

Carl Adam Lagerheim, född 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium maj 1870; vistats i Norra Amerika, och största tiden i Newyork, såsom lärare i botanik och sång; företager för närvarande en resa i Italien, Schweitz, Frankrike och Belgien.

Esaias Lalin, född å Bolstads prestgård, Elfsborgs län, den 9. juni 1849. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Vermlands nation i Upsala den 7. september 1869; filosofie kandidat den 28. maj 1872; filosofie licentiat den 12. maj 1876;

genomgick vid Maria lägre elementarläroverk i Stockholm och Stockholms gymnasium profår såsom lärare höstterminen 1876 — vårterminen 1877; extra lärare vid Linköpings högre elementarläroverk höstterminen 1877 — vårterminen 1878; vice adjunkt vid Norrköpings högre elementarläroverk höstterminen 1878 — vårterminen 1879.

Tryckt skrift: De præpositionum usu apud Æschylum. I. Akademisk afhandling. Stockholm 1877.

Carlo Landberg, född den 24. mars 1848. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; företog 1869 en resa till Italien; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 28. september 1870; vistades en längre tid i Italien och Syrien; doktor; chargé du gouvernement français de mission scientifique en Orient; biträdande sekreterare vid Arkeologiska kongressen i Stockholm 1874; reste ånyo till österlandet och hemsände derifrån en större samling österländska kärl och arbeten i lera, som af honom förärades till svenska staten; höll 1876 i Stockholm, Linköping m. fl. svenska städer offentliga föreläsningar om orienten; vistas för närvarande utrikes; språkman och fornforskare.

Tryckta skrifter: Åtskilliga tidningsuppsatser. — En öfversättning till arabiska af H. C. Andersens Eventyr.

Algot Lange, född i Stockholm den 17. april 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud af Stockholms nation i Upsala den 2. oktober 1869; undergick förberedande examen för examina till rättegångsverken och kansliet den 31. maj 1870; skådespelare och sångare vid Svenska teatern i Helsingfors den 1. juli 1872 — juli 1877; studerade i Paris vintern 1877—1878; debuterade å Kongl. lyriska teatern i Stockholm såsom Lothario i "Mignon" och Bélamy i "Villars' dragoner"; premieraktör och sångare vid samma teater sedan hösten 1878.

Gift i juni 1876 med finska pianisten *Ina Forstén.* Barn: *Einar* och *Hjalmar.*

Öfriga roller å Kongl. lyriska teatern i Stockholm: Don Juan i operan af samma namn, Jan Hansson i "Vermländingarne" och Germont i "La Traviata".

Tryckta skrifter: Dikter, uppsatser och öfversättningar i vittra samlingar, tidningar eller särskildt småtryck, med utsatt namn, psevdonymt eller anonymt.

Carl Gustaf Larsson, född i Medevi, Linköpings län, den 24. augusti 1852. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 17. september 1869; studerade i Upsala till vårterminen 1872; e. o. kammarskrifvare vid Tullverket i Stockholm och e. o. tjensteman i Sjömanshuset dersammastädes; notarie i Sjömanshuset februari 1873 — den 1. mars 1875; skådespelare och sångare vid direktör Carlbergs sällskap våren — den 1. oktober 1875; skådespelare och sångare vid direktör Aug. Sandbergs sällskap hösten 1875 — den 1. juni 1878; skådespelare och sångare vid Göteborgs teater sedan den 1. oktober 1878.

Roller: Pepinelli i "Marco Spada", Alfred i "Läderlappen", Paris i "Den sköna Helena", Bellerose i "Herr och fru Denis", Orfevs i "Orfevs i underjorden", Daniel i "Alphyddan", Jerome i "De begge girige", Julian von Goltz i "Fatinitza", Josef i "Den Ondes besegrare", Tonio i "Regementets dotter" m. fl.

Carl Axel Lindeberg, född 1848. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 14. maj 1869; fil. stud. af Vestmanlands-Dala nation i Upsala höstterminen 1869; studerade i Upsala till och med 1872; vikarierande lärare vid Philipsénska skolan i Stockholm höstterminen 1873; död i Stockholm den 6. april 1874.

Knut Vilhelm Frithiof Melin, född 1847.

Fritz Albert Bernhard Osbeck, född den 3. juli 1849. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 27. maj 1869; undergick medicinsk-filosofisk examen den 15. september 1870; underläkare vid Allmänna garnisonssjukhuset i Stockholm den 1. april 1871 — den 3. april 1872; extra bataljonsläkare vid Skaraborgs regemente den 1. maj — den 5. juli 1872; extra bataljonsläkare

vid Vestmanlands regemente den 2. maj — den 6. juli 1873 samt vidare den 2. maj — den 6. juli 1874; extra bataljonsläkare vid Svea lifgarde den 1. augusti — den 6. december 1874; extra bataljonsläkare vid Svea lifgardes beväring våren 1875; medicine kandidat i Stockholm den 25. februari 1877; extra bataljons-läkare vid Lifregementets husarkår den 22. mars — den 6. juli 1877; tillförordnad provincialläkare i Ragunda, Jemtlands län, den 24. december 1877 — den 12. september 1878; tjenstgör för närvarande vid klinikerna i Stockholm.

Nils Edvard Personne, född i Stockholm den 15. januari 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 25. maj 1869; undergick förberedande examen för examina till rättegångsverken och kansliet den 31. maj 1870; debuterade den 20. november 1876 å Kongl. dramatiska teatern i Stockholm som Robert Savary i "Herr Perrichons resa"; skådespelare vid samma teater från den 1. juli 1877.

Öfriga **roller** derstädes: Löjtnant Stålhjelm i "Hvem?", Lord Spencer i "Richard Scheridan", Kapten Rheinfels i "Uppfostran", Grefve Rambaldo i "Sjelfmordet", Paul i "Blackson & dotter", Lysander i "En midsommarnattsdröm", Frédéric i "Volontären", Edward von Stein i "De otäcka karlarne", Vicomte de Taldé i "Danicheffarne", Réné de Chavigny i "Snedsprång" m. fl.

Tryckta skrifter: Bombi Bombini Bombombidini eller röfvarbandet i Mantuccis urskog. Historisk-romantisk tragedi i fem akter. Leipzig 1877. — Samt i förening med E. A. Forssberg: Roms brand eller kejsar Nero och katakomberna. Stor tragisk compott i 5 akter på vers af Mormors glädje och *Nasogrosso.* Uppförd å Stockholms nation den 20 Oktober 1873. Upsala 1876.

Dessutom dikter och småstycken i vittra samlingar eller särskildt småtryck. med utsatt namn eller psevdonymt.

Alfred Genserik Pettersson, född i Stockholm den 19. november 1849. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 16. september 1869; andre lärare vid Medelpads folkhögskola höstterminen 1876 — vårterminen 1878; åter inskrifven i Stockholms nation i Upsala den 12. februari 1879.

Författat ord och musik till "Ett ordenssällskap", opera-buffa i fyra akter, gifven första gången den 24. januari 1878 af amatörer å teatern i Sundsvall.

Dessutom under signaturen *Alfred Geusor* komponerat sånger och visor med piano; "Temistokles", dikt af Fr. Sander, för soli och manskör med pianoackompagnement; körer för mansröster m. m. af hvilka en del uppförts offentligt.

Gustaf Elis Reinhold Rabe, född i Stockholm den 25. februari 1851. — Död i Stockholm den 9. februari 1869; begrafven å Nya kyrkogården derstädes.

Ernst Gustaf Rabe, född i Stockholm den 7. februari 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 29. september 1869; studerade i Upsala höstterminen 1869, året 1871, åren 1873—1876 samt början af vårterminen 1877, då studierna på grund af en farlig och långvarig sjukdom måste afbrytas; vistats sedermera i Stockholm under fortsatta studier för den filosofiska graden.

Tryckt skrift: I Tidskriften Nu. Årgången 1877: "Ett preussiskt hof på 1700-talet, tecknadt af en konungadotter."

Gustaf Vilhelm Leonard Revel, född i Stockholm den 23. januari 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Strengnäs' högre elementarläroverk maj 1868; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 17. september 1868; lärare vid Blindinstitutet å Manilla höstterminen 1869 — den 31. januari 1873; teol. stud. i Upsala vårterminen 1876; undergick teoretisk teologisk examen december 1877; vikarierande kollega vid Katarina lägre elementarläroverk i Stockholm vårterminen 1878; undergick praktisk teologisk examen december 1878; tog prestexamen i Strengnäs den 3. maj 1879; prestvigdes dersammastädes följande dag; vice komminister i Örebro stads samt Ånsta och Långbro församlingar den 5. maj 1879.

Thure Olof Johan Rönström, född i Riseberga församling, Kristianstads län, den 29. november 1849. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Skånska nationen i Lund den 13. september 1869; informator å Bjeretsgård i Ljunits

härad af Malmöhus' län året 1872; filosofie kandidat i Lund den 15. september 1874; genomgick det filologiska seminariets i Lund afdelning för klassisk filologi 1874—1876; tjenstgjorde såsom lärare vid Folkskolelärare-seminarium i Lund vårterminen 1875; filosofie licentiat den 29. maj 1878; genomgick vid Lunds högre elementarläroverk profår såsom lärare höstterminen 1878 — vårterminen 1879; tjenstgjorde såsom lärare vid samma läroverk en del af vårterminen 1879; filosofie doktor den 31. maj 1879.

Tryckt skrift: De articuli usu Sophocleo. Akademisk afhandling. Lund 1879.

Johannes Ferdinand Emanuel Schmidt, född i Hamburg den 26. juli 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Strengnäs' högre elementarläroverk maj 1868; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 17. september 1868; undergick medicinsk-filosofisk examen september 1870; sedan dess studerat vid Karolinska institutet i Stockholm; under flera år extra bataljonsläkare vid Dal-regementets möten.

Isidor Ludvig Sellberg, född i Norrtelje den 3. mars 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 17. september 1869; undergick medicinsk-filosofisk examen den 5. november 1870; underläkare vid Allmänna garnisonssjukhuset i Stockholm den 1. april — den 1. oktober 1871; stipendiat i Fältläkarekåren den 1. mars 1872; extra bataljonsläkare vid Dal-regementet den 25. maj — den 4. juli 1872; extra bataljonsläkare vid Södra skånska infanteriregementet under 1873 års möten; bevistade Skandinaviska naturforskaremötet i Kjöbenhavn 1873; medicine kandidat i Upsala den 16. maj 1874; extra bataljonsläkare vid Hallands infanteribataljon den 25. maj — den 27. juni 1874; pensionär i Fältläkarekåren den 31. juli 1874; underläkare vid akademiska sjukhuset i Upsala den 1. oktober 1874 — den 1. mars 1875; extra bataljonsläkare vid Hallands infanteribataljon den 31. maj —

den 3. juli 1875; tillförordnad provincialläkare i Ragunda, Jemtlands län, den 30. juli — den 1. oktober 1875; läkare vid artilleri-skjutöfningarna å Tånga hed den 15. juli — den 1. augusti 1876; underkirurg vid akademiska sjukhuset i Upsala den 1. september 1876 — den 1. mars 1877; företog 1877 på egen bekostnad en sex månaders resa till Tyskland, Schweitz, Italien och Österrike, i hvilket sist nämda land han för studier i kirurgi vistades i fyra månader; medicine licentiat i Stockholm den 29. maj 1878; företog 1878 på egen bekostnad en resa till Frankrike och Holland, i hvilket senare land han uppehöll sig tre månader under studier i behandling af rörelseorganens sjukdomar hos den berömde Johann G. Mezger i Amsterdam; bosatt i Göteborg, der han sedan den 1. januari 1879 är föreståndare för Göteborgs mediko-mekaniska institut och praktiserar såsom specialist i behandling af rörelseorganens sjukdomar; förordnad till intendent vid Särö hafsbadanstalt sedan den 5. mars 1879.

Carl Börje Hugo Emanuel Staaf, född i Stockholm den 24. januari 1852. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 17. september 1869; undergick medicinsk-filosofisk examen den 14. september 1872; studerat vid Karolinska institutet i Stockholm sedan januari 1873; underläkare vid Allmänna garnisonssjukhuset i Stockholm den 1. april 1874 — 1. april 1875.

Johan Gustaf Söderman, född i Vermdö församling, Stockholms län, den 1. juni 1841. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; teol. stud. af Stockholms nation i Upsala den 28. maj 1869; efter att i Upsala hafva studerat sex terminer, sökte han och erhöll den 23. januari 1874 dispens från akademiska examina samt bekom infödingsrätt i Hernösands stift; tog prestexamen inför domkapitlet i Hernösand den 8. maj 1874; prestvigdes i Upsala den 31. maj samma år till tjenstgöring

inom Hernösands stifts lappska församlingar; pastorsadjunkt i Dorotea församling, Vesterbottens län, den 3. juni 1874; undergick examen i lappska språket den 9. augusti samma år; pastorsadjunkt i Nora församling, Vesternorrlands län, sedan den 18. augusti 1875; aflade disputationsprof för pastoralexamen den 29. maj 1877.

Gift den 3. februari 1872 med *Hulda Schmidt*, född i Karlskrona. Barn: *Hans Gustaf Erik Albert*, född i Södertelje den 20. september 1873.

Herman Leonard Uddén, född i Kumla prestgård, Örebro län, den 24. februari 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Södermanlands-Nerikes nation i Upsala höstterminen 1869; undergick förberedande examen för examina till rättegångsverken och kansliet den 31. januari 1870; tog examen till rättegångsverken den 13. september 1872; sekreterare hos stadsfullmäktige i Strengnäs 1875—1876; vice häradshöfding den 31. maj 1876; länsnotarie i Vestmanlands län sedan den 15. september 1877; bestridt landssekreteraretjensten i samma län omkring sex månaders tid 1877—1878; ombudsman hos Vestmanlands läns nya brandstodsbolag från den 7. juni 1878; ordförande i direktionen för Vesterås' stads sparbank från den 18. mars 1879.

Gift i Lund den 21. november 1877 med *Gerda Ström*, född i Trelleborg den 2. februari 1850. Barn: *Gunnar Olof Severin*, född i Vesterås den 30. september 1878.

Tryckt skrift: Marsch för Piano, komponerad och sällskapet "G. W." tillegnad af *Arminius Udd*. Stockholm 1869.

Dessutom biträdt "vid afgörandet af akcenternas musikaliska natur" i Språkhistoriska undersökningar om svensk akcent af Axel Kock. Lund 1878.

Samuel Gustaf Magnus af Ugglas, friherre, född den 21. mars 1851. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium maj 1870; fil. stud. af Östgöta nation i Upsala höstterminen 1870; filosofie kandidat december 1872; tog examen till kansliet december 1873; attaché vid Svensk-

norska beskickningen i Berlin den 13. mars 1874; död i Berlin den 27. januari 1875.

Thorsten Edvard Reinhold Wensjoe, född 1849. — Vistas sedan en längre tid i Chili.

Johan Theodor Westrin, född i Stockholm den 12. januari 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 16. september 1869; filosofie kandidat den 7. april 1875; medlem af redaktionen för "Post- och Inrikes tidningar" april 1875 — juli 1876, der han jemte löpande redaktionsgöromål företrädesvis sysselsatte sig med anmälningar af historisk literatur och med teaterrecensioner; filosofie doktor den 31. maj 1875; ledamot af Publicistklubben i Stockholm 1875; lärare vid Wallinska flickskolans i Stockholm gymnasialafdelning sedan augusti 1876; e. o. amanuens i Riksarkivet i Stockholm sedan den 28. september 1876; medlem af redaktionen af "Nordisk familjebok" från januari 1877.

Tryckta skrifter: Om 1688 års engelska revolution. Akademisk afhandling. Stockholm 1875. — Följande kapitel i Illustrerad verldshistoria utgifven af Ernst Wallis. Tredje delen. Medeltidens historia. Stockholm 1877: "Andra korståget", "Konungariket Jerusalems fall", "Tredje korståget", "Det s. k. fjerde korståget", "Korståg mot kättarne", "De följande korstågen"; "Feodalstaten"; "Slaverna", "Polen. Preussen. Svärdsbröderna. Tyska orden", "Ryssland", "Ungern"; "Polen. Galizien. Litaven. Tyska orden", "Ryssland", "Ungern". Vidare i samma verldshistoria, sjette bandets (Den nyare tidens historia) tredje och fjerde häfte (Stockholm 1878), kapitlet: "Nordamerikas Förenta stater". — Följande uppsatser i Historiskt bibliotek, utgifvet af Carl Silfverstolpe. V delen. Stockholm 1878: "Memoirlitteratur från Gustavianska tiden", "Hans Fordell, en folkledare under Klubbekriget" och "Lettres de Catherine II à Grimm". — Åtskilliga artiklar, anonyma eller under namnmärket *J. Th. W.*, i Nordisk familjebok Konversationslexikon och realencyklopedi ..... utgifven af Dr N. Linder Andra bandet Stockholm 1878; Tredje bandet Stockholm 18 . .

Dessutom en mängd tidningsuppsatser.

Axel Johan Sigismund Wicksell, född i Brännkyrka församling, Stockholms län, den 3. augusti 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Nya elementarskolan i Stockholm december 1868; fil. stud. af Stockholms nation i Up-

sala den 12. februari 1869; lemnade Sverige tidigt våren 1871; vistades i Hamburg till början af augusti samma år; afreste till Marseille och tillträdde sekreterarebefattningen på der varande svensk-norska generalkonsulat; förestod någon tid svensk-norska vice konsulatet i Cette; erhöll anställning hos bankirfirman Roux de Fraissinet & C:ie i Marseille; företog för dess räkning under loppet af åren 1873, 1874, 1875 och 1876 resor till Sechellerna, Zanzibar, Madagascar, Réunion och Mauritius; tillförordnad fransk konsul i Zanzibar 1875; återkom till Europa sommaren 1876; etablerad i Oskarshamn; drifver spanmålsaffärer.

Johan Gustaf Knut Wicksell, född i Stockholm den 20. december 1851. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 20. september 1869; sekreterare i Fysisk-matematiska föreningen i Upsala höstterminen 1871 — vårterminen 1873; filosofie kandidat den 31. januari 1872; vikarierande lärare i Fjellstedtska skolan i Upsala höstterminen 1873; referent i fysik i Fysisk-matematiska föreningen i Upsala höstterminen 1874 — vårterminen 1875; vistades såsom informator å Kolsva bruk i Vestmanland höstterminen 1875 — vårterminen 1876; referent i fysik i Fysisk-matematiska föreningen i Upsala vårterminen 1877; förste kurator för Stockholms nation i Upsala höstterminen 1877 — vårterminen 1879; vikarierande lärare vid Upsala privata elementarläroverk vårterminen 1878; tillförordnad ordförande för Upsala studentkår sommaren 1878; Upsala studentkårs ordförande höstterminen 1878 — vårterminen 1879; en af Upsala studentkårs deputerade vid Kjöbenhavns universitets jubelfest 1879.

Tryckta skrifter: Uppsatser i Tidskrift för matematik och fysik. — Studenten från Greifswald. Skämt i en akt med sång af *X*. Upsala 1878. (Gifven å teatern i Upsala och flerstädes.) — Romancero. Upsala 1879.

Dessutom dikter och smärre uppsatser i tidskrifter, tidningar eller särskildt småtryck, med utsatt namn, namnmärke eller anonymt.

Frans Magnus Wiklund, född 1847.

Karl Arvid Vikström, född i Stockholm den 17. februari 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 25. maj 1869; ekonom (sekreterare) i Åstetiska föreningen i Upsala 1874; volontär i P. A. Norstedts & Söners boktryckeri i Stockholm maj 1875 — juni 1876; volontär i C. G. Naumanns boktryckeri i Leipzig juli 1876 — maj 1877; Bibliothekar i Det Skandinaviske Selskab i Leipzig augusti — november 1876; Formand i d:o november 1876 — maj 1877; volontär å Ivar Hæggströms boktryckeris kontor i Stockholm juli, augusti 1877; föreståndare för doktor Esaias Edquists boktryckeri i Upsala sedan den 1. oktober 1877; åter inskrifven i Stockholms nation i Upsala den 3. oktober 1877; ledamot af Typografiska föreningen i Stockholm den 2. mars 1878; åtnjöt 1878 anslag af svenska staten att i utlandet studera typografi och företog i detta syfte under juli och augusti samma år en resa till Paris.

Tryckta skrifter: Herr Åke och stolts Ellen. Berättelse i åtta romanser. En studie i folkvisans art af *Horatio.* Upsala 1871. — Qvåden af *Horatio.* Stockholm 1872 — Minne af sällskapet "G. V."s tioårshögtid i Uppsala den 11. mars 1876. Leipzig 1876. — Skandinaviska minnen från Leipzig 1876—1877. Upsala 1878. — P. Hansellis minnen från hans födelsedagar och andra tillfällen samlade af honom sjelf samt efter hans död med tillägg af porträtt och offentliggjorda lefnadsteckningar redigerade af *en yngre vän.* Upsala 1879. — Förevarande biografiska anteckningar

Dessutom dikter och smärre uppsatser i vittra samlingar, tidskrifter eller tidningar samt särskildt småtryck, med utsatt namn eller namnmärke, psevdonymt eller anonymt.

Karl Gustaf Thure Wirsén, född i Stockholm den 30. juni 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms nation i Upsala den 25. maj 1869; död i Upsala den 23. april 1874; begrafven å kyrkogården derstädes.

Tryckta skrifter: Några psevdonyma dikter i trenne vittra samlingar.

Edvin Per Vilhelm Österberg, född i Stockholm den 15. juni 1850. — Aflade mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium den 15. maj 1869; fil. stud. af Stockholms

nation i Upsala den 13. september 1869; studerade i Upsala höstterminen 1869 — vårterminen 1870; gaf privat undervisning och vikarierade i åtskilliga skolor i Stockholm höstterminen 1870 — vårterminen 1872; studerade åter i Upsala höstterminen 1872 — vårterminen 1873; lärare vid Blindinstitutet å Manilla höstterminen 1873 — vårterminen 1874; medlem af redaktionen af "Nordisk familjebok" juni 1874 — februari 1876; lärare vid Stockholms Ateneum höstterminen 1874 — vårterminen 1877 och derunder från vårterminen 1876 klasslärare i andra klassen; åter inskrifven i Stockholms nation i Upsala den 9. oktober 1877.

Tryckta skrifter: Åtskilliga anonyma artiklar i Nordisk familjebok Konversationslexikon och realencyklopedi . . . . . utgifven af Dr N. Linder Första bandet Stockholm 1876.

---

5)

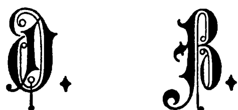
Några Minnen

af

MORMORS GLÄDJE.

Upsala.
Tryckt hos P. Hanselli
1876.

vördnadsfullast

af

dess

O. S.

Den sanna fläkten.

(*Mel.* Kreditvisan)

Man måste se glad ut och lita på slumpen helt käckt,
Ty öfver oss råder en makt, som plär kallas för fläkt.
Hvad gör att kometerna kila förbi 'en
Och vifta på svansen åt astronomien,
Och att himmelen rår,
Fastän Plantamour spår?
Jo vår fläkt!

Hvad vållar, att en kan sig vältra i skatternas djup,
Då andra få svälta ihjäl utaf brist på en sup,
Att en lefver nobelt på förfädrens minne,
Då andra få lappa sitt trasiga linne,
Att en födes till ståt
Och en annan till gråt?
Bara fläkt!

Att himlen gett olika skapnad åt qvinna och karl,
Att oskulden icke har betar och klor till försvar,
Att man inför Bacchus så lätt tar examen,
Och kärleken läres förutan tentamen —

Glada själar, o säg,
Sådant der, är det ej
Lite' fläkt?

Hvad vållar, att en, som för oskulden bäddat en graf,
Ej får något litet förkroppsligadt minne deraf,
Och när som till åren han se'n avancerar,
Att han ej derofvan nå'n vy exponerar
Utaf mån — Eller hur?
Jo, det vållar hans "tur"
Eller fläkt!

Att aldrig nå't hafvande fruntimmer råkat få se
Poträttet utaf en professor i filosofi.
Att dödliges ögon ej sett någon "bygel"
På sådan lokal, der det vankades prygel,
Så'na saker, åt dem
Alla ger man benäm-
ningen "fläkt"!

Att gå i tentamen och stå der och ljuga helt fräckt,
Men då tala sanning af misstag, kan kallas för fläkt;
Att, om från sitt fönster man faller med bäfvan,
Slå ned på en björn, som just ämnar att kräfva'n;
Men som ger från den da'n
Hela fordringen fan,
Det är fläkt!

Att flickan min egen, som afsky för männerne har,
När vi ä' allena, ej fruktar det minsta nå'n karl:
Att bäst hon vill hindra mig kyssarne smaka,
Helt plötsligt hon vänder sig mot mig tillbaka,
Ja, men blott för att se,
Hur pass nära jag ä' —
Det är fläkt!

Att drömma om strider och se'n uppå golfvet bli väckt,
Och inte ha krossat "porslinet", är det inte fläkt?
Att rakkyssen få, fast man inte sig rakat,
Och att, sedan punsch på nationen man smakat,
Få behålla den qvar,
Ä' bevis, att man har
Riktig fläkt!

I domenes stund att bli väckt af basun, helt förskräkt,
Och se sig som bäst uti himlen, det vore väl fläkt,
Och tager vår Herre mig då uti håren
Och ställer mig midt bland de öfriga fåren
Uti skinande skrud —
Ja, då tackar jag Gud
Och min fläkt!

Hvad är kärleken?

(Bouts-rimés prisbelönt af Söndags-Nisse)

Den är ett krig på lif och död. *Försvaret*
Hos ungmön kraftigt är, men svagt hos *frun*,
Ett utanverk är barmens svane*dun*,
En kyss är lösen, toffeln är *standaret*,

Ett farligt haf, som är och blir *befaret*
Från salig Evas tid tills doms*basun*,
Dels fångar der man guldfisk med *harpun*,
Dels drunknar man som Fjolner uti *karet*,

Ett hoppets land för gossen utan *fjun*,
Ett minnets för en käring, ful och *brun*,
Ett land, bebodt utaf det unga *paret;*

Regeringsformen vexlar. *Exemplaret*
Är likväl sämst, som stöter på *kommun*,
Der republiken hyllas i *paulun*.

Den gamle.

Nej se på denna kostliga figur,
Hur medvetslöst hans skumma öga blänger,
Och hur han sin cigarr i bålen slänger,
Helt visst en bokmal, sluppen ur sin bur!

Men säg, är röstens gubbens eller hur?
En röst, som rusets alla töcken spränger
Och djupt uti vårt eget inre tränger
Att hemta ädla känslor upp derur!

Hans kropp är fängslad af de nötta banden,
Men kastar snillets sol sitt sken på anden,
Då flyr den högt, från stoftets bojor fri —

Så ge ruinerna af Memnons stod,
När dagen gryr utöfver Nilens flod,
En ton mer skön än någon harmoni.

Mån-Visa.

(Sjunges af en månmenniska)

(*Mel.* Orfeus i Underjorden)

I månen är jag mantalsskrifven
Och bosatt mer än tusen år,
Men derifrån jag blef fördrifven
Utaf en egen slump i går.
Ha, ha, ha,
Det är lustigt nog att resa kring i rymderna!

Jag stod och titta' ned i dalen,
Då en komet kom tätt förbi
Och slog en "krorr" uppå "finalen",
Så att jag fastnade deri. —
Ha, ha, ha.

Det kändes eget första timman
Att uti rymderna bli slängd,
Dessutom var jag smått på dimman
Af nebulosor uti mängd.
Ha, ha, ha.

Visst blef kometen vred till sinnes,
Ty ett, tu, tre så brast dess svans,
Och jag fick stumpen qvar som minne,
Blef sedan sjelf komet med glans.
Ha, ha, ha.

Men jordens attraktion den drog mig,
Så jag damp ned dit om en stund;
Och för meteorit man tog mig
I närheten utaf Flottsund.
Ha, ha, ha,
Det är lustigt nog att resa kring i rymderna.

(*Mel.* Lik en Afrodite)

Nu jag ville skildra för Er allihopa,
Hurudant man har det uppå min planet —
Må ej nå'n pedantisk hoppa till och ropa:
"Nej jag tror det inte. Det är 'lügen' det"! —
Allting är så säkert, det jag säger från —
Lika säkert, som att sjelf jag är från mån.

Der fins ingen kärlek, der fins ej kurtiser,
Hvaraf också följer, att ej flickor fins; —
Inga tokerier, inga små sottiser,
Inga dyra eder, som man aldrig mins, —

Önskar man sig fadersglädje uppå mån,
Går man till ett träd och plockar sig en son.

Utaf stånd det fins ej heller der ett enda,
Inga skilda klasser med sitt bråk och kif,
Ske ej några mord, så kommer det kanhända
Deraf, att enhvar har fått odödligt lif;
Inga gräl och trätor der I skåda fån,
Ty det gifves ej jurister uppå mån,

Der fins inga skalder och ej diktargåfvan,
Alla äro kloka uppå vår planet,
Fast förståndet, som hos Er förlägg's derofvan,
Hos vårt folk placeras uti magen det;
Alla äro snillen, ingen är ett fån,
När man spisat middag ibland oss på mån.

Kommen I dit upp, hvad då man skulle skratta
Åt all eder dumhet och åt eder flärd,
Hvad man skulle tycka, att Ni va' besatta,
Både sjelfva folket och er hela verld;
Ja, när jag nu skildrar minnen härifrån,
Tänk, hvad de sk'a jubla, vännerna i mån:

(*Mel.* En rik och gammal celadon)

Helt nära oss fins en planet; Hejdingedingedång
Den är bebodd, som hvar man vet; Hejdingedingedång
Och folket går på tvänne ben,
Om inte qväll'n är allt för sen. Hejding — etc.

Som späda barn de skickas bort
Att lära ljuga innan kort
Samt både gifva smörj och få:
Det kallas att "i skolan gå".

En flicka träffar der en karl;
Han glädes, att hon pengar har,
Och hon, att född baron är han —
De kallas "kära" i hvarann!

Och träta de af bara fan,
Så kommer en uti kaftan
Och parar hop dem utan prut,
Så att de se'n få gräla ut.

Om någon vållar bråk och gorm,
Så kommer "en" i uniform,
Som hjelper till på bästa vis,
En sådan kallas för polis.

Och går nå'n till en äldre man
Och visar, hvad han inte kan,
Och ljuger, som det vore smordt —
Så har han en tentamen gjort.

Docent en sådan kallas för,
Som utan lön sin syssla gör,
Och sysslan, när allt kommer kring,
Är den att göra ingenting.

Och gjorde någon underslef,
Till straff han genast pyntad blef
Med granna band, att alla se'n
Den stackarn kände väl igen.

När en begrafning firas skall,
Man visar sorg i dylikt fall,
Man drack en konstig dryck, och då
Blef alla andra "lik" också.

Att spöka ut sig som en gast
Och sedan ta' en qvinna fast
Och bara sparka utan takt
Är "ungdomsnöje" har man sagt.

Hvar dag, som följer på en fest,
Man plägar sofva allra bäst
På ett beqvämt och rymligt rum,
Som kallas Auditorium.

Och känner någon der sig sjuk,
Så gör han af en herre bruk,
Som bums med konstens bistånd gör,
Så att han riktigt säkert dör.

(*Mel.* Der sutto tre judar vid — — —)

Jag kunde förtälja än mer härifrån,
Om ej det var fara, att folket i mån
Dervid sin odödlighet satte på spel
Och kanske helt ömkligt sig skratta' ihjäl.
Singdudelej, dudelej dudelej lej.

Dessutom jag märkt, att på denna planet
Ej mera om mån man i allmänhet vet;
Än att den en synnerlig inverkan har
På galningar och uppå älskande par;

Ty månen den kallas de "älskandes vän",
Och orsaken dertill är troligen den,

Att den, som har älskat i hela sitt lif,
Till slut får en "måne" uti perspektif.

Ja mycket dessutom förtälja jag vill,
Men först skall jag ut på en stund och se till,
Om lägenhet hemåt kanhända det ges,
Ifall nå'n komet uti närheten ses!

Impromptu.

Och ville lyckan mig sin gunst beskära,
Tre ting — blott tre — jag skulle då begära,
Det första vore då att vinna ära
Med sångens makt, att bli berömd som bard,
Och att min ljufva sångmö hette *Hildegard;*
Och *sen*, när i en krets af glada vänner
Jag glömmer sorgen, glömmer guld och rang,
När hjertat sväller, ungdomsblodet bränner,
När uti nöjet lifvets fröjd jag känner —
— Att då vid munter sång och glasens klang
Pokalen räckes mig af *fröken Lang;*
Och *sist*, när uti ödets bok står skrifvet,
Att jag skall skilja mig från sång och stop,
När jag blir trött vid flärden och vid kifvet
Och trött vid menskors ve- och jubelrop,
När då min räkning jag gör upp med lifvet
Och bäddas ned i någon bortglömd grop,
Må till min tröst vid grafven viras hop
En liten krans af två små *fröknar Soop.*

En skolflickas tankar.

(Fragment ur fröken S—s themabok)

Nog äro de dumma, båd' mamma och pappa,
Fast det kunna inte de sjelfva förstå:
De tro ej ett femtonårs hjerta kan klappa,
Att barmen, fast späd, hyser känslor ändå,
Och mamma predikar: "Var sedig din snärta!
Var from och beskedlig — det passar de små",
Ty ingen får tro, att jag eger ett hjerta,
Men hjertat det fins der och klapper ändå!

Nog är det bedröfligt att gå uti skolen
Och lära sig saker, man ej kan förstå,
Att plåga sitt hufvud med lexor om solen
Och månen och alla de stjernorna små —
Två stjernor jag känner, som ej tyckas hysa
Ännu någon glöd vid sin aflägsna pol,
Beständigt de längta dock ut att få lysa
Och låna sitt ljus ifrån kärlekens sol.

Ma bonne, den der sippa gudsnådliga själen,
Som bara vid tanken på karlarne flyr
Och darrar hysteriskt från hjessan till hälen
Och svingar sin lockiga löskoafyr,
Med jemmer och klagan hon ständigt förkunnar,
Att aldrig vi lära "aimer" att förstå;
Men hörde vi't bara från manliga munnar,
Hur enkelt och lättfattligt blef det ej då?

När om "proportioner" magistern hörs käxa
Och klandra vår dumhet i mathematik,
Då plär jag ibland illustrera min lexa,
Och klädningen lyftes — af våda — en flik —
Det sprängläFrda hufvu't i blinken förvrides,
Hans öga blir eldigt och lågmäld hans ton,
Och jag blir för mera än gubben Euklides,
Som ej demonstrerat nå'n så'n proportion.

Man prisar Columbus. Hur klen var den äran —
Han gaf sig mot okända trakter på färd
Och upptäckte då efter sorg och förfäran
Det vestliga kalfklotet utaf vår verld;
Två halfklot jag känner — det vore ej fara,
Att seglaren der skulle gå uti qvaf.
Ack, om nå'n Columbus dem upptäckte bara,
Helt säkert han funne sig väl deruntaf!

Hvad gagnar oss veta, att växterna sätta
Båd' knoppar och frön, att ej slägtet må dö —
Långt hellre man borde oss visa med rätta,
Hur sjelfva vi skola en gång sätta frö;
Men vänta tills jag gått och läst och tills kjolen
Förlängs, och jag ej är i slynåren mer —
Då slutar jag genast att gå uti skolen,
Och sjelf jag små lexor åt herrarne ger.

När sedan jag gör min entrée uppå balen
Med klädning af siden, i håret en ros,
Det går af beundran ett sorl omkring salen,
Och herrarnes hjertan de flyga sin kos.
Då kommer en yngling och börjar orera
Och stammar: "Ack om Ni, min fröken! Ack om" —
Sen blir jag en fru och får make med mera —
Men tyst, jag tror visst det var mamma, som kom!

I stället att sväfva så der uti höjden
Så sätt dig, min flicka, beskedligt och läs —
Hvad gagnar dig all denna kommande fröjden,
Om inte i morgon du kan din kat'kes?
Var stilla mitt hjerta och upphör att klappa;
Vi äro ju re'n öfverens om, vi två,
Att de äro dumma, båd' mamma och pappa,
Fast det kunna inte de sjelfva förstå!

Otur i kärlek.

Ack jag mins min kurtis fordom med svarfvarns Lotten,
Karduansmakargatan 30, nedra botten;
Men hur vi kysstes, hur vi klappades med mera,
Så börja' idealet att realisera:
Ett, tu, tre på min kärlek ett qvitto jag får,
Och jag svor, som man svärjer i ungdomens vår.

På ett ömt rendez-vous smög jag mig till Amanda,
Stod vid dörrspringan still, titta och höll min anda:
En naken verklighet, hon låg i underkjorlen,
Och illusionerna, de låg' bredvid på stolen,
Att ej i säcken jag köpte min gris, man förstår,
Och jag dröp, som man dryper i ungdomens vår.

Sedan kom min Marie, älskad förutan gränser;
Men en fästman det fans med giftermålstendenser;
Den bofven med en knölpåk och ett par gesäller
Vid hennes port en vacker qväll sig ställer:
De kanaljerna högg' mig i strupe och hår,
Och jag skrek, som man skriker i ungdomens vår.

Sedan mins jag en qväll, jag var en smul på nocken.
Hur jag leta' en mö och fick fatt i en tocken.
Jag svor och bad så ömt, att hon blef rörd, kantänka,
Och lyfte på sitt flor för att en kyss mig skänka;
Men bak floret sig gömde väl femtio år,
Och jag sprang, som man spinger i ungdomens vår.

Den 10 Maj 1873.

Se bordet, som af läckra rätter prålar,
Och Elams blick, som utaf glädje strålar;
Se "Hafvets" min, som frågar nu som bäst:
"Hvad är på färde i vårt gille"?
För mön, som rodnar der, och hennes gäst
Ger Fru Prostinnan en illuster fest,
För Mille och för Dille!

Jag mins, hur han, likt seglaren på redden,
Der han gick fram, blott kryssade på snedden,
Och hur han "läste" planscher till sin grad
Med jetteflit och jettesnille —
Jag mins, hur hon hvar morgon la' åstad
Till köket, skaffa thé och chocolad,
Den lilla snälla Dille! —

Och se'n du, Mille, mins jag den der gången,
Då du och hon satt der i blå salongen.
Se'n for du härifrån — Din syn blef svag —
En följd, sa' någon, utaf nattlig kille,
Och andra utaf studier, natt och dag.
Nej intet så'nt — jag känner skälet jag:
Du såg för skarpt på Dille.

Vi trodde, att Ni glömt hvarann' — nej sällan;
Än' var det litet "enkom" Er emellan —
Du kom från kor och får och grisar små,
Den förr så ytterst fina Mille,
En solbrynt frodig "Landtis", men hör på,
Du ser ju ganska hygglig ut ändå,
Detsamma tycker Dille. —

Uppå ditt hjertas mål du styrde kursen,
Till men för Onkel och för mig, "resursen",
Dock jag förlåter, ger derpå i pant
En witz åt Dille, en åt Mille:
"Se upp mot lyckan, ty dess höjd är — brant"
Njut kärleksruset, ty man vet ju grannt,
Att rusets följd blir — Dille".

För huslig frid och fröjd i alla sinnen,
För gammal kärlek och för gamla minnen,
För dessa minnen, hvilka nu som bäst
Ä' glada gäster i vårt gille,
En skål för dem, — för Tantes illustra fest
För mön, som rodnar der, och hennes gäst,
För Mille och för Dille.

Signilds afsked.

Farväl, I glada minnen, hela raden!
Farväl, I vänner invid Fyris strand!
Jag far min kos, jag skiljs från ungdomsstaden
Och vänder åter till mitt eget land.
Jag skall ej mera vandra på den gata,
Der Günther slagit upp sin läckra bod,
Jag skall ej mer få höra Forssberg prata
Och ej nå'n Stina ens nu mer få mata —
Vid dessa tankar sviker allt mitt mod.

Jag mins om morgnarne vid kaffetåren,
När Elam kom med min, så fromsint vek,
Lik liljan i dess nya drägt om våren,
Så blyg som den — och mycket mera blek.
När så hans ankomst uti köket spordes,
Och "dadda" gret för sin prostinnas skull,
Med små kotletter, höns och ägg han smordes,
Och stackars "Dille" aldrig neka tordes
För att ej slukas sjelf med hår och hull.

Och Tingström, som en Lotusfest skall fira
Hvart halfår — fast den varar en termin —
Som hyser fullt och fast den tron, att wira
Är första grunden till filosofin.
På morgnarne — ifall han då var hemma—
Han låg begrundande i sängen qvar
Och skrek på vatten än och än på Emma
Och tolkade i sång med klangfull stämma,
Hvad ljuflig lott en arbetsmyra har.

Här träder fram en bild, bizarr och egen,
Skall jag dess like nå'nsin se? — O nej!
Med läppen lik den nyupplöjda tegen
Och näsan — endast den — en typ för sig;
Han veteranen är och slägtens heder,
Ett inventarium vid prostinnans härd,
Fast åldrig står han bland de ungas leder
Liksom en ek, ej böjd af några väder,
Mer stor kanske som sångare än lärd.

Och Hildegard, så glad, fast hon var liten,
Till inre och till yttre perlan lik,
Hon eger framför alla den meriten,
Att ha en älskvärd bror, som "gör i" lik;
Han har ett svärmiskt ögonpar, den lilla,

Och höga klackar och en "rosig" hy,
Med allt det der så är han inte illa,
Jag vet en flicka jag, som skulle vilja —
Men hvad står jag och pratar nu? — Nej fy! —

Och Forssberg mins jag med sin jemna svada,
Som brusar mera vildt än nå'n orkan,
Och hur han doftade af märgpomada,
Så att han skämde grannens luktorgan;
Och Öhrvall sedan, som sig illa redde,
När vid entrén han såg i samma ryck,
Hur Tingström sig till aftonsång beredde,
Och hur supén kom in, och upprop skedde,
Och Tante gaf femti öre till en "Zwyck".

Sist synes här en man så utan tadel,
Som någonsin en mö till kärlek tvang,
På sina fingrar har han Sveriges adel,
Och i sitt hjerta har han Lina Lang.
Sin ömma hyllning han för alla tänder
Från sali' daddas tid till tid, som är;
Han dyrkar könet, men fins några män der,
Så är det mycken risk för "hafvets" tänder,
Och derför bör han varnas för "så'nt der".

Hvar lustig bild, som sväfvar för mitt sinne,
En sorglig hågkomst blir i denna stund —
Det är, som vore hemmet blott ett minne,
Som var jag född helt nära Odinslund;
Men ännu är ej hvar förhoppning viken —
Jag väntar jag och stänger hjertats dörr,
Tills lilla Almen börjat med praktiken,
Och de, som lefva då, ska' höja skriken:
"En *sådan* doktor har ej funnits förr!"

Kanhända skall jag råka än Er alla,
När Ruben lyckats blifva "något stort",
När Slam, som råkat att i "dekis" falla,
Går kring och spår för maten uti kort,
När "Axel" kommer hem och ger som gäst en
Konsert med positif och apa på,
Och Hildegard har firat bröllopsfesten
Med Onkel Carl och fått familj — För resten
Är detta så'nt, som jag ej bör förstå!

Farväl, I glada minnen, hela raden!
Farväl, I vänner invid Fyris strand!
Jag far min kos, jag skiljs från ungdomsstaden
Och vänder åter till mitt eget land.
Sänd någon tanke till den muntra tösen

Från hemmet, hvarest minnen trängas hop
Af sådan art, att nu min lefnads lösen
Blir rätt och slätt: "Se Fyris strand och dö se'n!"
Det säger jag, och det sa' Signild Soop.

Amor.

(sjunger)

(*Mel.* "Sandahls Kanon")

I kännen mig icke, men dyrken mig alla,
Kring jordenes ring eger jag att befalla.
Från sällhetens himmel jag tar mig motion
Rätt ofta till jorden — och Nisbeths pension.

Jag eger ej fördomar, det är min styrka;
Jag hyllas af alla och bygger min kyrka
Än uti en koja och än på en thron,
Men oftast ändå uti Nisbeths pension.

Der är hvarje mö i mitt ämne beläsen
Och känner till kärleken mer än katkesen.
Om kärlekens vetenskap blef profession,
Så toges professorn ur Nisbeths pension.

Och höres en tjusande flicka orera
Om kärlekens qval, om dess fröjder med mera,
Nog märker man tydligen på hennes ton,
Att ungmön har kommit från Nisbeths pension.

Ja, veten godt folk, att när stunden är kommen,
Och kärleken segrar på yttersta domen,
Då sätter Gud Fader näst intill sin thron
Tante Nisbeth och derefter hennes pension.

Till Malla Odén.

den 8 Mars 1874.

Blygsamma små blommor
Önskade dig sluta
I sin späda famn,
Önskade att egna
Deras nya syster
Sällhet utan namn;
Du går ut i lifvet
För att möta öden,
Dem ej dödlig vet,
Tag då vårens döttrar,
Strö dem under vägen
Framför dina fjät.

Lik en blygsam *lilja*
Stod du i din knoppning
Uppå hemmets grund,
Värmd af moderskärleks
Varma sol du växte
Mera ljuf hvar stund;

Kom så trädgårdsmästarn,
Lilla skälmska guden,
Såg dig i sin park;
Nu, o stackars lilja,
Vill han omplantera
Dig på annan mark.

Snart du måste svära
Tro för hela lifvet,
Kärlek, öm och mild;
Klädd i bröllopsskruden
Och i ungmöns rodnad
Ter du *rosens* bild.
Se'n, när målet nalkas,
Och när solen skymmer
Uti lifvets qväll,
Må du då för honom,
Som dig trofast vårdat,
Bli en *eternell.*

En timme för Lektor E....d.

Gymnasii-minne

(*Mel.* "Upp genom luften, bort öfver hafven")

Klockan slår åtta! — Der kommer "presten",
Flottig och snusig, men grym i sin håg,
Tummar peruken med vanliga gesten;
Se, hur han bläddrar i sin katalog!
Hör på det stimmande
Skojet, o ve!
Se på hans glimmande
Ögon, o se!
Himmelska makter! Hvad gräsligt spektakel:
Jamande kattor och hundar, som slåss,
Eldgaffeln kommer ur ugnen af kakel —
Se, den kanaljen styr kursen på oss!

Kors för sjutusan! Nu får jag fråga,
"Kika" då, Fahlstedt, din "brinnande hund".
Se, huru "Prebackens" taljögon låga,
Mig vill han sluka — Nå. hviska på stund!
"Socinianerna," —
Hvar funnos de?

"Arminianerna"
Högre ditt få! —
"Lumen internum" — O Gud sig förbarme!
"Emanatismen" och "Samvetsbevis" —
Se, hur förfärligt han tjusar mig arme
Med sina ögon på ormarnes vis.

Herre min skapare! Nu kommer Rabe,
Lidandets kalk intill brädden är full;
Jag, som i Kristendom jemt har fått "AB",
Erhåller "Bc" för ombytes skull;
Bleklagd och darrande
Ståndar jag der,
Trumpen och knarrande
"Prebacken" är.
Lifsfärgen bort från mitt anlet' försvinner;
Liksom en vårbäck på Alpernas kant
Svetten i väldiga störtfloder rinner,
Kastar sig vildt utför kindernas brant.

Jag är förlossad! Klockan slår nie,
"Prebacken" smäller sitt "novum" igen —
Bojorna krossas, och vi äro frie,
Värsta spektaklet, det återstår än:
Hejsan, det knakar i
Golftiljorna;

Hör hur det brakar i
Bordet, Hurra!
Liksom en klippa i hafvet, som ryter,
Står han bland hvisslingar, stampning och tjut,
Glor på oss fånigt och tankfull sig snyter,
Går majestätiskt — och nöjet är slut!

Lifvet efter detta.

(*mel.* "En stackars tjensteflicka")

En tid, helt fjerran är den,
När Elam snusat slut,
Och uti sinneverlden
Hans jag har spelat ut;
Utaf inflammationen
Han dör — "med kulor små";
Till himlaregionen
Han sväfvar i det blå.
Och upp till verldar sälla
Af englar han blir förd;
Af det fenomenella
Han aldrig mer blir störd —
Bums kommer en figur,
Som ropar: "Kors så'n tur!
Bekant jag varit re'n
Med Er som fenomen,
Har haft ett slags mandat,
Mitt namn är annars — Stat" —
Tralalala, — Elam blir flat!

Just som de två orera,
En tredje kommer der;
"Tillåt mig presentera —
Jag *nordens ande* är", — —
Och Elam vill invända:
"Vi sett hvarann uppå
Nå'n nordisk fest kanhända?" —
"Dit plägar jag ej gå!" —
En muntergök nu kommer,
Som många betar har:
"Min vän jag tycker om Er;
I sinneverldens dar
Vi ha bekantskap gjort,
Se så, bekänn nu kort!" —
Men Elam ger till svar:
"Jag ej den äran har!" —
"Rätt ledsamt, ty jag ä'
Ju Wirans grundidé!" —
Tralalala, — Elam blir flat!

En ande rymden mäter
Och nalkas med behag,
"Ni känner mig jag heter
Platonisk kärlek, jag
Är ej ett sinligt väsen!" —
Men då ger Elam hals:

"Ni kärlek! — Hva' ni ä' se'n,
Jag känner Er ej alls!
Med *Eder bror* dess värre
Jag förr lierad va',
Men Er, min bäste herre,
Jag ryka ber och dra'!" —
Mot Elam, som ä' trist,
Der struttar fram till sist
En himlens busfigur,
Rätt snuskig, men toujour:
"Fy visa ej din lip
För *snusandets princip*!" —
Tralalala, — Elam blir glad!

När Elam vill undvika,
I flykten Stora Björn,
Han hör ett väsen skrika
Och får en väldig törn;
"So gieb doch acht! Min gosse!
Was Teufel? — En bekannt!
Grüss Gott! Ich bin das grosse,
Das grosse Vaterland!" —
Uti hvarandras sköte
De fröjdas begge två:
"Minns Ni vårt sista möte"
Sa' Elam — "Sjuttitvå"?

I Hamburg, då jag var
På uppdrag af min far
Att hemta hem min bror,
Men, ser Ni, det som for,
Var kassan blott, gu'nås,
Och vi blef' qvar förstås!" —
Tralalala, — "Das var famos"!

